

Giới thiệu Bao Nhiêu Cũng Không Đủ

Một tập truyện nhỏ về câu chuyện xung quanh cậu trai vừa đỗ đại học, gia đình của cậu ở một góc phố Hà Nội, cùng cô bạn gái cá tính

Nhiều điều thân quen trong cuộc sống dưới ngòi bút của tác giả trở nên sống động và hài hước hơn

Nhiều điều khiến chúng ta nhận ra sự ràng buộc trong các mối quan hệ, sự yêu thương, quan trọng của tình cảm gia đình, bè bạn

Cuộc sống của cậu trai với môi trường mới, hoàn cảnh mới

Nhiều chuyện dở khóc dở cười xảy ra về chàng trai nửa nhút nhát, nghịch ngợm, lại lâu lâu dâng máu anh hùng, cùng cô bạn xinh xắn mà tính cách thì bốc đồng, lạnh lùng

Nếu đã đọc NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI, chắc chắn bạn sẽ không quên nhân vật Hưng đâu nhỉ? Mong các bạn sẽ cảm thấy thư giãn và thoải mái khi đọc tập truyện này của Li Ni

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đối với một đứa luôn nhằm Newton là một gã bán táo, chứ không phải táo rơi thẳng vào đầu như mình thì việc đỗ đại học, mà không phải là đỗ vớt nhẹ thì cũng ra gì lắm. Khi nhận được tin vui, mẹ Gấu con của mình khóc suốt hai ngày đến mức tràn cả cái chậu nhôm mà mình ngồi vào vẫn rộng chán. Bố Gấu to thì còn nhiệt tình hơn, chấp nhận từ Air Blade xuống Wave mang cả võ một bên yếm để mở cổ linh đình mời hai họ. Còn mình thì sao ấy à, khỏi phải nói! chính bản thân mình còn ảo tưởng về mình và cho rằng thế giới này sẽ tầm tã như cái quần sịp treo lên cửa sổ nếu như giờ này mình đang vác cái bom xe hay dọn một cái bàn lênh láng mắm tôm ở đâu đấy rồi.

Ngày đầu tiên đến trường khi biết sự thật phũ phàng rằng mình là đứa đầu tiên và cũng là cuối cùng được trường nhận khi một suất cá biệt ở một lớp cần một thằng ngu còn trống! Lúc khi nghe giảng viên giới thiệu trước bàn dân thiên hạ (một cách bông đùa) trong lớp như thế, mình chỉ biết nở nụ cười mà nước mắt đã chan chứa trong lòng. Tốt thôi, ít nhất cái thân này vẫn ngồi đây là được. Ôi nếu mà anh em, họ hàng trên chiếu dưới gầm mà biết tin này thì tha hồ nhục. Trong khi cả lớp kéo nhau đi ăn mừng về sự may mắn ấy thì mình lủi thủi ra về với cái bụng lộn tung phèo đủ mọi tâm trạng. Thằng Hoàng hét vào tai mình rằng có lẽ phải trốn nó lại với một cái bàn thì nó mới không bỏ lần ra mà cười vào mặt mình nữa.

Về tới nhà, chưa kịp vứt cặp ra một góc thì bố Gấu to đã bá cổ thông báo cho mình một tin vui khác. Chiếc Wave mang cá đã thay một bên yếm mới bằng màu xanh, nhưng tổng thể lại là màu đen. Bố nói rằng như thế mới hợp với một sinh viên mới bước vào trường như mình.

- Con cảm ơn bố và sẽ biết ơn bố nhiều hơn nếu cho phép con dán lại màu đen. Minh méo xệch mặt nói với bố.

- Mà mà đổi tao nhuộm bên kia thành màu hồng đấy. Đẹp như này mà chê à, thử xem có cái xe nào đặc biệt như xe của mày không hả con. - Bố lắc đầu cười hả hê.

Không thêm nói chuyện với bố Gấu to nữa, cứ mặc kệ bố với chiếc xe đẹp nhất khu phố, mình về phòng với suy nghĩ mai sẽ mặc gì ra đường, phải đeo 1 hay 2 cái khẩu trang để khỏi bị người quen nhận ra. Xe bus hay xe đạp cũng là lựa chọn không tồi, nhưng tồi tệ ở chỗ nó còn thảm họa hơn là một chiếc Wave hai màu. Một ngày kết thúc bằng việc nhận hai hung tin không thể làm mình cười hay chảy nước mắt được thì một trận gank dữ dội trong Chiến Thần sẽ rửa sạch hết tất cả nỗi ám ức. (tên game Liên minh Huyền thoại hồi ở sever SEA - có ai chơi không?). Nhưng khôn ngoan không lại với gỏi, sang cướp buff đỏ bên nó thì lọt ổ phục kích chết mất 3 thằng. Mình chọn Lee Sin chạy bán sống bán chết, roi cả dép, mất cả Tóc Biện mới thoát được, thành ra thọt ngay từ lúc đầu. Nếu Vayne mà nó không stun trúng Garen thì mình đã ngồi chơi đếm số rồi. Lúc ấy chỉ muốn lật cái bàn, nhưng bàn thì chưa đổ mà nước trong cốc đã chảy lênh láng tí nữa vào bàn phím. Cứu được bàn phím thì thằng AP chết vì cứ tưởng mình nắp bụi cô đội gank. Nó chửi bằng tiếng Anh trộn với tiếng Malaysia trong khi mình đáp lại bằng tiếng Việt pha chút tiếng Mỹ. May mà Vayne dưới bot đánh không đến nỗi nào nên gỡ gạc được. Hi vọng sống lại nhen nhóm.

Phút 25 trong một pha cướp Barron chẳng hiểu sao Vayne nó ping giết Ahri thì lại ult đánh trúng Malphite, mà còn đá ngược về phía rừng nhà nó nữa chứ. Sau trận kịch chiến team nó chết 2 team mình chết hết, mất Barron và nhà nổ. Thôi đã đen thì đen một thể.

Trước khi nhà nổ Vayne nó tặng mình vài lời khen nghe xong chỉ muốn vung nắm đấm thụi giữa màn hình.

- Đồ óc heo, ngu hơn cả cún con, chẳng hiểu mày ăn gì nữa! Đập đầu vào tường chết đi!

Hóa ra nó là người Việt Nam mà lại lấy tên LinTiHan trong khi mình tối giản hơn là dadodaihoc.

- Cho bố cái địa chỉ để tao xem mày anh hùng bàn phím đến đâu. - Minh ức quá dọa nó luôn nhưng chắc chắn là mình sẽ không đến dù nó có cho. Còn nếu nó hỏi mình cho địa chỉ gì.

- Đã ngu không chịu tiếp thu, ừ nhà tao gần khu Bách Khoa, có giới qua cho tao xem cái mặt heo của mày đi đồ óc bã đậu! Chắc mày học ngu lắm nên mới không hiểu tao ra dấu hiệu là như nào. Bây giờ thì thành trò cười cho bọn nước ngoài rồi.

- Thế nào cũng được, không gặp thì bố sẽ bối cả nhà mày lên mà chửi cho chừa cái tội hero keyboard đi. Không gặp không về nhé thằng chó kia.

Chỗ hẹn là quán trà đá gần cửa hàng bánh Parix Gato trên đường Trần Đại Nghĩa. Đang trong cơn lòi đĩnh, đến nặng còn chết cháy khi đậu vào mặt, mình leo tót lên con Wave hai màu phóng một mạch ra chỗ quyết chiến mà không để ý đến mấy đứa khác đang chỉ trỏ cười rũ rượi khi phóng qua. Lúc đến rồi thì hơi chột dạ vì mình có định làm căng như thế này đâu. Nhưng tin chắc là thằng kia cũng thế thôi, đã vài lần mình liều mà hóa hay và lần này cũng thế cả thôi.

5 Phút trôi qua thì niềm tin đó càng được củng cố hơn, mình cười rồi cười toe toét hơn thì thấy hai thằng trẻ trâu nhân lúc đường vắng mà bóc đầu rồi mài mặt xuống đất.

- Chết mẹ mấy thằng ngu đi! Thích thể hiện cá tính à! Mình cười ha hả và nghĩ có lẽ cái thằng lúc này vừa chửi nhau với mình vừa ngã đau lại vừa quê là một trong hai đứa kia.

Một con bé bạn đồng phục cấp 3, váy ngắn kiểu nữ sinh nhật đội mũ kiểu hiphop lướt qua nhìn mình chằm chằm rồi đi vào cửa hàng bánh. Con nhỏ có đôi mắt sắc lẹm, mái tóc dài ngang vai và cặp mông tròn trịa như bánh dày cứ đập vào mắt phút chốc làm mình thấy căng thẳng quá. May thật, vừa lấy lại được thể diện mà được ngắm gái xinh thì đúng là bổ công. Con bé có dáng đi bất thường trong điệu bộ bình thường, chân duỗi thẳng ra, nhấc từng bước đi như con lật đật với cặp cạp kheo. Mình nhìn theo nó cho đến khi khuất dạng sau cánh cửa mới thôi. Khi quay lại thấy mấy đứa khác đang cười hai thằng kia quay lại chỉ nhau thấy cái xe của mình mà chỉ muốn theo con bé kia vào hàng bánh mà trốn quá.

5 phút nữa lại đi tong. ảo tưởng về một cuộc gặp mặt với anh hùng bàn phím trong game cung chấm dứt. Thật ra là khá rùng mình khi một tay xỏ khuyên, tóc bơm nựa nhuộm màu mặc một cái quần bó không thể bắn hơn xuất hiện, liếc nhìn mình rồi ngồi ngay cạnh. Hóa ra là tay dắt xe em trai chị quán nước mình đang ngồi. Khi mình phui mông đứng dậy thanh toán cốc trà đá thì mới tá hỏa là chỉ có 2500 đồng trong túi, may mà hết có 2000. Bọn kia cũng đã ngồi tùm lại một góc mà diễn lại cảnh bóc đầu không đến nơi đến chốn kia để nỉu kéo tiếng cười nên cũng không sợ là lấy xe sẽ bị bọn nó để ý thấy, nếu không thì vỡ mồm. Mình ngó nghiêng vào cửa hàng bánh lần cuối để tìm cặp mông bánh dày thì không thấy nữa. Hơi tiếc nhưng để bọn kia phát hiện thì cũng chẳng vui tí nào.

- Anh ơi, cho em hỏi tí. Một giọng nói ngọt xớt ngay phía sau lưng mình

- Oi! Gì thế e...

Ào, Khi mình quay lại nhẵn răng cười với đối tượng đằng sau thì mình đã bị hất cả phê trộn với kem đặc thẳng vào mặt trong sự ngỡ ngàng. Mắt và mồm mình sặc sụa giữa cái vị đặc trưng của cả phê và béo ngậy của kem tươi. Mình đưa tay vuốt mấy cái chảy nhỏ xuống bắn hết cả áo, đang định hét lên thì một lời xin lỗi riu rít lại vừa quen quen nheo nheo rót vào tai.

- Ôi tại anh đẩy nhé, tự nhiên quay ra bắt ngờ thế nên mới thành nông nổi. - Đó là con bé với cặp mông bánh dày.

- Thì mày gọi tao mới quay lại chứ, mà lại đứng sát như thế nữa. - Mình gạt lên mà quên mất mình đang nói chuyện với con gái. Nhưng dù biết thì chưa chắc đã lịch sự hơn vì hàng chục người đang nhòm về phía mình. Trông chắc khác gì thằng hề với cái mặt trát đầy sô cô la.

- Ở lại còn to tiếng mày tao với con gái nữa chứ. - Con bé giả vờ giạt mình thốt lên. Coi như là hòa nhé, tôi đã nói rồi, anh đúng là đồ đàn độn với cái óc heo. Trong game cũng thế, ngoài đời cũng giống nhau đấy.

Mình chết lặng. Hoảng thật. Không nghĩ cái thằng đó lại là con gái.

- Đồ ranh con! Chơi kiểu gì thế. Đừng tưởng tao không dám đánh mày nhé. Mình lại hét lên

- Thử xem, nhìn quanh đi Lee Sin, có nhiều đại hiệp sẵn sàng ra tay khi thấy chuyện bất bình lắm đấy nhé. - Con bé vênh cái mặt xinh xắn thách thức.

Trước khi mọi chuyện trở nên xấu hơn, mình nén nhục đẩy con bé sang một bên khi nó vẫn đứng ngang trước mặt. Nó kêu lên một tiếng rồi ngã phịch xuống đất, nhưng là giả vờ hết. Do vì quá xấu mặt và ê chề rồi nên mình cũng chẳng còn giữ lại chút tự trọng khi con bé vẫn chăm chỉ chằm biếm.

- Cái xe cũng đẹp lắm, phải công nhận là óc anh còn nhỏ hơn cả não heo để che hết cái xấu hổ khi ra đường với tông màu như thế.

- Sao cũng được. - Mình nhún vai đáp rồi trèo lên xe nổ máy chạy thẳng về nhà.

Dọc đường chỉ mong tìm thấy cái vôi công cộng nào để xả hết cả phê với kem đi nhưng khi đi qua lại thì lại không đủ dũng cảm dừng xe. Về đến khu phố, ai cũng bỏ lần ra cười và nói là mình vừa bị đà điều ĩa lên đầu sau khi rúc vào mông nó. Bố Gấu to nhìn thấy cũng ôm cái ghế cười lăn lộn mà quên mất không hỏi lý do. Đúng là con người chỉ quan tâm làm sao có ai đẩy đóng vai hài hước để mình cười mà chẳng cần biết tại sao lại như thế cả.

Đứng dưới vôi hoa sen để gội rửa cho hết mùi cả phê với kem, mình thầm nguyện rửa con bé đó khi đi về sẽ dẫm phải bãi mìn dèo nào đó từ một con chó nếu như nó nhận được nguyện vọng này của mình bằng bất cứ cách nào khác.

- Con kia, mày sẽ biết tay tao. Mày chơi lúc nào tao sẽ vào troll mày, report mày và làm những đứa nào chơi cùng mày sẽ phải bỏ phiếu thua cuộc hết. Mình trịnh trọng hứa với bản thân như thế nếu như gặp lại con bé kia trong một ván Chiến Thần vào hôm nay, hôm tới hoặc là ngày lúc này.

Cuộc săn lùng chỉ bắt đầu khi mình chà sạch vết bẩn trên áo, trên quần vào ngày hôm sau. Khá muộn và cũng chẳng còn mấy ý chí để làm điều đó nữa vì mình đang nhớ cái mặt bướng bỉnh cũng cặp mông bánh dày đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiều Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau 2 tuần nhập học thì dư âm về sự may mắn của mình không chỉ lan tỏa đến từng góc ngách, xó cửa trong lớp mà lan sang cả những phòng bên cạnh. Đi đâu lũ bạn mới quen đều chỉ vào thẳng mặt mình mà dưới thiệu với em sinh viên rằng,

- Xin trân trọng giới thiệu, đây là Hưng số đỏ, học ngu nhưng vẫn được nhận vào trường vì thiếu chỉ tiêu các em ạ!

Đám con gái vỗ tay rào rào trong nỗi nhục nhã vô biên của mình. Chết thật, cái lũ khốn nạn kia còn hò nhau lập topic lên diễn đàn của trường để lăng xê giúp mình nữa. Trời ơi, nghĩ đến chỉ muốn cắm đầu vào bồn cầu, xả nước vài cái cho bớt nhục thôi!

Tuần học đầu tiên là học quân sự nằm lê la dưới thảm cỏ đầy rẫy châu chấu, bọ ngựa và có lẽ cả bọ chết. Khi ráp AK thì rõ ràng là không sai một li nhưng khi thầy cầm vào thì cò súng bị kẹt, báo hại mình nhảy lò cò 2 vòng trường, nhưng còn hơn là phải rơi vào tình trạng 1 thầy 1 trò học riêng với nhau. Ước nhất là khi mấy đứa con gái chỉ biết cầm nòng súng dí vào mặt thầy rồi cứ nói "Ôp pa ôp pa" thì lại được cho qua. Buổi học vượt chướng ngại vật thì còn rợn tóc gáy hơn. Mấy thầy đứng hàng lang tầng 2 cứ cầm gạch con gạch nhỏ ném tới tấp xuống gọi là "Giúp cho các em nhanh tay nhanh chân khi phải ra chiến trường giữa làn mưa đạn". Đứa nào cũng đội mũ cối, có đứa đội cả mũ bảo hiểm nhưng chẳng ai dám cầm cò xung phong. Mình thì như thằng nhà quê lên tỉnh, vừa chen ngó nghiêng xem thế nào thì mấy đứa mất dạy đẩy vào trận địa rồi rống rần kéo nhau qua. Còn mình thì nhận hết gạch đá của thầy cô. Nhỏ nhưng đau ra phết, phát cuối cùng ném thùng cả mũ cối.

- Trời ơi, mình đi học lập trình mai sau phần đầu thành Steve Job chứ gan nào dám làm Phan Đình Giót lấy thân lấp lỗ châu mai đâu!

Kết thúc tuần quân sự, cả lớp kéo nhau đi ăn Lotteria. Đứa nào cũng chê là đắt với chẳng ngon bằng mẹ tao làm, nhưng đến đâu cánh cũng chẳng còn tí da, tí mỡ nào. Hôm đấy nhân viên phát hoảng khi phải phục vụ đại tiệc gà cho một đám hai chân xổng chuồng. Trước khi về thẳng Hòa, cái thằng ngồi ngay sau mình một bàn thiết tha cầu xin nhờ mình đưa bức thư tình số 5 mấy cho bạn Thúy (được cả bọn phong là Ngọc Trinh của lớp). Trước khi đưa cho hot girl ông ọ ấy, mình đã lên đọc và hiểu tại sao đây là bức thư tình số 5. Văn thơ của thằng Hòa hơi khủ từ cách viết chẳng khác gì hồi natch từ trong lá lách, chả trách Ngọc Trinh cứ cười nắc nẻ.

Thúy xem xong liền đưa cho mấy bạn nữ cùng đọc, cả bọn đều rũ ra cười nhưng khi ra về thì lại thần nhiên ném vào thùng rác. Chỉ mình nhìn thấy, còn cả lớp thì mãi vịn đuôi gà và chơi trò ném khoai chiên. Phải rồi, nếu đã là Ngọc Trinh thì "không phải Bill Gates mà đòi cạp tao à?", sao không vậy cung. Có lẽ Hòa chỉ cần biết mình đã đưa thu cho Thúy là được rồi, hạnh phúc của nó là không thấy tấm lòng của mình bị quăng vào cùng với giấy lau tay.

Vừa rời trận địa về nhà, mẹ Gấu con chỉ mặt hét toáng lên rằng:

- Mũ mảy buộc sau xe chớ lợn sao mà nát toét thế kia hả! Thế thì thằng Tép chú mảy 2 năm sau nó vào đại học biết đội bằng cái gì hả Gấu còi của mẹ?

- Con vừa thoát khỏi trận địa phục kích của địch đấy mẹ ạ. May mà vẫn sống để về cho mẹ chửi. Mà thằng Tép đấy thì học hành gì, nó có được điểm phúc to ngã ngựa bằng con không chẳng biết.

Mẹ Gấu con vờ như không nghe mình nói, liền giật lấy cái mũ cối cứ như được bới từ Trường Sơn về mang vào phòng làm gì đấy không biết. Để dùng khăn lau chùi, bực ni lông lại đem cất lên kho đợi thằng Tép thi đỗ rồi tặng nó đấy. Mình nháy máy báo cho nó cái tin vui này ngay mới được.

- A lô! Tép à.

- A lô em đây, anh Gấu còi hả, em đang nhốt muối trong nhà tắm để khỏi chạy sang phòng ngủ. Có chuyện gì không anh?

- Có gì đâu, mảy cứ cố gắng 2 năm thi vào trường anh, mà trường nào cũng được thì bác Gấu con tặng quà cho đấy nhé.

- Ok con dê. Anh bảo bác là sắp có iphone 5 rồi, em không đòi hỏi gì hơn đâu nhé.

- Sao nhỏ bé thế, bác mảy đã múa sẵn hân một thứ còn to hơn cả ipad rồi kia kia. Thế nhé, nhốt muối tiếp đi em.

Sau khi bom vào đầu thằng Tép viễn cảnh tươi đẹp mà mình nằm mơ cũng chẳng được đó, thì mình nhận ra là hôm này mình chẳng có hứng thú gì với lập trình hay code nữa. Bỏ mặc C#, HTML hay Java, mình lại đăng nhập chơi Liên minh Huyền Thoại xả xì trét đã. Đùa chứ đặt là Chiến Thần hay chỉ ghi là LoL còn hay chán ghi đổi thành cái tên dài như cầu Vĩnh Tuy kia.

Từ sau cái hôm đó mình chả gặp lại con bé mông bánh dày ấy nữa. Mấy tuần đầu nhập học bao nhiêu là việc, chỉ riêng việc trở thành sinh viên cá biệt của trường càng làm mình chẳng tha thiết gì đến gái với cả mông bánh dày nữa. Nhưng nhớ lại thì mới biết mình ngu thật. Dù là có xích mịch dẫn đến tình

huống đáng tiếc đi nữa thì đào đâu ra một đứa con gái chơi game kiểu DOTA bây giờ. Mà là gái không có chim nhé! Giá mà mình bình tĩnh chút nữa thì tốt biết mấy. Giá mà mình ngọt xớt bảo "Ừ thì đánh nhau xong mới thành anh em chứ không phải là con kia mày nhớ mặt ông mày đấy". Nhưng thôi, bây giờ đã muộn và đổ vỡ hết cả rồi.

Không hiểu trời xô trời đẩy thế nào mà mình gặp lại LinTiHan ngay trong trận xếp hạng đầu tiên. Mình vui thì nhiều mà giận nó thì ít, tuy rằng LinTiHan là đưa ban pick còn mình là slot 5, đồng nghĩa với việc bị chúng nó coi khinh và rủ rúng nhất.

- Thằng dadodaihoc ngu lăm hơn heo đó bọn mày ạ. Bảo nó đánh carry thì lại đập trung tank mà Malphite nó to như quả núi chứ có nhỏ bé gì đâu. Con bé vừa thấy mặt mình liền đỏ mặt.

Khỏi phải nói những đứa khác rửa mình thậm tệ như nào nữa. Chúng nó yêu cầu mình thoát ra ngay lập tức để khỏi phải tốn thời gian. Đồ giận dai nhớ lâu, suốt nửa thì mình mất câu chào hỏi nó. Đang rối trí mình comment lại rằng là:

- Nó là con gái đấy bọn mày ạ.
- Gái có chim à? Tao cũng có này. Một thằng phúc đáp tức thì.
- Thế có nghĩa là mày ngu hơn con gái hả thằng kia. Má ơi, xấu mặt bọn tao quá.
- May mà thằng đó giả gái không à.

LinTiHan làm mặt cười lẩn lộn trên nỗi đau của mình. Thôi đành nín và nén nỗi đau trong lòng lại mà chơi thôi. Nói thêm câu nữa thì con bé đó lại kể về sự tích xe mạng cá hai màu của mình và lần ngạt thở trong cả phê với kem mát.

- Đây slot 5, ngu thì sp cho chị nhé. Đánh cẩn thận vào biết chưa hả.
- Ừ, cố gắng mà penta kill đi nhé, không được thì biết tay bỏ đấy rõ chưa.

Trận đấu bắt đầu, mình Nunu còn Lintihan lại chọn Vayne. Ngay phút thứ 5 Lintihan đã giết liền 3 đứa trong một pha giao tranh gần trụ đối phương, tạo điều kiện cho team ăn rồng ngay sau đó rồi một cú penta kill thật khi team kia trúng phục kích ở Barron phút 19. Sau đó nhà nỏ trước khi đồng hồ điện tử mới nhảy sang số 21. Khỏi phải nói con bé đứa mấy đứa kia tung hô hết lời, nhưng ức chế nhất là nó vừa khen vừa nói xỏ mình rằng "May mà slot 5 ngu nhưng vẫn biết cách cầm mắt nên mới thắng". Nghe xong thì mình chỉ muốn thọc tay vào màn hình mà bóp cổ nó. Con ôn con lại bắt đầu nhòn rồi đấy. Nhưng mình vẫn ra về biết lỗi để gặp lại cái mông bánh dày.

- Nỡm ạ, đáng yêu thế không biết! Em cứ trêu anh là anh chửi cho đấy. - Mình đáp và cả room nổ tung bằng cái kí tự icon.
- Eo, đúng là cái lưỡi uốn cong chín khúc có khác. Mới đây hùng hổ còn muốn đánh người ta cơ đấy.
- Vậy bọn mình gặp nhau nhé. Anh sẽ mời em cà phê với bánh phết kem.

Nói thế thôi, tao không có tiền đâu, trà đá thì được. Mình tui thân nghĩ. Mấy đứa kia hoảng quá, cứ tưởng như game mà hai thằng con trai gặp nhau và nhận ra giới tính thật của mình. Có đứa nói rằng nó đã chụp lại đoạn chat chit đó và chuẩn bị đưa lên haivl với voz cho cả làng biết. Mặc kệ, miễn là bí mật LinTiHan là con gái, mà con xinh xắn nữa chứ chỉ mình mình biết là được rồi.

- Có vẻ thái độ thân thiện hơn rồi đấy. Trận vừa rồi cũng bớt óc heo đi nhiều. Nhưng cứ phải xem thế nào đã. - Con bé đáp lại
- Đánh tiếp đi em, bọn mình phối hợp ăn ý ra phết. Lần đầu là do anh chủ quan và cho chúng nó thắng đấy thôi.
- Ừ thì tiếp tục.

Cả team ở lại hăm hở vào trận thứ hai sau cảm hứng của một cuộc tàn sát thứ nhất. Tuy nhiên đánh khi canh blue ở rừng nhà mình thì LinTihan bất ngờ bỏ cuộc chơi. Thế là mất cả vui, bọn kia thì ăn được mạng còn team mình thì để mình ra tổng xỉ và vì quen biết cái đứa khôn nạn kia. Chờ đợi mãi mới qua 20 phút, trong thời gian này thì con bé không quay lại. Thôi, nó lại chơi mình rồi. Con ôn con kia, lần sau tao mà gặp lại thì tan xác với tao. Lần này thứ mình tự hứa với lòng là thế, nhưng mà chẳng hiểu sao vẫn ngóng mông bánh dày quay lại. Nhưng vô ích, có lẽ một lần nữa con bé lại chơi mình vô đầu.

Tối xuống ăn cơm như nhai rạ, chẳng vì trận thua mà như thế nhưng có điều gì đó cho thấy LinTiHan không hẳn là muốn chơi mình. Quay lại phòng, mình mở máy, đăng nhập vào nick gõ tên nó, LinTiHan không online. Mình gửi tin nhắn cho nó, những chữ cái trong sạch nhất từ khi hai đứa vô tình gặp nhau

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sau mấy hôm thì tất cả đều trở lại tình trạng như cũ, nhạt nhẽo và vô vị khi bình thường đã trở về bình thường. Kể cả chuyện mình đồ đại học do thiếu chỉ tiêu cũng nhanh chóng bị dư luận bỏ rơi. Lúc này thì mình mới hiểu việc đang sống quen trong cái cảm giác được đắm đồng tung hứng, bản tán dù bằng bất cứ lý do nào thì cũng thích hơn là khi lướt qua một ai đấy mà không được để ý tới.

- Có lẽ ngày mai tao sẽ đội nồi com điện đến trường để lại được nổi tiếng thôi. - Mình nói với Hòa.

- Thế mày tưởng cái mũ của mày là gì, trông chẳng khác gì cái chảo úp lên đầu.

- Ý tao là cái cái xoong bên trong nồi com thật cơ. Đục 2 lỗ luôn dây vào thì nổi bật phải biết.

- Cứ yên tâm là tao sẽ cùng chụp chung với mày một kiểu làm ảnh thờ trên facebook.

Từ khi chuyển và chứng kiến cảnh Thúy đối xử đặc biệt với bức thư tình số 5 của Hòa, đã làm mình cảm thấy ái ngại thay cho nó quá. Nhìn Hòa đang trong lớp bỗng nhiên lại chạy ra ngoài mùa cái này, cái nọ cho Thúy mà không biết con bé đó đang lợi dụng nó thương lắm, nhưng chẳng biết phải làm thế nào cả. Mình cam đoan rằng Hòa thà nâng niu, chiều chuộng Thúy một cách mù quáng như con rối còn hơn là biết được sự thật là Thúy chẳng tốt đẹp gì đâu. Mà chuyện của mình với con bé LinTiHan cũng đã đi đến đâu đâu mà lại đeo bông thêm chuyện của thằng nhà thơ tình tuyệt vọng kia nữa.

Sau khi rời cuộc chơi thì ngày hôm sau LinTiHan lại xuất hiện trong game như thường, nhưng chẳng thèm trả lời lại tin nhắn của mình. Có lẽ do bị què và mất mặt nên chẳng dám hé răng động đậy nữa, nhưng bức nhất là gạ ngấm cho mình thấy cái mặt xinh xắn một lần nữa mà nó vẫn im lìm.

- Thế mày thấy Thúy có thích tao không? Đùa chứ nhiều khi nhìn vào gương tao thấy mình đẹp trai phết. -Hòa vuốt ve cái cằm vênh mặt lên với mình. Chỉ biết nói là bạn tôi quá tự tin thôi.

Thằng Hòa thật sự là trông không đến nỗi nào, nó cao hơn mình nửa cái đầu, tóc xoắn chỗ đầu mái luôn chào cờ đón mặt trời trước cả mắt và một dáng dấp nếu như kinh tế suy thoái đến mức trầm trọng thì Hòa cũng đủ sức kéo xe bò mỗi ngày. Hòa có thể thích ai cũng được, nhưng Thúy thì khác, dù cho bạn này hai răng cửa có chìa ra như thỏ thì bạn mình cũng phải mất một hành trình gian nan nếu như muốn chinh phục.

- Có, trông mày đúng kiểu trắng sãi ngày xưa ấy. Sắp tan học rồi, tí nữa tao với mày chơi vài ván Liên minh và nói về em Thúy đi.

Thằng Hòa đồng ý và trong lúc chơi mình nảy sinh ra vài câu chuyện không mấy tốt đẹp về Thúy để thuyết phục nó rút lui. Nhưng vô ích.

- Sao Thúy nó hay bị đái dầm à, đũa nào kẻ xấu Thúy thế, mày nói rõ ra xem nào để tao tát cho nó cái! - Hòa bóp cổ mình lay đi lay lại. Nếu nó mà biết mình bịa chuyện thì chắc bóp cho đến khi sùi bọt mép mới thôi.

- Vậy lông chân thì sao? Chính mặt tao đã trông thấy.

- Nếu Thúy muốn thì tao sẽ nhỏ giúp Thúy đến cái cuối cùng luôn. Tình yêu là phải thế, vượt qua tất cả mọi trở ngại mày hiểu không.

Mình vẫn còn một câu nữa muốn nói với Hòa, nhưng đành phải lờ lúc nó vui nhất rồi mới nói. Vậy mà liền tù tì mấy hôm mà vẫn chưa thổ lộ được. Tuy nhiên mình với Hòa đã trở thành cặp bài trùng của nhau mất rồi. Mỗi khi nhận được tin nhắn rừ rừ của mình thì Hòa toàn đáp rằng "Ok anh yêu, tí nữa vợ có mặt". Mình cũng không từ chối Hòa nếu như nó có nhu cầu đem lại hạnh phúc cho nhau trên game. Cả lớp biết chuyện liền giật ngay cái tít rằng cả đũa khi chơi và ăn cùng nhau đã nhận ra giới tính thật của nhau. Nghe mà hãi như có cả trăm con sâu róm lúc nhúc sau lưng.

Sáng nay lớp được báo nghỉ nhưng Hòa lại bận đeo Thúy đi đâu đó. Thế là đi tong tiền tiêu vặt cả tháng rồi, đưa gái đi chơi thì nhanh mà ngồi trà đá hết có mấy nghìn nó cứ bảo mình thanh toán. Lại về nhà cày game thôi, vừa đăng nhập thì bỗng nhiên LinTiHan nhảy vào bắt chuyện

- Có đang làm gì không?

- Nếu không thì sao, mà nếu có thì sao? - Chat thế thôi, mình đang khắp khơi trong lòng lấm rồi.

- Qua úp cho tôi bát mì được chứ? Liệu óc heo có thể ga lãng một lần không?

- Được thôi, nhưng em phải xin lỗi vì tội chơi xấu lần trước nhé, ngay bây giờ luôn.

- Chưa gì đã em với chả anh rồi. Được, cứ đến đây đi rồi xin lỗi.

- Chắc chắn không phải là địa chỉ giả dẫn đến trường xí hay bãi tha ma chứ?

- Ôi trời, đang đói mờ cả mắt đây thì dù muốn cũng chẳng đủ sức mà nghĩ ra đâu.

- Được rồi, cho địa chỉ đi rồi qua ngay.

- Hai mì gói với 4 trứng trần nhé.

Mẹ, ăn gì mà khỏe thế. Mình nhớ rõ ràng là con bé nhìn eo ót đâu ra đấy mà chén được hết 2 gói mì úp thì kể cũng kinh khủng.

- Số điện thoại đấy, lúc nào đến thì gọi.

Địa chỉ nhà này mình biết, Nó ở sau chung cư ở chỗ Trần Đại Nghĩa gần bờ sông Tô Lịch ngay trước mà bây giờ đã được lấp thành đường. Từ chỗ mình qua lâu lắm là chỉ 15 phút. Dọc đường mình còn ghé qua Paris Gato mua cả phê với bánh kem như đã hứa. Đến nơi cứ tưởng LinTiHan lại chơi mình lần nữa vì phát hoảng trước sự hoành tráng của ngôi nhà đúng theo địa chỉ. Một biệt thự theo phong cách mới, lấp nhiều kính và đèn giống như một tác phẩm công nghệ cao. Lại còn có cả vườn hoa bên trong và giàn cây leo nữa chứ.

Mình nháp số gọi thì đầu dây bên kia tắt ngay từ tiếng chuông đầu tiên. Một lát sau thì LinTinHan ra mở cửa, khuôn mặt xinh xắn lấp ló sau cánh cửa gỗ nặng phải đến trăm ký. LinTinHan không đội mũ lưỡi trai nên mái tóc dài xõa đến ngang vai nhìn hiền và ngoan kinh khủng. Chẳng ai nghĩ con bé khi lên mạng lại có phong cách chửi người như hát hay đến thế.

- Vào trong này đi, nhanh lên.

- Vậy còn xe thì sao.

- Để ngoài cũng được, khu này an ninh lắm. Mà đằng ấy thích thì trói chặt nó vào cột đèn cũng được.

- Em ra bảo người ta hộ anh với

- Chân tôi đang đau, ra mở cửa cũng là một sự cố gắng lắm rồi.

Khi bước vào thì nội thất bên trong càng làm mình lóa mắt. Chỉ cần nhìn độ tinh xảo của cái tủ đựng giày đặt ngay bên ngoài cũng bên nó đáng giá bằng cả bộ bàn ghế ở nhà mình rồi. Ôi LinTiHan đang mặc quần short này, hai cẳng chân trắng phau nhìn đáng yêu thế không biết. Bắp đùi bên trái thì bó một bó băng gạc lại càng thu hút hơn. Hóa ra đây chính là lý do mà LinTiHan tập tễnh khi bước. Nhớ lại lúc mình khế đẩy làm cô bé ngã xuống thì mặt liền đỏ gay, đã vậy còn lớn tiếng nữa chứ. Chẳng ra đâu vào đâu cả.

- Anh đang xấu hổ vì lần trước đẩy tôi chứ gì. - LintinHan vênh váo nói. - Tôi cố tình gọi anh đến để làm anh cần rút đấy.

- Biết rồi, ngàn lần van xin đừng nhắc lại nữa có được không? Đau như thế thì ra gặp làm gì nữa.

- Không ra thì để anh nói là hero keyboard thì còn khó chịu hơn. Mà ra mới biết không uống phí vì được một mẻ cười đau ruột khi nhìn thấy cái xe của anh. Lúc đó tôi đến từ trước rồi, nhưng đứng quan sát xem ai mà lại óc heo như thế thôi. - Nói đến đây LinTiHan lại cười toét

- Rồi rồi, chấp nhận lần cuối cùng. Tên anh là Hưng, Hưng thịnh, Hưng phần chứ không phải óc heo gì cả đâu. Mà tên em là gì, hay anh gọi em là chanh chua nhé.

- Không được! LintinHan nói lớn. Tôi là Linh, 17 tuổi và xin đừng gọi thân mật như thế có được không? Nghe mà nổi da gà.

- Thì không gọi nữa, mà nhà em thế này thì thiếu gì đồ ăn mà gọi anh đến.

- Tôi muốn anh làm cho tôi cò, ờ, thế có làm không?

- Mang đến đây rồi chẳng lẽ lại mang về. Minh giờ hai túi ny lông đồ ăn lên.

Linh quan sát thấy nhiều bất thường neho mắt hỏi.

- Tôi có phải gái dê đâu mà sao lại mang nhiều thế.

- Ai bảo chỉ mình em ăn, anh cũng muốn ăn mì, ờ.

- Nhưng tôi chỉ bảo là một mình tôi ăn cơ mà. Anh không có quyền quyết định như thế.

Mặc kệ Linh ở ngoài hành lang, mình đi thẳng vào bên trong và tự tìm nhà bếp để bắt đầu bữa tiệc. Nghe tiếng Linh lóc cóc từng bên ngoài để chạy vào ngăn chặn sự tự nhiên như ruồi của mình. Nhưng cũng tại em mà ra hết, ai bảo đã xinh đẹp lại còn mặc quần đùi và chân còn trắng không có một sợi lông như thế chứ. Lúc này mình bắt đầu nghĩ đến viễn cảnh vừa ăn mì vừa húp trứng rồi lại cà phê, bánh kem mà dán mắt vào cặp giò của LinTiHan bướng bỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nhìn Linh ăn trong tư thế co một chân lên vắt ngang cũng đủ biết trong game luôn sẵn sàng là một đồng đội sẵn sàng đi đọt những đồng chí khác nếu có cơ hội. Nhưng Cách Linh cầm thìa đánh chén mì gói với trứng trần cứ như là đang xử trí một miếng bít tết dai hơn lớp xe tải thì đúng kiểu con gái được dạy dỗ đầy đủ, đồng đánh một cách vừa dễ thương nhưng cũng đáng ghét kinh khủng. Một cảm giác nửa muốn ngắm hoài ngắm mãi nhưng cũng rất

thích đập bàn mà hét vào tai con nhỏ "Ăn nhanh lên hộ cái bà nội, mì trương đến nơi rồi!"

- Anh làm sao thế, vừa húp mì nuốt luôn cả cặp vợ chồng ruồi hay sao mà mặt lại vậy hả.

- Ủ, vì quá mòn mỏi khi chờ đợi một lời xin lỗi của em đấy. - Minh ưỡn ngực ngán vàng từng câu nói.

- Xin lỗi. Xong nhé, có cần nhắc lại không? - Linh nói nhanh và khẽ chẳng khác gì không nói. Câu xin lỗi mình nhận được chẳng khác gì cây kẹo mút dờnham nhờ khi cho một đứa trẻ con.

- Tạm chấp nhận. - Minh hí húp húp đáp. - Bây giờ thì em làm gì?

- Nhấn tin và gửi ảnh khoe giò cho thằng khác. Tí nữa thì bảo đứa khác sang làm món gì đấy ngon hơn.

Chút mì cuối cùng trong bát sứt làm mình nghẹn khi nghe Linh nói vậy. Tự ái quá nhưng chẳng biết phải làm thế nào cả. Chẳng lẽ lại gằm lên và liếc thêm một lần nữa.

- Làm sao, ghen à, anh cũng thích tôi chứ gì. - Linh ném mụ cười nửa miệng đến mình kh thấy biểu hiện kia.

- Áo tưởng về bản thân kinh khủng thế! Đây chỉ sang đòi lại sự công bằng cho người đàn ông còn... độc thân thôi.

- À hóa ra là anh ế, ế mãi mãi, ế cho đến tận thế chứ gì! - Linh cười ngất. - Nếu đã đòi lại được công bằng rồi thì xin mời ông độc thân ra về.

- Khoan, đã uống cà phê đâu mà về, ờ.

Nói rồi mình đứng dậy xách theo túi quà mua trong cửa hàng tiến về phía bàn bếp, mở túi trút 2 chiếc cốc nhựa trút vào cái cốc thủy tinh to trong bếp rồi bình thần tu một hơi dài

- Không được! Đó là cà phê của tôi cơ mà.

Linh cắn môi lật đật đứng dậy tiến về chỗ mình đứng. Đáp lại lời ngán của Linh là một ợ rõ to khi cà phê trôi xuống dạ dày của mình cùng với bánh kem.

- Lại còn thế nữa, tôi thề là sẽ không bỏ qua vụ này đâu. - Linh hét toáng lên, giật chiếc bánh đang ngoan ngoãn nằm trong túi.

Mình cười thật đấy nhưng thật sự Linh đã khiến mình tự ái chỉ biết trút xuống đầu một đứa nào đó, tốt hơn hết là vào cái bị cát của lão Thanh hàng xóm nổi tiếng với đức tính "đo lọ nước mắm, đếm củ dưa hành" ở cùng khu. Mình cũng muốn có ảnh khoe giò của Linh lắm, nhưng đâu phải muốn là được, nhất là vừa cầm cả cái giấy chọc thẳng vào tổ ong vô về.

- Mà anh về đi để tôi còn trò chuyện với trai. Vào rửa bát đi rồi về, không thì tôi thề sẽ nghĩ ra cách nào đó bắt anh viết bản kiểm điểm ở phòng bảo vệ đấy. Có bác lại thích viết kiểm điểm như kiểu chép phạt nhé

Rõ ràng vừa nãy Linh đã ăn sạch bát mì 2 gói ruồi cùng 4 quả trứng trần mà vẫn nhón gần hết cái bánh kem nữa. Chẳng lẽ vừa đi phẫu thuật dạ dày để có thể tổng cả con bò vào bụng?

- Trước khi về thì vào rửa hết bát cho tôi rồi lột đầu thì lột. Đừng là cái đồ vô duyên, dụ dỗ người ta ăn, mượn cả chỗ ăn rồi còn bày bừa nữa.

- Sao mà đánh đá giống mụ bán cá ngoài chợ thế không biết? - Minh cầu nhàu trong miệng. Một lần thiếu có hai nghìn lẻ mà mụ qua nhà mình chửi lên chửi xuống

Mình lảng lạng thu dọn bát đĩa trên bàn rồi đem ra bồn rửa thì tá hỏa nhìn thấy đồng bán đĩa chất đồng cứ như là có một tiểu đội binh mã vừa đi ngang qua đây đánh chén.

- Lại bị chơi rồi. Giờ thì mình hiểu đã hiểu vì sao Linh nó lại gọi mình qua đây chứ có phải tốt đẹp gì đâu. Hức, trông xinh xắn là thế mà thủ đoạn đây mình, mà lúc nào mình cũng là chuột bạch của nó.

- Rửa hết đi nghe không, từ khi tôi bị đau chân mà nhà lại đi vắng suốt nên thành ra thế đấy. Nhanh tay đi, tôi ghét bẩn lắm. Có gì thì tôi chơi game cho đăng kí làm chân dự bị.

Nhưng lần này thì đã khác, nếu như Linh không quá đáng với mình, nếu như Linh đối xử tốt với mình thì đồng bát đĩa này chẳng là gì cả, dù mỗi lần ở nhà mình rửa thì một vài cái phải vỡ. Mình chợt nghĩ đến bố Gấu to nếu nghe thấy Linh nói với mình thế thì hẳn bố thất vọng lắm, sau đó sẽ tát cho mình vài cái vì mê gái mà quên mất sĩ diện. Mẹ Gấu con cũng vậy, chắc hẳn mẹ sẽ cho mình bài ca không quên trong khi mất ngủ vì việc làm trâu bò cho người ta. Mẹ sẽ cạo đầu mình rồi khóc òa lên mất.

Mình thất vọng về Linh.

- Không, chỉ có chỗ này thôi, còn đâu em tự làm đi. Mình nhún vai đáp

- Vậy thì anh đến đây làm gì? Nếu như không phải giúp tôi.

- Đó mà là giúp à. Em đang thừa cơ trả thù và hạ thấp anh đấy. Còn nếu nhờ thì hãy tỏ ra tử tế hơn đi.

- Như thế nào là không tử tế. Chẳng lẽ mặc quần short tiếp khách là không tử tế?

Nói đến đây mình chợt nhìn xuống đôi chân trần của Linh. Đồ mặt rồi. Linh quắc mắt thui vào ngực mình mấy cái.

- Đừng lẫn lộn hai thứ có được không. Quyền rũ không đứng cạnh tôn trọng đâu. Tốt hơn hết là em hãy gọi cho đứa nào mà vừa nhận được của em hay chuẩn bị làm món gì ngon hơn ấy.

- Ủ đây, tôi sẽ làm như thế chẳng cần anh phải nhắc đâu.

- Anh không còn muốn bận tâm đến chuyện của ai đó chẳng coi mình ra gì nữa.

Linh im lặng không nói gì. Minh nhìn Linh mỉm cười, không phải là vì Linh á khẩu vì lời mình nói mà là mình cảm thấy bản thân ngu quá. Bị cái mặt xinh đẹp đó lừa mãi mới khôn ra được.

Minh mở vòi máy rửa bát của mình và Linh rồi lần lượt đến những thứ mà Linh đã ném vào bồn từ trước đó. Có những cái vết bẩn đóng khô lại, phải dùng móng tay cào mới chịu bong. Cứ thế cứ thế, dần dần đồng bát đĩa vui đi, chúng sạch sẽ và nằm ngay ngắn trên giá inox. Minh không biết mình mất bao nhiêu thời gian để rửa sạch, nhưng bên ngoài từ khi mình đến vẫn còn thấy ánh mặt trời heo hắt thì bây giờ đã nhá nhem tối. Minh quay lại thì vẫn thấy Linh đứng ở đấy. Linh im lặng nhìn mình.

- Chào em, chúc em vui về khi anh đã đi ra khỏi đây và cả tối nay nữa.

Minh đi qua Linh, nhặt nhanh cốc nhựa, túi nilong bọc bánh cho vào thùng rác rồi hướng về phía lối ra.

- Đồ ngốc! Tôi chưa gửi cho ai ảnh chân của mình cả. Linh vẫn nhìn mình nói.

- Điều này đối với anh không còn quan trọng nữa. Đó quyền tự do cá nhân.

- Anh dễ bị khiêu khích thật đấy. Tối nay tôi muốn chơi với anh và anh nhất định phải chơi cùng tôi.

- Thiếu mất dự bị thì cũng chẳng làm cuộc chơi bớt thú vị đâu.

Minh chào Linh theo thói lịch sự rồi sai chân bước nhanh qua hành lang, nắm chặt nắm đấm cái cửa vĩ đại để giải thoát ra cho chiếc Wave đã bị trói chặt với cột đèn quá lâu. Mọi thứ đang bắt đầu bỗng chốc bị khép lại nhanh và bất ngờ không kịp bề cong lại như cách nó đến. Linh trong mình đã nhòe đi lắm rồi.

Buổi tối, mình không chơi game nên không biết Linh có gọi không nữa. Giả như mình với Linh cứ gặp nhau, chơi cùng nhau và chửi nhau trong thế giới ảo thì tốt biết mấy. Ít nhất nó không làm mình cảm thấy như bị thất tình, bị từ chối, bị thất vọng như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nhoáng cái đã là cuối tuần, noti trên facebook của mình thì chẳng có gì đặc sắc ngoài mấy vụ một vài đứa thông báo đang ở chế độ hẹn hò. Vào like với chúc mừng thì thằng Dũng, đứa học cùng cấp 2 liền lên mặt dạy bảo mình.

- Yêu đương phải như tao, thích gái thì phải nói luôn, gái từ chối thì chai mặt còn hơn đẹp trai, bám theo cho đến lúc yêu thì thôi. Mà tao cũng thấy mặt mày dầy lắm rồi mà sao vẫn ế hả Hưng?

- Bạn với chả bè, lâu ngày chưa được đem lại hạnh phúc cho nhau mà đã chúc lành như thế à. Ế cái gì mà ế, chê tao ế tao lên phường trình bày bây giờ.

Sau một lúc nghe thằng Dũng luyên thuyên và tăng bốc bỏ nó nào là xinh thì cực xinh, chân dài thì dài cỡ 1m thì mình phát hiện ra là cả facebook đã biết mình vẫn ế. Những được cấp 2 khác được thể vào hỏi thăm mình và cầu chúc đến khi mình "đầu ba đất chơi với" vẫn ế. Ủ ế đấy nhưng cũng chẳng có gì phải tự ki cả, mình vui vì bị ế nhưng đôi lại cũng có đứa đang buồn thối ruột. Có lẽ điều kinh khủng hơn khi bị ế là thất tình, thất tình sinh ra sở thích đánh răng bằng dầu gội đầu còn gội đầu bằng bột giặt quần áo. Thằng Hòa đang trong tình trạng như thế, thậm chí là còn nghiêm trọng hơn khi răng miệng nó cho thấy được chăm sóc bằng chổi cọ toa-lét. Thú chính thức đá nó và công khai cặp kè với Hiếu cận – Một tay chơi trong lớp nổi tiếng với cái SH dán hình khủng long ở thân xe.

Thằng Hòa tường thuật lại một cái đau đớn và xót xa trong khi mình cùng hai đứa nữa cứ mãi mê gấp lấy gấp để nôi lấu ếch.

- Dm muốn lên núi cạo đầu đi tu quá! Tại sao Thúy khen tao rất tốt rồi lại nói rất tiếc vì đã có người yêu. Mà yêu ai thì không yêu, yêu cái thằng mất híp

như bọn Tàu cứ cười là không thấy Tổ quốc đâu.

- Vcc, Thôi quên đi, thiếu gì gái đâu mà phải buồn lắm với đau lắm. Bọn tao nguyện đem sự ấm áp đến cho mày.

Ngay lập tức, thằng Minh nhà thơ liền thốt ngân vang một siêu phẩm tự biên tự diễn của mình.

Đưa cái đùi, đưa cái chân, đưa cái da

Riêng thằng thất tình thì được củ măng với hành

Thế là hết bài thơ

Rõ ràng Thúy là tình đầu của nó, thảo nào mình thấy nó dễ bị lừa như vậy. Nhưng lúc này mình cũng chẳng khác gì nó cả, vấn đề là mình che giấu tốt hơn thôi. Nhưng ấn tượng về Linh hay LiTiHan nó mạnh đến mức mình không thể quên được, dù rõ ràng con bé đã làm mình tổn thương. Không biết chân Linh đã hết đau chưa nhỉ, không biết có thằng đến nấu mì cho ăn không nữa...

Bữa tiệc kết thúc bằng nghi thức rút ví, góp tiền trả nồi lẩu ếch. 5 thằng mà rút đủ mọi kiểu ví thì vẫn còn thiếu 2 nghìn, đành xin khát lần sau. Mấy đứa hò nhau đi dạo một vòng hồ rồi về trong cái lạnh thấu đến từng chân tóc. Hòa chấp tay xin cả lũ tha cho vì không còn hứng thú lượn với lò nữa mà chỉ muốn về nhà ôm gối khóc tiếp. Minh lèo đèo đi sau mấy đứa kia mà cũng chẳng có tâm trạng nào ngắm gái với ngắm hồ. Vừa tới ngã tư Tràng Tiền – Hàng Khay thì mình rẽ trái xuống Bà Triệu đi về mặc cho 3 thằng đi trên đem lại hạnh phúc cho nhau.

Lái xe bằng tâm trạng kẻ ra có cái vui của nó, cứ đi mà không biết đi đâu, không biết dừng lại trước cửa nhà nào nữa. Tiếng còi xe tải inh ỏi đằng sau cũng không biết, cho đến khi tài xế vượt lên, nhòm mặt qua cửa kính chửi mình.

- Diên hà mày, ông đâm một phát vào Phụng Hưng bây giờ!

Mình giật mình tỉnh ra mới biết là suýt chết. Tất cả chỉ tại cái con bé đáng ghét đó! Mình hậm hực trong lòng và sau đó nhận ra là xe đang chạy trên con đường dẫn tới nhà Linh. Mình cũng không hiểu tại sao lại như thế nữa. Thích rồi hả? Làm gì có, Linh đã ghê gớm rồi còn mong bánh dày nữa! Không thêm! Mình quay xe về nhà nhưng mắt vẫn nhìn về phía đường vào nhà Linh. Lúc này là 10h30 tối, bên ngoài rất lạnh, có cảm tưởng khi từ chỗ lẩu ếch về đây phải giảm thêm vài độ rồi. Trời này đến gấu Bắc cực cũng phải xoắn là cái chắc.

Vừa về đến đầu khu phố, tiếng cười đùa lanh lảnh ở đoạn trên của đám trai rồi việc ngồi trà đá giết thời gian làm mình chú ý. Đi lên thì thấy bọn nó đang trêu đùa một cô bé đội mũ lưỡi trai, mặc áo có mũ lông nhưng ở dưới lại diện quần short và đang dắt theo 1 con chó. Đó là con Bin, con chó của chú Cường gần nhà mình.

- Khoe hàng à?

Mình neho mắt nhìn, nhưng cái kiểu đi tập tễnh, từng bước như lật đặt và một bên bên bưng bó thì lại há hốc mồm. Còn ai ngoài Linh có cái kiểu nhận diện không đụng hàng như thế nữa.

Đó đúng là Linh rồi, nhưng tại sao lại dắt theo chó của hàng xóm mình thế. Trộm chó à? Mình liền xuống xe tiến về phía Linh. Linh cũng nhận ra mình thì liền cố gắng đi nhanh hơn nữa để dứt ra khỏi cái lũ phiền toái nữa. Nhưng vì do bước quá mà chân vẫn chưa khỏi, Linh nhăn mặt vì đau nên bước hụt. Minh nhao đến nhưng không kịp, Linh bám vào mình đứng dậy. Linh khóc vì đau và đổ tại cho mình.

- Đồ đểu! Anh trốn đâu cả ngày mà tôi gọi trên game cũng mà không trả lời thế hả?

- Đưa đứa bạn đi ăn mừng vì nó thất tình chứ có phải là trốn em đâu? Thế tìm anh để làm gì, chắc không có đứa nào nấu mì cho ăn hả.

- Thiếu gì? Nhưng tôi thích... ăn mì của anh, không phải trả tiền và không phải rửa bát. Linh ngượng nghịu nói.

Mình mỉm cười với Linh và cảm thấy những gì đã xảy ra trước đây đã bay biến đi đâu hết. Chỉ với một câu nói thế thôi mà lại dụ mình chuẩn bị nấu mì cho Linh ăn nữa rồi.

- Được rồi, nếu không có thằng nào nấu thì anh sẽ làm cho gái ể ăn. Nhưng đừng khóc nữa, như thế xấu lắm. – Thật ra là mình thích nhìn Linh như thế hơn.

- Tôi không ể, anh ể thì có! – Linh cãi lại – Anh có biết bị giãn dây chằng đau như thế nào không mà bảo không khóc là phải nín hả. Sao anh lớn tướng rồi mà chẳng biết lúc nào con gái nói thật, hay không thể. Mới chỉ nói đùa thôi mà đã dỗi rồi còn nhieccc móc tôi chẳng ra gì.

- Ừ thì anh nhạy cảm như chuông báo động, ai bảo em động vào. Chuông báo động đã kêu thì phải vừa to vừa lâu. – Tôi cười vang, Linh cũng nhếch môi cười. – Mà sao giờ này em ở đây, lại còn dắt theo con Bin của hàng xóm anh?

- Chủ nó chê nó vừa già, vừa nhát đến chuột cũng sợ nên mua con khác thay thế rồi. Chủ cũ tính bán đi, mà đã bán thì chắc là phải vào nồi nên tôi đến cứu nó bằng cách mua lại. May mà vẫn kịp vì tôi được một người bạn trên mạng ở ngay gần đây báo cho.

- Linh diên. Em sẽ nuôi hay đem cho người khác?

- Hưng rồ! >"< không biết, nhưng có lẽ sẽ trông nom nó một thời gian rồi gửi cho hội trên facebook nuôi.

- Nhà em rộng như thế thì nuôi thêm hai con nữa thì có làm sao đâu

Linh ngập ngừng một lúc rồi khẽ nói.

- Đó không phải là nhà tôi. Tôi chỉ sống nhờ bố mẹ thôi. Mà anh sẽ mua mì tôm cho tôi ăn chứ, tôi đang đói là đây này.

- Chuyện nhỏ, nhưng trời này lạnh ngại đứng vào nước lắm. Ăn xong thì em phải rửa bát nhé.

- Đưa, sao anh lại không có tí nào ga lăng thế? Bắt một đứa con gái què chân đứng rửa bát.

- Vậy thì em phải làm gì đó đi. Nếu không chẳng công bằng với anh cả.

- Được rồi, tôi sẽ pha nước cam cho anh uống là hòa chứ gì. Khiếp, tính toán kinh khủng, thảo nào mà vẫn ế!

- Ừ em cũng thế còn gì, khi hai đứa ế gặp nhau thì toàn chê nhau ế!

Thế là mọi chuyện đã được sắp xếp xong. Minh không còn giận Linh nữa, Linh cũng đã có một chút nhượng bộ mình và quan trọng hơn là Linh đã lại tìm đến mình cùng với một lý do khác quan hơn. Minh cũng nhận thấy Linh có sự thay đổi so với mấy hôm trước đây. Vẫn xinh như cũ, vẫn mặc quần short, vẫn ăn nói kiểu ghê gớm nhưng Linh cũng có một trái tim biết thương cảm chứ không lạnh lùng như mình nghĩ. Thế là những hình ảnh về Linh hay LìTiHan trước đây giờ lại quay lại trong tâm trí mình rồi.

Phải khó khăn lắm mình mới dìu Linh ngồi lên xe được, còn việc dắt được con Bìn về nhà là một sự cố gắng không tưởng của hai đứa. Do mới quen, nên khi bị kéo đi thì con Bìn phản ứng lại, lông lên sủa gâu gâu, suýt nữa thì nó ngoạm vào cẳng chân mình một miếng. Linh lại phải xuống xe, vuốt ve nịnh nọt nó cứ như nói với người thì con Bìn mới chịu đi. Khi về đến cái nhà to đẹp Linh "ờ nhờ bố mẹ" thì đã gần 11 giờ. Minh đưa Linh vào nhà, gọi điện xin phép bố Gấu to về muộn thêm chút nữa rồi phóng đi mua trứng và mì. Trên đường mình đã nghĩ đến cái cảnh lại cùng ngồi với Linh hi húp húp mì, vừa nói về những trận đấu trong game và rồi lại cãi nhau khi Linh nói mình là óc heo hay này nọ. Một viễn cảnh thú vị và tươi sáng như bị kẹt dưới cống lâu ngày mà được người ta bật nắp ra cứu thoát.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Khi ra mua đồ thì mới phát hiện ra là trong ví không còn đồng nào, nhưng đồ thì đã gọi rồi mà trả lại thì cũng thấy nhục chẳng kém. Đang khi mình loay hoay không biết làm thế nào thì thằng Dũng tự nhiên nháy máy gọi. Cái thằng này ít khi gọi mà mỗi lần gọi là định khoe mẽ cái gì đó.

- Hưng, đi ăn đêm với vợ chồng tao không?

- Tao cũng đang đi mua đồ ăn, mà mày cưới vợ từ khi nào thế?

- Diên à, đó là bồ của tao chứ còn lâu tao mới cưới. Thế để lúc khác vậy

- Biết rồi, xác nhận lại thôi. Mà Dũng ơi, tao bảo này... Minh ngập ngừng nửa muốn nói, nửa không?

- Sao? Áp úng cái cút. Mày nói rõ đi xem nào? Mày định nhờ gì à, nói đi, có gì tao giúp.

Dũng ngay từ hồi cấp 2 đã thấy nó là đứa lanh lợi rồi, mới nói vài câu đã hiểu được ngay. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ là một thời gian lâu rồi mình không gặp Dũng, bây giờ mở miệng vay tiền thì đúng là chẳng ra đâu vào đâu. Minh sợ nó lại nghĩ bắt liên lạc với nhau chỉ để giải quyết mấy vụ như thế này

- Mày đang kẹt tiền hả? Bao nhiêu, nói đi, ở đâu tao đến.

- Thôi tao lo được, hai đứa mày đi ăn đi.

- Nói nhanh, ở đâu, chẳng lẽ tao qua trả nợ mà mày không lấy à?

Nghe Dũng nói thế mình ngạc nhiên lời cả mắt, thằng này nợ lúc nào mà đến chủ nợ cũng biết.

- Hồi đi học tao có nợ mày mấy chục lẻ đấy, lúc đấy cuối cấp rồi nên không có cơ hội gặp lại nhau để cho mày đòi. Mà ở đâu thì nói nhanh nhanh đi, định cho cho vợ chồng tao chết đói à.

Nhớ lại thì đúng là một lần nó với đứa bạn qua mượn mình 20 nghìn thật. Lúc đấy đó là số tiền không vớ vẩn như bây giờ đâu. Minh may mắn đến hai lần. Một là có tiền để trả, hai là vẫn chưa làm ăn to gì nếu không chắc bị phá sản từ lúc nào không biết. Minh cho Dũng địa chỉ mình đang đứng, một tiệm

tạp hóa cách nhà Linh không xa.

10 phút sau Dũng xuất hiện cùng chiếc Nouvo, đằng sau nó là một cô trạc tuổi tôi với nó, với cái mái ngố khá dễ thương. Dũng cao hơn mình một chút nhưng gầy hơn trông lọt thỏm trong chiếc áo lông chuột màu đen. Lâu không gặp nhìn nó ra dáng thanh niên hơn mình, Dũng nhẹ nhàng cười chào, hàm răng của nó có dấu hiệu cho biết một ngày mà không xoi hết bao thuốc thì còn lâu mới chịu. Phải rồi, Dũng hút thuốc từ cấp 2, hồi trẻ trâu ầm ầm đầu ấy gần như đũa nào lại không tò mò trước những thứ như thế. Mình cũng đã từng thử và con bé cạnh nhà về mách nên bị trận đòn lên bờ xuống ruộng đến bây giờ vẫn ớn. Hút xong điếu thuốc hơi thở của mình có mùi khó chịu hơn cả húp mắm tôm. Trong lúc này mình tưởng tượng thấy Dũng và bố của nó hôn nhau mà thấy sồn hết cả da gà.

Thằng Dũng không nói phét, bạn gái nó chân dài, mặt sơn phấn và ăn mặc sành điệu. Nhưng nói gì thì nói mình vẫn thích cái kiểu mặc gì cũng được, đông trên dưới hè của Linh hơn. Bạn gái Dũng trông khá gầy, hao hao giống với các cô khác chứ không đặc biệt như Linh. Phải rồi, thiếu gì con gái mặc áo mỏng tang nhìn thấy cả áo lót bên trong, nhưng kiếm được một cô bé chơi game E-Sport thì chẳng khác gì đang hẹn hò với ngôi sao K-pop.

- Mày mua cái gì mà thiếu tiền ở đây hả Hưng? 200 nghìn có đủ không?

Mình suýt nữa thì khóc khi Dũng hỏi thế, nhưng cảnh sau thì không biết phải mô tả ra sao nữa. Dũng cầm túi xách của bạn gái, mở ra lấy một cái ví LV nhái dúm vào tay mình tờ 200 trong khi bạn ấy lại cứ nhìn chăm chăm mình từ lúc đến.

- Đây, vay 1 thì trả 10, coi như là lãi mấy năm nhé Hưng. May cho mày là bọn tao vừa cho cái điện thoại đi ở tạm trong hiệu cầm đồ đấy.

- Mày bị chặn mạch à? Nói thế thì bố tao dáo dác cầm

- Thằng điên, tao có tốt đẹp gì đâu mà mày lại nghĩ thế. - Dũng phá lên cười. - Đó là của bố tao, nhà nó giàu lắm, lúc nào hai đứa hết tiền là nó về xin xỏ bố nó là lại có ngay ấy mà. Không cho tiền, thì cho hiện vật. - Dũng nói đơn giản cứ như là xin một cái điện thoại như xin gói bim bim vậy

Nghe Dũng nói vậy mình cảm thấy nhục kinh khủng. Thà chạy về xin tiền Mẹ Gấu con còn hơn.

- Vậy thì tao chỉ lấy đúng số mày nợ tao thôi Dũng ạ.

- Tao có trả thừa đâu mà mày phải thế, thôi cầm đi cho tao vui, có nhiều nhận gì đâu. Có khi lúc nào đấy tao lại vay mày thì sao. - Dũng vỗ vai mình cười. - Thôi tao đi ăn đêm với bố đây. Có gì A lô sau nhé.

Dũng lên xe, đề máy hất đầu với mình lần cuối. Bạn gái Dũng cũng mỉm cười chào rồi ôm chặt lấy nó, hai đứa lao vút trên đường vắng. Mình nhìn theo cho đến khi khuất bóng mới thôi. Sẵn tiền nên mình mua thêm cả sữa tươi nữa.

Vừa về đến nơi thì cả Linh lẫn con Bin đều nhao nhao ra đón.

- Sao lâu thế hả trời? Đói muốn chết rồi đây này.

- Anh bị kẹt... xe. Yên tâm, 10 phút nữa là sẽ có.

- Ồ, anh không diu tôi vào nhà à. Có biết là càng đêm thì tôi lại càng bị đau nhức không. Linh nhăn nhó.

- Bám vào vai anh. Anh diu lên tận phòng ngủ luôn.

Linh đâm tôi mấy cái vì cái tội trêu đùa quá trớn đó. Khi diu Linh cũng là lúc mình với Linh có khoảng cách gần nhau đến như vậy. Mình cảm thấy hương thơm tỏa ra từ Linh. Con gái là thế, dù cho trái đất có tan thành từng mảnh cũng phải sạch sẽ, thơm tho rồi mới chết.

Mùi thơm nức mũi từ nỷ úp sồi với trứng trần làm con Bin cứ nhảy dựng lên bám vào thanh bim hít lấy hít để. Sẵn có chào, mình tráng riêng cho nó một quả. Khi bụng mị ra thì mình giật mình khi thấy Linh có những triệu chứng lạ lắm. Trông Linh đỏ đần, ỉu xiu, mắt nhắm mắt mở cứ như là bị bỏ đói. Vừa mang ra Linh mời vội mình rồi nhanh chóng đánh chén hết phần của mình.

- Em ăn thêm nữa đi. - Mình đẩy bát mì về phía Linh. Trong khi cũng đang đói, nhưng Linh cần hơn là mình

Linh hết nhìn mình rồi lại ngó xuống bát mì ngập ngừng hỏi

- Nhưng đó là của anh mà, anh vừa mua, vừa làm mà không được ăn thì ngại quá

- Thôi bỏ cái mặt nạ hộ cái bà nội. Thật ra anh về muộn là vừa đi ăn với bạn đấy. Em tự nhiên đi

- Vậy à, sao không nói sớm. Cảm ơn anh nhé, tôi không ăn gì từ sáng đến giờ rồi. Đói muốn chết đây này.

Nói rồi Linh tươi cười nhìn tôi, mở đĩa ra húp 2 quả trứng trần trước rồi ăn mới tiêu diệt mì. Trong khi mình ngạc nhiên tự hỏi tại sao sống trong một ngôi nhà rộng rãi, đẹp đẽ đầy đủ tiện nghi như thế này mà Linh lại phải nhịn đói. Mình giả vờ mang bát đi rửa, ra đến bếp mở tủ lạnh ra xem thế nào. Trông tròn, không có gì cả. Chuyện gì đã xảy ra với Linh vậy?

Ăn xong Linh cứ nói đi nói lại lời cảm ơn mình. Linh còn muốn rửa bát nữa nhưng mình chiếm luôn cái việc đó. Khi hai đứa ngồi uống sữa thì Linh hỏi cả ngày nay mình đã đi đâu. Dường như việc một ai đó thất tình làm cả thế giới này phải rối ren theo. Mình ngồi kể cho Linh nghe về Hoàng và tình yêu sai

lầm của mình, bạn Thúy.

Linh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi

- Nhưng tôi còn đáng ghét hơn có phải không?

Mình bật cười, liệt kê ra một đồng điều đáng ghét để chứng minh.

- Ủ' Thúy thì làm sao so sánh được với em. Em to mồm cả trên game lẫn ngoài đời. Em chỉ biết ăn chứ không biết làm, em không nghe lời mà chỉ muốn ra lệnh, em thích gọi ai thì gọi, rồi đui về gọi cho đứa khác cũng chẳng có vấn đề gì. Vân vân và vân vân.

- Xin lỗi nếu như tôi đã quá đáng với anh.

- Nhưng bù lại em có nhiều ưu điểm mà Thúy lại không có. Đủ để bù trừ cho tất cả.

- Như thế nào, anh nói đi. Linh tò mò

- Vậy em phải làm cho cho anh 1 điều rồi anh mới nói.

- Điều gì.

- Hãy gọi xưng em với anh chứ đừng là tôi với anh. Nghe xa cách và lạnh lùng bỏ bớ ra.

Linh nhún vai, tỏ vẻ cân nhắc rồi nói ngắn gọn

- Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó.

Đang khi mình định hỏi Linh lý do tại sao lại tuyệt thực cả ngày như vậy thì bố Gấu to gọi. Không phải nghe cũng biết là nếu như trong 10 phút nữa là mình không có mặt là gay go lắm.

- Anh phải về rồi phải không, bây giờ cũng gần 12 giờ đêm rồi còn đâu nữa.

- Ủ' anh về ngay đây. Nhưng em ở một mình ổn không?

- Tôi vẫn luôn thế mà, chỉ là hôm nay hơi thèm ăn một chút thôi?

- Cho anh số điện thoại đi, lúc nào đói thì cứ gọi anh. Anh sẽ... đi tìm thầy bói cho em=))

Linh cho mình số rồi diu Linh ra tận cổng tiễn mình. Con Bin có vẻ khoái nơi ở mới, nó chạy long nhong khắp nhà.

- Chúc em ngủ ngon. - Câu này mình chỉ quen nhắn tin hay chat chit, nói ở ngoài đường thấy cứ thấy là lạ

- Ủ', anh cũng thế nhé.

Về nhà, đang đánh răng thì bị sặc khi đọc tin nhắn Linh gửi hỏi rằng mình có muốn ảnh chụp cặp giò của Linh không. Mình ho lên ho xuống khi một ít bọt kem đánh răng trôi xuống cổ. Đùa, đến tin nhắn cũng là một cách để chơi mình. Mình đáp là "Có, anh muốn lắm" thì được một phen mừng hựt khi Linh đáp lại rằng để mai, bây giờ ngủ đã.

Trời oi, thế thì sao mà ngủ được! Dễ đêm nay sẽ không còn một sợi tóc nào trên đầu vì bứt rứt quá. Mình vò đầu đập mặt bùm bụp vào gối. Lúc này ngoài cái ảnh chụp giò thì mình không còn suy nghĩ nào khác. Cũng chẳng bận tâm đến hàng loạt những phiền phức dở khóc dở cười mà chủ sở hữu cặp giò ấy sẽ gây ra cho mình sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Dậy đi nào, đang cần một thanh niên khỏe mạnh, chăm chỉ, không ngại dọn dẹp và lau chùi gấp. Anh qua luôn nhé.

Chưa đến 7 giờ sáng Linh đã nháy máy nheo nheo gọi mình với giọng điệu cứ như mái nhà sắp sập đến nơi. Nếu là mình ngày xưa thì kết cục của cuộc điện thoại này sẽ là "tự lo đi con điên, kệ mẹ mày". Vậy mà bây giờ không hiểu sao mình nhiễm virus đại gái đến kinh khủng như thế. Tiết tháng 12 mà phải đạp chân choàng dậy trong tình trạng lạnh đến mức ấy còn bị sun thì chẳng khác gì đánh đó. Nhưng cũng tại cái miệng hại cái thân hết cả, ai bảo mình toang toác là lúc nào cần thì cứ gọi nên mới thành ra thế này đây. Ôi đúng là sung sướng cái thân này! Có lẽ những gì Linh muốn mình làm, muốn

mình giải quyết thì bao nhiêu cũng không đủ cả.

Nhấn nhó than vãn hồi lâu thì cuối cùng mình vẫn phải nhònm dậy trong tình trạng đầu bù răng bừa. Mất 10 phút để lấy lại phong độ, lò dò dẫn xe ra thì đập phải chân trống đau còn hơn bị hoạn. Từ nhà mình qua chỗ Linh chỉ mất 10 phút nhưng cái lạnh sáng ra đã đánh bại cái kiêu mặc thời trang hơn thời tiết của mình. Lúc này mình chỉ mặc độc cái áo phong bên trong và áo khoác ka-ki cao cổ, dưới chân thì xỏ đôi tò ong đi nhảm từ lúc trong nhà tắm. Đến nơi thì thấy Linh co ro ngồi xỏm ở góc vườn bên ngoài, con Bin thì trông dễ thương đến kì lạ. Người và chó đều nhònm dậy khi mình bước vào, Linh liền chỉ con Bin mà mách tội. Có mùi gì đó rất khó chịu.

- Anh vào mà xem, chỉ vì thương nó mà tôi lại rước họa vào thân. Khò thân tôi, một cái chân thì bị tật, cái còn lại thì dẫm phải phân chó. - Linh chìa cái chân không bị đau cho mình thấy.

- Bốc mùi quá! - Mình bịt mũi

- Ừ thì sao! Anh thử dẫm phân chó xem, để còn khó ngửi hơn cả tôi vì anh bị hôi chân sẵn mà.

- Anh không hôi chân, em thử ngửi đi!

- Đồ vô duyên! Ăn nói với con gái thế à.

- Ai bảo em là con gái, em là Thôi Chấn Linh thì có.

- Ừ thì tôi là Linh thối chân đấy, nhưng có chết tôi cũng không dọn bãi chiến trường kia đâu.

Con Bin chỉ biết kêu ư ừ rồi ngoe nguẩy đuôi lấy lòng, còn mình thì còn chẳng hiểu tại sao Linh lại than vãn như thế. Nhưng khi mình bước vào nhà thì ôi thôi suốt nửa thì nôn sạch ít bột đánh răng nuốt phải từ hôm qua và lúc sáng. Con Bin đi bậy ra khắp nhà, bãi to, bãi bé thì nhau bốc mùi kinh hoàng còn hơn cả bãi tha ma hay cái cống ngoài đường kia. Ngay đến con Bin còn không chịu được thì thảo nào Linh dù đau chân cũng cố lê lét ra khỏi vùng đất chết này. Vừa về nhà mới, chưa ăn được cái gì ngon ngé đã bị đi ỉa rồi bày bừa ra. Con chó. > _ <

- Đáng lẽ nên tống nó đến Nhật Tân làm mồi nhậu cho các sấu rượu mới phải.

Mình hét đầy tức tối. Linh có vẻ cũng nghe thấy nhưng chỉ nhún vai, mỉm cười như muốn nói " Cố lên nhé". Thật là ức, ức không thể chịu nổi, ức đến phát điên và ức đến phát khóc đi mất! Mình dậm chân mấy cái trong khi đeo đôi găng tay rửa bát bắt tay vào dọn dẹp. 30 phút dọn xong nhưng nhà Linh cũng phải chịu tổn thất không ít, bao gồm 1 chiếc găng tay, chổi, xẻng, 2 chiếc khăn tắm loại lớn và 1 chai nước lau nhà để tổng tiền những gì con Bin bài tiết ra. 30 phút chạy để điều hòa 18 độ trong cái lạnh còn hơn thế khi ở ngoài đường để đảm bảo không còn chút vẩn vương cái mùi kinh khủng ấy nữa. Ở nhà mình vẫn thường xuyên dọn dẹp và cũng hơn một lần bố mẹ cũng bắt mình đi vứt một con chuột đang phân hủy hay một cặp đôi gián. Nhưng phải nói rằng đây là một thử thách

Khò sở và nhục hơn cả osin là vậy mà Linh vẫn có cơ để ngoác mồm lên với mình.

- Ai cho anh lau nhà bằng khăn tắm của tôi hả! Trời ơi tôi vừa mới mua đó mà anh nỡ lòng nào biến nó thành giẻ lau.

- Nhưng nếu không làm thế thì sao mà sạch được.

- Không, Sao anh không cởi áo ra mà lau, bắt đền đi!

Thế đấy, chỉ vì phải dọn phân chó mà mình vừa bị nói lại phải bị bắt đền. Đòi đền bằng chó mực, có khi chó mực còn không bằng. Mà Linh có tật xấu lắm nhé, đã nhònm nhều là nói đi nói lại đến mức làm người ta phải điên lên mà thỏa mãn nguy nguyện vọng của mình. 8 giờ sáng, tiết học đầu tiên đã bắt đầu mà mình vẫn còn đứng ở đây. Gọi điện cho thằng Hòa nhờ báo danh hộ thì nó cũng nghĩ vì vẫn chưa hết buồn. Nhưng điển tiết hơn là lúc thằng Hoàng thông báo một tin quan trọng khi mình nhảy cho nó.

- Hê hê, mày nộp mạng đi, lớp học đã bắt đầu được mấy phút và điểm danh xong rồi.

Mình tự hỏi có phải Linh là nữ thần báo tử khi luôn đem đến điều không may cho cái thân vốn chẳng to com này không. Đi được một đoạn mới nhớ là đã cởi áo khoác ném lên sofa nên giờ ai nhìn cũng tưởng mình là đứa tâm thần trốn trại. Mua được khăn tắm sắp về đến nhà thì Linh gọi điện bảo quay lại mua bánh, pa tê đóng hộp và sữa cùng ăn. Lại phải quay lại trong khi nhất mình đang trong tình trạng vừa nhảm vừa mờ và sự ức chế vô bờ bến. Khi hôm qua thấy cái tủ lạnh trống trơn so với cái diện tích đủ nhét cả con lợn quay vào trong, thì mình cũng đang tự hỏi tại sao lại tồn tại sự nghịch lý này.

Vừa về nhà thì thấy con Bin nằm thu lu một góc, Linh đã quyết định xích nó lại chứ không chó chạy lung tung nữa. Mình đặt đồ ăn lên bàn nhưng không thấy Linh đâu. Phòng khách lẫn nhà bếp đều chẳng thấy Linh ngồi sẵn ở đó. Đang khi mình chuẩn bị đi lên tầng thì từ trong nhà tắm tiếng Linh vọng ra.

- Nhắm mắt lại và đưa khăn tắm cho tôi mau. Một bàn tay ướt sũng, thò ra từ ngoài cửa, đập đập liên hồi. - Ôi hóa ra là Linh đã tắm rồi, chỉ nghĩ đến thôi mình đã đỏ hết cả mặt.

- Cấm không được giờ trò đấy nhé. Không thì tôi hét lên đấy! Linh cảnh báo.

- Dù có tắm thêm lần nữa thì em vẫn là Linh thối chân thôi. Mình chậm chậm tiến từng bước về nhà tắm trêu chọc Linh.

- Còn lâu! Sau mấy phút nữa thì tôi lại trở về như ban đầu thôi. Thôi mau mau đưa khăn tắm cho tôi đi. Đang lạnh muốn chết nè.

- Lạnh mà còn muốn tắm. - Minh lẩm bẩm. Lúc này mình đã đứng sát cạnh cửa, bóng Linh in lên cửa kính một cái mờ ảo nhưng giọng nói lạnh lạnh thật chẳng lẫn vào đâu. Minh cúi nhanh khăn vào mấy ngón tay Linh

- Còn hơn là bị anh gọi là đồ thôi chần. Linh giật mạnh lấy khăn rồi đóng sầm cửa lại. Tránh xa ra 10 met đấy nhé, không thì tôi nghỉ chơi anh đấy.

Lúc đó mình vẫn mơ màng khi những ngón tay của mình chạm vào các ngón tay của Linh. Chúng lạnh, ướt nhưng mềm mại vô cùng. Thảo nào mà chẳng làm được cái việc gì ra hồn cả. Quay ra phòng khách, thả người lên sofa thì lại chẳng thấy áo khoác đâu mà lại đang rét run cầm cập. Cứ tưởng con Bin tha đi nhưng sự nhớ ra là nó bị xích thế thì sao mà ăn trộm của mình được. Đang băn khoăn tự hỏi xem có nhớ nhầm không thì Linh từ nhà tắm đi ra. Linh mặc bộ đồ thể thao màu xanh đậm, đầu cuốn khăn tắm và mặc áo khoác của mình. Ôi trông Linh đáng yêu quá.

- Chiếc áo này có khi còn hữu dụng hơn là anh. Mà sao trông anh thế mà lại chọn áo đẹp như này được.

- Em mặc còn đẹp hơn. - Minh mơ mơ màng màng đáp.

- Ghế góm chưa, cũng biết nịnh cơ đấy. Thế mà vẫn bị ế.

Minh bật cười trước nhận xét của Linh. Cũng đúng nhưng không phải là lúc nào mình cũng khen như thế và xin đính chính lại rằng mình không ế, mà là ế tự kéo đến với mình! Trong khi hai đứa ngồi ăn sáng thì Linh thắc mắc.

- Vì tôi mà anh phải bỏ học sao? Đại gái đến thế là cùng.

- Đánh giá mình cao thế không biết. Thế em có đi đến trường trong khi người bốc mùi... không? Minh suýt nữa buột miệng nói ra khi đang ăn sáng.

- Tôi cũng nghĩ thế. Cảm ơn anh nhé. Thôi nào, lần này tôi thật lòng đấy. -Linh nhún vai khi thấy mình cứ nhìn chăm chăm.

- Anh ghi nhận sự tiến bộ này của em và coi đó là điều không bình thường với em. - Minh cười đáp. Nhưng mà này, sao tú lạnh nhà em lại chẳng có gì hết thế, có cần anh mua giúp không?

- Nếu anh có tiền thì thích mua gì thì mua đi.

Minh nhẩm tính số tiền còn lại mà hôm qua Dũng đưa, Sau một đêm chi còn có mấy chục nghìn, mà mình có tiêu cho riêng mình cái gì đâu. Linh đúng là mấy tiêu tiền hạng nặng. Minh chợt dạ nên đổi sang chuyện đồ khác.

- Sao em lười thế, nếu không đi ra ngoài được thì cũng nhờ bạn bè hay ai đó mua cái gì để cho tú lạnh có công việc mà làm chứ. Ai lại để chạy không như cái nhà đá đội xác chết thế kia.

- Chẳng nhờ được ai cả và cũng chẳng còn đồng nào để nữa. Linh bình thản đáp.

- Cái gì cơ? Nhưng em đang ở trong một ngôi nhà to đùng ngả ngira chứ có phải trại tị nạn đâu, mà trông em cũng giống tiểu thư chứ nào phải cô bé bán diêm chứ.

- Tin hay không thì tùy. Tôi thật sự không có đồng nào.

- Sao lại thế, bố mẹ không cho em à?

- Không phải không cho mà là không thích.

- Có chuyện gì xảy ra với em thế? Minh lo lắng hỏi.

- Chẳng sao cả. Mà thôi, đó là chuyện riêng tư sao anh quan tâm nhiều thế. Ăn đi chứ.

Linh tự nhiên gắt lên. Có chuyện gì đó không ổn giữa Linh và bố mẹ. Minh cũng thấy lạ khi Linh bị đau chân mà chẳng có ai ở nhà chăm sóc cả, cũng như trong nhà chỉ cảm thấy hơi người duy nhất của Linh. Minh rất muốn biết thêm nữa nhưng cũng không được nữa rồi. Sau khi đã dọn dẹp những gì con Bin gây ra cũng như đem tới một bữa sáng xong xuôi thì Linh liền kiểm soát đuôi kéo mình về.

- Anh về đi. Đến giờ tôi phải tháo băng, chườm đá rồi. Anh mà lằng lằng ở ngoài là chết với tôi đấy. - Linh cảnh báo.

- Anh cũng đang ngập lên ngập xuống đây Linh thôi chân ạ. À quên, cho anh lấy lại cái áo.

Linh cúi ra rồi ném cho mình đầy phũ phàng. Cô bé rất khó chịu với cái tên mới mà mình đặt cho.

- Đồ óc heo nhiều chuyện đi chết đi! Đừng tưởng cho tôi ăn mà anh nói gì cũng được nhé. Trả anh áo luôn, áo xấu ồm. Tạm biệt.

Minh vẫy tay chào trong khi Linh đóng sầm cửa kính lại. Trên đường về nhà mình không mặc lại áo vì sự mùi thơm của Linh lưu lại trên áo sẽ bay hết đi mất. Hóa ra sáng sớm đi dọn phân chó cũng không phải là không có cái hay của nó.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm sau mình lại bị sặc khi đang uống nước và vỡ tan giấc mộng về cặp giò đẹp của LinTiHan. Huhu, Linh gửi ảnh chụp chân như đã hứa với mình, nhưng đó là đôi cẳng vừa đen vừa xấu lại còn lấm lóng! Lúc ăn sáng cứ nhớ đến hình ảnh đó thì chẳng khác gì nuốt phải cả tảng đá chần ngang cổ họng. Buổi tối hôm qua khi mang đồ ăn cho Linh thì cứ ngỡ là sắp được chiêm ngưỡng đến nơi rồi. Rạo rức đến mất ngủ cả đêm nhưng mình đợi đến 3 giờ sáng vẫn chẳng thấy gì thì lăn ra ngủ. Sáng bánh mắt dậy thì nhận được ác mộng mà mộng bánh dày gửi. Linh thật kì lạ, nói chuyện thì cứ như bà cụ non thì mà bày trò treu trọc thì còn hơn cả học sinh cấp 2.

Đến lớp thì Hòa cũng đã trở lại lớp và thông báo bắt đầu hẹn hò với một tình yêu mới. Đó là cái máy tính. Vừa tới mà nó thao thao bất tuyệt đủ mọi thể loại nó chơi trong những ngày vừa rồi. Nhưng trò nào nó cũng chỉ kể qua có vài câu gây ra ức chế không kém. Hòa cũng chơi Liên minh huyền thoại và nó đánh với máy để thua với tỉ số không tương.

- Thôi mới chơi như thế cũng tạm chấp nhận. Mai thế nào cũng có em lại khen đẹp trai đấy. Tao cũng đang quen một em trên đây này. - Minh vỗ vai Hòa nói.

- Bỏ mẹ, mày bị lừa rồi đồ ngu! hôm qua tao chơi cũng có đứa tự nhận con gái nhưng lại có chim. Cứ tưởng lừa tao là dễ lắm.

- Ồ, kinh nghiệm đầy người sau khi bị gái bỏ có khác. - Minh cười lớn

Hòa chỉ biết gật gù thủ nhận rồi đánh trống lảng sang chuyện khác. Nó hỏi mình mấy chuyện trong game và ri tai hình như thằng Hoàng cũng đang để ý một con bé hàng xóm, nhưng không có chim thì phải.

- Ồ tao có thấy facebook lần trước nó ghi "Chỉ vì mấy cái lông nách mà mất quần đùi" rồi.

- Hình như con bé tên là Hoàng Vĩ? Chết cười, tên thằng bạn là tên đệm sau của nó. Cái số đi sau mông con gái

Nghe đến "lông nách" thì da mình dựng sồn hết cả lên khi nghĩ lại tấm ảnh mà Linh gửi đến. Thằng Hoàng vẫn còn may mắn chán nếu so với việc mình dọn phân để được tặng lông chân. Minh bụm miệng cười lên cười xuống thì thằng Hòa nhăn mặt.

- Thằng kia lên con thêm thuốc à, sao trông mày vật vờ thế.

- Muốn có bồ như nó không Hòa. Nếu như mày nhổ hết lông chân của con nhỏ này thì tao sẽ cho mày số.

- Đâu, con nào mọc lông ở chân?

- Đây. - Minh mở điện thoại stupid phone cho Hòa xem tác phẩm kinh dị của Linh gửi đến.

- AAAAAAAAA! Thằng chó! Đó là chân gấu đực thì có!

- Ủ, nếu mày nhổ hết lông chân thì sẽ được tặng thêm cái chân còn lại. - Minh phá lên cười.

- Vậy thì tao quay lại với em gái có chim trên game kia thì hơn. Mày cứ nhớ lấy ngày hôm nay. Tao sẽ tìm Hoàng để nó tư vấn cho anh em mình bí quyết để không bị F.A

Trông Hòa đã vui hơn hôm trước rồi, có lẽ nó sẽ quên Thút nhanh thôi, thà nó làm quen với cô bé có chim kia thì còn tốt hơn là suốt ngày đi theo nâng vác cho Thút. Minh nghĩ thầm trong khi liếc nhìn Thút với Hiếu cận ôm nhau tình tứ trước mặt bàn dân thiên hạ.

Từ lớp mình phóng thẳng về nhà Linh, dọc đường định mua cái gì đó ngon ngon nhưng trong túi chỉ còn mấy đồng bạc còm. Dốc hết ra mua hai cái bánh mỳ thịt nướng đem đến cho Linh. Vậy còn con Bin thì sao? Bên đường có hàng cơm với cái thùng đựng đầy đồ ăn thừa, chẳng lẽ lại ra xin một ít về cho nó. Mới nghĩ mà đã nản chẳng muốn làm. Thôi cứ về đã tính sau. Khi đỗ trước cổng thì một chiếc ô tô đỗ ngay trước nhà Linh, chiếm hết toàn bộ mặt tiền ngôi nhà.

- Thằng ranh tránh xa cái xe ra! - Thằng cha tài xế bên trong ngóc đầu nói lớn

Minh chửi thầm mấy câu đáp lại khi gã quay mặt vào trong rồi tự nhủ.

- Đây có thể là bố mẹ Linh. Minh nghĩ rồi vòng xe lại đỗ ở mặt sau, đợi ở ngoài xem như thế nào

Đợi một lát sau thì có người bước ra, một người đàn ông trung tuổi độ khoảng 40-45 mặc vest đen, mặt nghiêm nghị, tóc chải lệch ra dáng lãnh đạo công ty lớn. Thành thật mà nói nếu đây là bố Linh thì cũng hợp lý, hai người giống nhau cái kiểu cứ nhìn thẳng về phía trước như đe dọa người khác thế không biết. Nhưng mình lại cảm thấy chột dạ nếu đó đúng là bố của Linh. Chiếc ô tô hiệu Mercedes rú lên một tiếng rồi bon bon đi ra phía đường lớn. Đợi cho

xe đi hẳn thì mới dám dẫn xe ra chỗ cũ, cột Wave hai màu vào cái cây mà trước nay mình vẫn cột. Có vẻ cái cây cũng quý xe còn xe có thích không thì mình chẳng biết.

Vừa bước vào sân đã thấy con Bin cuộn tròn ở một góc, trông nó đầy sợ sệt cứ như là có ai vừa cầm roi vọt. Nó giống mình, đều cảm thấy sợ trước người đàn ông có vẻ là bố của Linh. Mình đẩy cửa bước vào thì thấy Linh đang ngồi ngả người trên sofa. Mất và một bên má Linh đỏ hoe, vẫn còn dấu tay trên đó. Linh không khóc.

- Có chuyện gì vừa xảy ra vậy? Em sao thế? Ai vừa đánh em vậy? Bố em hả? Vì sao lại đánh. - Minh ào vào, lo lắng hỏi dồn dập Linh

Minh định chạm tay vào bên má bị tát thì Linh gạt ra nhanh nhẹn.

- Không được động vào, đau lắm!

- Thế thì tại sao lại như thế? Minh gắt lên.

- Có phải chuyện của anh đâu mà phải quan tâm, đồ điên!

- Nhưng nếu ai là người tát thì em phải bị anh tát đầu tiên mới đúng! Bị mất cái quyền đầu tiên ấy thì thử hỏi xem có bức không!

Linh nhoen cười, đưa tay vuốt mấy lọn tóc rồi reo lên khi thấy đồ ăn mình mang về.

- Thích quá! Hôm nay không phải ăn mì rồi.

Nói rồi mời vội mình một câu mà ăn nghiêng ngáu. Dường như gói đồ ăn mình đem lúc sáng không thể làm thỏa mãn cái dạ dày của Linh.

- Em cho anh biết đi, tại sao bố lại đánh em

- Anh nhìn thấy bố tôi đi ra à? Mặc kệ đi, ai bảo tôi thích ăn bánh mỳ của anh mà từ chối nhận tiền của bố tôi. Linh vừa nhón từng miếng lớn vừa trả lời

- Linh! - Minh quát lên.

- Làm sao.

- Đồ dờ hơi!

- Hung điên! Sao lại nói tôi thế.

- Tại sao lại làm thế. Không có tiền thì sao ăn để chơi game với anh được. - Minh rên rỉ.

- Tôi không muốn thế, nếu tôi nhận tiền tôi sẽ phải làm theo ý của bố. Sẽ không ở đây nữa mà chuyển về nhà cũ, sẽ không được chơi game nữa mà sẽ đi học thêm suốt ngày đến cận lòi cả mắt.

Linh bình thản nói cho mình biết lý do. Minh im lặng một lúc nhìn Linh ăn bánh mỳ thịt nướng mà tự hỏi tại sao Linh lại phải làm khó mình như thế.

- Tôi ăn thêm cái nữa được không hả nhân viên vệ sinh? Linh lại mang chuyện cũ trêu chọc mình. Mua ở đâu mà ngon thế không biết.

Minh gạt đầu, lúc này chẳng còn tâm trạng gì mà ăn với uống nữa. Nhìn Linh như vậy mình xót xa quá, buồn hơn nữa là Linh không cho mình quan tâm nhiều hơn nữa. Đau quá, không hiểu sao anh cũng cảm thấy thế, em có biết không Linh?

- Nhưng em sẽ sống thế nào đây?

- Vẫn như này chứ sao, tôi ở riêng hơn 1 tháng rồi mà có chết đâu.

- Vậy 1 tháng nay em lấy đâu ra tiền để sống.

- Làm bài giúp đám bạn cũng có bố mẹ giàu như tôi, nhưng bọn nó dốt lắm. Cứ 1 bài lấy chém thật nhiều vào, có phải tiền của mình đâu nên bọn nó chẳng tiếc.

- Vậy bây giờ sao không làm thế.

- Tôi bị giãn dây chằng hơn 10 ngày đau và không ngồi được lâu thì sao mà kiếm tiền được. Với lại bây giờ chúng nó khôn rồi, không làm cũng chỉ bị nhắc nhở nên quay ra đòi lại tiền

- Em đừng có trả đấy.

- Khỏi dạy đi, đứa đưa là đứa ngu, nhưng đứa trả lại còn ngu hơn.

- Vậy bây giờ em định làm gì để có tiền đây?

- Chưa biết, nhưng làm ơn cho tôi ăn xong bữa trưa được không. Anh có biết là vừa nhai bánh mỳ với một bên bị tát sưng cả mặt đau như thế nào không?

Linh vừa dứt lời thì mình liền cúi xuống, đưa tay vuốt nhẹ lên cho bị đau. Ôi sưng to hơn cả mình nghĩ, thương Linh quá

- Đau quá. anh làm gì vậy? - Linh nhăn nhó định gạt tay mình ra lần nữa, nhưng không được.

- Thử xem chườm đá có hết không nhé! Nhà em thì không có đồ ăn nhưng đá đủ để thả cả đàn chim cánh cụt chơi đấy nhỉ.

Linh cười toe, gạt đầu đồng ý với mình. Mình lấy đá, khăn chườm thử cho Linh. Thật nhẹ, thật nhẹ, thậm chí mình còn chưa bao giờ chăm sóc bản thân mình đến mức như thế. Mình không biết Linh đau thế nào, nhưng tim mình đang có cảm giác như bị lưỡi cưa cứa vào khi thấy Linh như vậy. Mình khóc mất, mà có lẽ trong lòng đã khóc rồi. Mình cũng quyết định luôn, mình sẽ luôn ở bên cạnh Linh, dù em cần hay không, thích hay ghét thì mình vẫn trở mặt ở lại. Lý do ư? Mình không biết, cũng như ai cũng hỏi tại sao mình lại yêu nhưng làm gì có người giải thích được yêu từ lúc nào, bao giờ. Mình cũng không biết tình cảm mình dành cho Linh có phải là yêu không, vì còn sớm mà, nhưng mỗi ngày mà không thấy em, không nghe em nói thì mình sẽ không thể chịu được. Cái cảm xúc này có lẽ thằng Hoàng, thằng Hòa hay thằng Dũng mà biết nó cũng sẽ sẵn sàng cho mình vài cái tát vỡ mặt vì vốn đây chẳng giống tính cách tung tung và vô tâm của mình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Những rắc rối liên tiếp kéo đến với mình cho đến thứ 6 cuối tuần mới kết thúc. Việc con Bin nhảy vượt rào vào tận phòng khách hàng xóm đi bậy đúng lúc họ đang ăn cơm chính thức khép lại những chuỗi lần không may xảy ra. Mình ở lại đây đến tận chiều mới dọn dẹp xong hậu quả của một con chó già cứ tưởng chỗ đây là cái cột đèn trong ngõ nó hay phóng bậy. Chuyện tiền nong khi hai đứa tiêu chung một ví, Bố mẹ ngày nào cũng cần nhắc khi giờ giấc sinh hoạt của mình đảo lộn và tự hỏi tại sao mình lại giờ chứng mạng cơm đến nhà bạn cùng ăn là thế nào. May mắn là Linh có thể đi lại gần như cũ được rồi và thì thoảng lăm lăm lên con với mình. Vết sưng trên má cũng đã hết, lại xinh xắn trở lại và còn vênh vao hơn xưa.

Đùa chứ, ngày nào hai lần lấy đá, lấy khăn chườm cả chân lẫn mặt, chu đáo như thế thì làm sao mà không khỏi nhanh được. Ngặt một nỗi là Linh chỉ cần những thứ đó còn đâu chẳng cho mình được phép làm điều đó hơn cả. Lúc nào cần thì ới, lúc nào xong thì gọi rồi nhắc mông ra phòng khách nằm chơi, nghe nhạc và hỏi "hôm nay anh cho tôi ăn gì?". Ngoài ra Linh đang bắt đầu dịch sáng tiếng Anh ra tiếng Việt để gửi đến nhà xuất bản. Trước khi thử sức với công việc đó thì mình với Linh đã bàn bạc xem liệu có thể kiếm tiền bằng việc như thế nào.

- Dắt chó đi dạo cho người nước ngoài, lương 15 triệu! - Một dòng tít trên mạng đập ngay vào mắt mình và Linh. - Hấp dẫn quá, nhưng còn Linh và Bin nhà mình thì vớt cho ai đây?

- Hay anh bỏ học đi, kiếm nhiều tiền thế thì đi học làm gì nữa. - Linh huých vai cổ vũ. Nếu như bị dồn vào đường cùng thật thì đúng là phải làm thế.

- Sẽ xem xét sau. Việc thứ hai, bê rửa đá từ Văn Miếu ra đánh rửa, rồi bê vào, 50 triệu một tháng. - Vậy em chuẩn bị đến tập tạ với chú Lý Đức thôi. - Minh chọc lại Linh.

- Còn việc hay hơn nữa này, bơm nước từ hồ Tây sang hồ Trúc Bạch bằng môm, lương 500 triệu. Môm anh cũng rộng giống cái máng lợn thì nên nhận ngay đi. - Linh đáp trả

- Toàn những cái thông tin lá cải, lá vịt chán ới là chán. Việc khả dĩ nhất là đưa em đến bụng bê, rửa bát ở một chỗ đặc sản chuột thôi, ở ngay gần đây. Nhưng sợ là em đập vỡ bát đĩa còn âm cả tiền lương.

- Thôi tôi chọn cái này. - Linh chỉ vào link quảng cáo cần một người dịch tiếng Anh - tiền công cũng cao.

- Em làm được không, nghi ngờ quá.

- Tôi nói tiếng Anh song song tiếng Việt từ hồi vẫn còn đái dầm phải đóng bim cơ ả. - Linh vênh mặt.

Thế là Linh nhờ mình đăng ký công việc ấy, bên tuyển dụng đồng ý ngay, khi nào Linh dịch xong sách yêu cầu thì sẽ được nhận tiền. Từ giờ đến lúc đó khá là căng, mình nói như vậy với Linh.

- Tôi cũng muốn dạy thêm nữa. Không biết ở đây có được nhờ nào cần học tiếng Anh không nhỉ?

- Vậy thì chỉ cần treo biển "Dạy mà không tiến bộ thì vừa được hoàn lại tiền, lại còn tha hồ dùng gây nện cô giáo điều toa bốc phét"

- Vậy anh kiếm học sinh đi, nước mũi thò lò hoặc còi trưởng long nhong cũng được. - Linh tự tin đáp.

- Dựa vào đâu để không phải ăn gậy của phụ huynh học sinh?

- Cứ cầm tiền đã rồi tính sau.

Vậy là hai đứa quyết định như thế. Linh khoe Từ nhỏ đã được bố mẹ xác định sẵn là sẽ đi du học sau khi học hết cấp 3, nên đã thuê hẳn cô giáo là người nước ngoài để kèm cặp. Nhiều khi ăn cơm cũng xô tiếng Ảng-lê để mời bố mẹ luôn. Linh có thể chửi thề kém bọn con trai ở lớp, nhưng về tiếng Anh thì khó mà có ai giật khỏi vị trí đầu tiên trong tay Linh được.

- Vậy tại sao em lại ra ở riêng và không nhận trợ cấp từ bố mẹ nữa thế?

- Vì bố mẹ muốn tôi sang Mỹ học và cưới một thằng Tây ở bên đấy vốn là bạn bè của họ. Nghe bảo bọn Tây cao lớn nên cái gì cũng lớn, nhưng tôi thích cái gì vừa vừa và ở lại đây hơn thế là thành ra như vậy.

- Ờ, hay ho gì mà cứ phải là mắt xanh mũi lõ phải không? Chẳng biết như thế nào chứ anh chỉ thích con gái Việt Nam thôi, nói chung đấy chứ không phải riêng em đâu mà tưởng bỏ.

Linh hí một tiếng rồi bắt đầu bài tập đi để đôi chân làm quen với trạng thái bình thường. Còn mình ra ngoài tắm cho con Bin, lâu ngày không được chăm sóc nó đúng là cái chuông lợn di động.

2 hôm sau nhờ người quen nên mình dẫn tới năm đứa, đứa lớn nhất đang học lớp hai còn đầu lớp một hết. Đứa nào cũng có thích ăn đôn-no-kê-bấp với KFC nên béo quay béo cút. Nghe chúng nó hò hét, chơi đùa nhau âm ỹ mà mình tự hỏi bọn trẻ này có quan hệ gì với người khổng lồ xanh hay sao mà lại có thể đập phá khắp nhà mà không biết mệt thế. Tiếng cười của lũ trẻ lạnh lạnh, chói tay đến mức có lẽ đến người chết còn phải bật dậy. Sức nô đùa của chúng nó chẳng kém gì những công nhân khỏe mạnh nhất, Linh nói rằng nếu như trạng bị cho mỗi đứa một cây búa nhỏ thì chúng quét qua đâu là chỗ đấy thành bình địa. Nhưng Linh trông có vẻ vui lắm, nhà rộng có tiếng trẻ con trở nên ấm áp hẳn. Linh đuổi khéo mình đến lớp để đám trẻ đấy cho mình xử lý.

Trên đường đến trường thì tình cờ mình gặp Dũng đang đeo bạn gái đi đâu đó. Trông Dũng đầy bức tức, nói xoi xoi gì đó với bồ còn con bé chỉ biết cúi đầu xuống khi có ai đề ý tới. Dũng nhận ra mình trước trong khi mình đã cố tình lờ nó đi để cho hai đứa tự nhiên rồi. Khỏi phải nói cũng biết bồ nó ngại đến thế nào.

- Thằng chó, tính bơ tao à? Đi đâu vào giờ này thế, giả vờ đi học xin tiền chơi điện tử hả? - Dũng quắc mắt nhìn mình trong khi đội đèn đỏ.

- Mẹ, đang quần đít đến trường không lại học lại mấy tháng giờ. Mà mày với bạn cũng đang có việc hả? - Minh gãi đầu gãi tai đáp.

- Tao thì ở nhà giương cung bắn mèo chứ học hành hay việc lớn gì. Đang đeo vợ đi làm, vợ tao bán quần áo ở Mai Hắc Đế.

- Vậy à? Minh nhìn hai đứa tự hỏi sao mà lại buồn cười thế. Mới đây vừa bán máy mà bây giờ lại làm thuê nữa là sao.

Thằng Dũng thấy mình suy tư như vậy liền hiểu ý nói rằng

- Ở nhà nhìn thấy nhau đôi lúc chỉ muốn nhảy vào mà đánh đấm, nên đứa nào kiếm được cái gì để khuất mắt cũng tốt mày ạ. Như thế thì mới yêu nhau lâu dài được. Hôm nào đi chơi với vợ chồng tao rồi tâm sự nhé, lúc nào tao gọi thì mày phải đi đấy.

- Ủ, tao cũng rồi rồi mà. Muốn được như mày cũng là ước mơ xa xỉ lắm.

Cả Dũng và bồ đều cười mình nói thế. Đèn chuyển sang màu xanh, nó đi thẳng, mình rẽ trái, cả hai chào nhau lần cuối và to mồm nhắc nhau về một cái hẹn không xa.

Đến trường thì Hòa kéo ra một góc bật mí với mình một bí mật

- Hưng ơi, tao hẹn được cái con có chim đi chơi rồi. Làm thế nào bây giờ.

- Cái gì cơ? Đã hẹn hò rồi á. Mày giỏi thật đấy. Mình không nhìn được cười, mà đã không nhìn được thì chỉ biết ôm bụng lăn ra đất thôi.

- Ủ, nó bảo Chủ Nhật này đi xem phim chung, gọi thêm bạn bè cũng được. Thấy nó chắc chắn thế nên tao cũng chỉ biết phóng lao thì phải theo lao thôi. Nhưng nếu nó là con gái thật thì sao

- Ôi giờ, không có chim thì càng tốt chứ sao! Mình đáp mà vỗ vai nó bồm bộp.

- Vậy cái con mày bảo quen trên game cũng không có chim hả?

- Ờ, nhưng đừng nói với ai đấy, tao chỉ muốn nó là của riêng mình tao thôi

- Vậy Chủ Nhật bọn mày phải đi với tao không thì mày cứ yên tâm là cả trường này sẽ biết nick nó trên game.

- Ồ cái thằng trông tầm ngàm tầm ngàm mà ghê gớm ra phết. Ủ, để tao xem, mày cứ hẹn giờ trước đi rồi gọi cho tao.

- Chắc chắn mà, không xem xét gì hết. Cứ thế nhé, tao cũng muốn gặp gái không chim một lần cho biết. Mình nhận thấy sự hăm hở trong mắt thằng Hòa

Mình không ngại nhưng chẳng biết Linh thế nào. Nhưng Linh sẽ xé xác mình mất nếu như Hòa tiết lộ cho cả game biết Linh là con gái trăm phần trăm. So với việc đó thì chuyện năn nỉ, lôi kéo Linh đi chơi thì có lẽ còn khả thi hơn. Rủ được Linh là một chuyện, mà kiếm được tiền đi chơi với Hòa và con bé không có chim kia cũng là một vấn đề nan giải không kém. Vui vì Hòa nó đã quên được thì Thúy, nhưng chỉ là chút an ủi con con so với những gì mình phải làm dù không muốn một chút nào.

5 giờ chiều mới hết tiết học, nhưng từ lúc này trở đi trong đầu mình đã đeo gông cùm cùng quả tạ nặng cỡ 10 cân đã chẳng sẵn rồi. Ôi, nghĩ đến mà chỉ muốn chết cho xong. Đang học thì Linh nhắn tin nhờ mình hỏi xem có cái bàn nào làm bằng thép đặc không, to như xe tăng cũng được miễn là chịu đựng được sự tàn phá của đám học sinh ở nhà.

"Tí nữa anh về dọn dẹp nhà cửa nhé, chúng nó chân đất nghịch ngợm từ ngoài vườn rồi kéo nhau vào nhà bẩn hơn cả con Bin rồi đây."

Đọc xong thì mình chỉ biết buông xuôi tất cả thôi. Linh ơi, em có biết là em đáng yêu nhưng những gì quanh em lại vô cùng đáng ghét không hả.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Về nhà thì chỉ thấy Linh ngồi bệt dưới sàn ngủ gật từ lúc nào không biết. Đám trẻ có lẽ đã được đón về rồi. Biết ngay mà, kiếm tiền không dễ đâu, cứ thử thì mới biết được. Ngày đầu tiên mà đã lăn đùng ra ngủ, lẽ có đứa nào mò vào thì nó vác đi đâu thì có mời trời biết. Nhà cửa thì cứ như là bãi chiến trường, có lẽ Linh phải cố gắng lắm đấy mới hạn chế được hậu quả của việc cho trẻ con nó đùa trong nhà. Từ cầu thang, cửa kính, cửa gỗ hay đồ vật đều được có giấy ghi tiếng Anh lên đó. Có lẽ đây là cách Linh dạy bọn trẻ học, thảo nào mà chúng nó rờn rần lên mấy khắp cả nhà với cái chân đây bùn. Chỉ khổ cái thân này thôi. Mình gục xuống ngồi ngắm Linh một lúc. Không hiểu sao mình thấy Linh gần gũi và thân quen cực kì. Không giống như mấy con quạ đen lớp mình suốt ngày quang quác chửi zai. Càng ngắm càng thấy nhẹ nhõm và hay hay khó tả, bỗng Linh lên sofa mới biết cơ thể đang mệt mỏi, gào thét đòi đình công là thế nào. Cảm thấy nóc nhà quay cuồng, lúc thì sang phải, khi thì sang trái rồi quay tròn và sắp sụp đổ đến nơi. Hóa ra là mình cũng kiệt sức sau một thời gian ôm đồm tất cả những việc này mất rồi.

Nhìn Linh ngủ mình khẽ cười như một sự an ủi hay khích lệ bản thân đứng dậy rồi dọn tiếp. Nhưng như thế vẫn là không đủ dù chỉ là 30 phút mà thôi. Mình dần dần gục xuống bên cạnh Linh, mắt cứ mỗi lúc khép lại mặc cho đồng tử đang cố gắng căng ra hết mức, nhưng vô ích. Bóng tối bao quanh lấy mình, không còn khung cảnh phòng khách hay bóng dáng con Bin nữa. Trong đầu mình nghe thấy tiếng của chính mình gọi Linh, Linh, Linh.

Khi mình thức dậy thì Linh đã ngồi khoanh tay, chăm chú nhìn mình ngủ từ lúc nào không biết. Nhìn đồng hồ đã hơn 7 giờ tối mà giật hết cả mình. Mở máy ra xem bố Gấu to hay mẹ Gấu con có gọi gì không thì thấy tin nhắn của bố rằng: hôm nay nhà ông nội làm cỗ, đi học qua thì lên thẳng. May quá, nếu không thì rắc rối vô cùng. Gần đây bố mẹ cũng để ý mình hay về muộn, không khớp với giờ như trước.

- Mày đang làm thêm kiếm tiền tiêu vật hả con? - Một lần bố Gấu to hỏi mình. - Bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi nhé, loại mày thì chỉ phát tờ roi hay đẩy xoong chảo đi bán là cùng. Tao là tao ghét nhất cái bọn phát tờ roi, người cầm thì vút ngay khi đưa cho, một lúc sau là rác xả ngập đến đầu

Mình giờ tay quá đầu thế sống thế chết với bố không có chuyện đó. Ngày sau đấy là có tiếng sét đánh trúng cái cây ở đâu đó thì phải. Nhưng nếu bố mà biết mình ở đây, làm những việc đã làm thì nhẹ nhất cũng là treo quần mình lên cột cờ, bắt đứng cõng truồng chào cờ quá.

- Giỏi nhỉ? Chưa dọn nhà xong mà đã lăn ra ngủ như chết. Dậy, dậy đi, dậy dọn nhà cho tôi nào! Linh lay lay mình mấy cái

- Bực mình rồi đấy! Đây có phải nhà anh đâu mà em cứ nhờ vả như ra lệnh thế! Có giỏi thì làm đi.

Linh tròn xoe mắt, im lặng trong chốc lát khi mình gất lên như thế, em cong môi đáp trả ngay.

- Đó là tại anh tình nguyện chứ tôi có bắt anh phải làm đâu! Mà anh cũng đại gái, mới nói mấy câu mà đã làm ngay rồi.

- Ở đây! Thế em có thích anh không? - Mình đứng bật dậy hỏi Linh cái câu hỏi ngu si đần độn nhất quả đất

- Đồ điên! Tôi có dờ hơi đâu mà thích.

- Vậy thì từ bây giờ không làm gì nữa, em tự dọn dẹp đi, anh về đây.

- Bin đâu, tiễn khách!

Linh cũng không có ý định nín kéo lại cả.

Lờ mờ to như vậy rồi mà bây giờ lại tự túc dọn dẹp thì Linh lại bối tiếp thì còn ra cái gì. Chưa kịp lê bước ra khỏi phòng khách thì Linh đã đập bàn tru tréo. Quay lại thì thấy mặt nàng tội như một con cún bị tảo bón

- Ô đúng lại! Anh phải giúp tôi rồi mới về chứ! Nhà bản thể này mai sau dạy học được.

- Vậy em cũng phải làm đi! Đây là nhà em chứ có phải nhà anh đâu. Mà em cũng có phải là bạn gái của anh đâu mà cứ bắt anh phải chạy theo thế.

Linh im lặng, ra về tính toán thiệt hơn, có lẽ tính nát bét trong mấy phút rồi mà vẫn không tìm ra cái cơ để đẩy hết việc cho mình nên lau bàu đồng ý. Linh lấy khăn lau những vết bầm trên tường, kính, còn mình tay chổi, tay xô đẩy khắp nhà. Ngủ dậy nên cũng bót mệt, nhưng mắt hoa và bụng bắt đầu réo vì đói. Gần 8 giờ tối mới dọn xong, mà vừa làm vừa nhắc Linh lau cho sạch chứ đừng ăn bót công đoạn làm gì.

- Biết rồi, biết rồi! Tôi đang lau mà, sao mà nhà với cửa lại rộng và bản thể này không biết. Vừa mới hết đau chân mà đã phải dọn nhà, không chịu đâu. - Linh nhăn nhó.

Mình mỉm cười khi nghe Linh than vãn, có lẽ em kém mình 2 tuổi và chưa sống trong ngôi nhà mà phòng khách với phòng ăn là một thì làm sao hiểu được cái sự sung sướng trong cái khổ mà em đang kêu la kia. Biết chân Linh vẫn chưa hết đau nên khi thấy Linh chốc chốc cúi xuống xoa bóp cho đỡ mới thì mình cũng xót ruột nên bảo em cứ làm chậm thôi, mình sẽ làm cùng. Đùa chứ đúng là khổ quen rồi, thấy Linh làm chẳng đúng ý thì ngứa mắt lắm. Nếu em mà sống với mẹ Gấu con thì bị nói suốt ngày là cái chắc. Mình mang tiếng là con trai, nhưng vẫn phải chia sẻ việc nhà với mẹ nếu như muốn đi chơi hay xin tiền. Đây không phải là lỗi của Linh mà là do bố mẹ em đã quá nuông chiều nên mới vậy.

Xong xuôi thì cả hai đứa đều kêu đói và mình mới nhớ ra là trong túi chẳng còn bao nhiêu nữa. Chẳng đủ tiền để mua mì gói với trứng, mà dù có đủ thì hai đứa sao no được. Đúng lúc này thì bố gọi cho mình.

- Đi học về muộn hả. Nhà có nấu nướng gì đâu, thôi đừng ra ăn ngoài. Cổ thừa nhiều lắm qua lấy khỏi phí đi.

- Vâng, con qua ngay.

- Thế là hôm nay được đánh chén thoải mái rồi. Hết ăn mì rồi đến bánh mì mà ớn quá. - Bố vừa tắt máy thì mình ngoác mồm khoe ngay với Linh.

- Vậy anh đi lấy đi, không tôi lại lăn quay ra bây giờ.

Nhà bà Nội cách đây hơn 15 phút đi xe, cả đi cả về mất hơn nửa tiếng. Mình phóng xe bạt mạng, gió thì cứ liếm vào mặt khá là rát, đã vậy còn liều lĩnh vượt đèn đỏ nữa. Nhưng mà nghe Linh mặt ỉu xù như bánh bao chiều thì còn thấy có cái gì kêu lọc xọc trong người hơn. Giá mà Linh quan tâm đến mình nhiều hơn thì tốt biết mấy. Điều đó có giá trị là làm mình cảm thấy ấm hơn trong những lúc như thế này. Đang đi đến nhà bà thì Linh nhắn tin, mở ra đọc suýt nữa thì đâm vào cột đèn.

"Đi đường cẩn thận đấy, trời lạnh lắm".

Ôi, Đọc xong mà cứ nước mắt cả bên trong lẫn bên ngoài cứ chảy ròng ròng, mà mắt mình nhòe đi thật, nhưng do cay khi gió quạt vào nữa.

Đến nơi thì chỉ đợi mình đến ăn hay gói về là xong thôi. Mình chào từ ông bà cho đến đứa em họ mới có vài tháng tuổi, rồi xin phép mang đồ về vừa "ăn vừa học cho nó tập trung". Ai cũng hỏi mình lúc nào thì đem bạn gái về ra mắt, lúc nào thì cưới vợ, nhưng nếu mà ôm "bom nổ chậm" cần tháo ngòi giải quyết, hay đã "ăn com trước kẻo" mà báo cáo về thì có mà no đòn. Bố Gấu to cũng thấy nước dâng mà theo, mở ví thường ngay cho mình 100 nghìn vì có cố gắng trong học tập. Đúng là chuyện xưa nay hiếm!

Về nhà mình kể cho Linh biết hậu quả khi em bất ngờ nhắn tin suýt nữa giết chết mình như thế nào. Linh thì vừa ăn vừa ôm bụng cười vì sự hỏi thăm ân cần của mọi người dành cho mình.

- Hay là anh đưa tôi về ra mắt. Khéo có khi ai cũng cho tiền để nhanh chóng mua nhà, mua giường làm đám cưới cũng nên.

- Em đã đủ 18 tuổi đâu mà mau thế. Hay cứ như vậy đi.

- Như vậy là như nào

- Bọn mình chơi trò yêu nhau, rồi vợ chồng, cưới xin.

- Anh định dụ dỗ trẻ vị thành niên à? Cứ thử chạm vào tôi xem, ngay đêm nay công an sẽ còng anh với cái ghế sắt bên cạnh mấy thằng nghiện.

- Nếu anh lên phường ngồi thì ai sẽ đến chơi, đến ăn và dọn nhà cùng em hả.

- Thiếu gì, đừng có tự tin thái quá như thế nhé.

- Ừ, nhưng anh nghĩ nếu có ai chịu đựng được em mà không đòi hỏi gì thì chỉ anh thôi. Vì anh...

- Vì sao? Linh không giấu được sự tò mò

- Vì anh... Vì anh... yêu Linh mà. - Mình liều lĩnh thú nhận cmn luôn. Cũng ếu nghĩ làm gì nhiều nữa. FA lâu chỉ tỏ rỗng tim

Sau đó Linh chẳng nói gì nữa, cúi mặt xuống gấp lia lia thức ăn vào bát để che giấu đi cái mặt đang ửng hồng lên khi nghe mình nói thế. Mình cũng vậy, chỉ biết ăn và ăn để cho trôi đi cái giây phút bồng bềnh, lâng lâng những lời không thể kiểm soát được nữa. Cho đến lúc đứng cạnh nhau cùng rửa bát, cùng cất đồ ăn thừa đi thì mình với Linh cũng im lặng như vậy. Không phải là hết chuyện để nói với nhau mà chẳng đứa nào chịu lên tiếng trước cả.

Điện thoại reo lên, có tin nhắn. Minh phì cười khi đọc tin nhắn cho Linh nghe.

- "Nói gì đi chứ, tôi sợ cái cảm giác này lắm". Từ em yêu gửi đến.

- Cái gì, anh cho lưu tên tôi trong máy là thế hả? - Linh giật lên, giật lấy điện thoại để xem. - Mà cái gì???? Gấu mông to???? Anh ví tôi kinh khủng như thế hả. Đồ đại dâm!

- Nhưng anh cũng lưu số của bố mẹ, bạn bè là Gấu to, Gấu bé, Gấu mặt đen, Gấu bầm khuyên tai chứ có phải riêng gì em đâu.

Linh chẳng nghe mình giải thích nữa, lấy hết sức đẩy mình ra khỏi nhà rồi ra lệnh cho con Bin đứng ngoài cửa canh, nếu để mình bước dù chỉ một bước thì sẽ trao trả về cho chủ cũ ngay. Con Bin thì có hiểu gì đâu, cứ chạy ra chân mình liềm liềm. Biết là Linh giận nên mình cũng chẳng nhiều lời nữa. Hôm nay muộn rồi, phải về nhà trước khi bố mẹ về và hồi đồ ăn đi đâu hết rồi. Về nhà ngủ một giấc rồi mai thức dậy để xem sẽ có chuyện gì xảy ra khi mình đã nói với Linh rằng anh yêu Linh. Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em. Đó cũng là những gì đang vang đi vang lại trong giấc mơ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Mới sáng bánh mắt thẳng Hòa đã thay con gà của chú Tùng cạnh nhà đã nằm trong nôi từ hôm qua gầy to hết cỡ đánh thức.

- Hưng, dậy đi! 10 giờ có mặt trên Vincom nhé.- Được rồi, biết rồi, đang uốn éo trên giường một tí nữa là dậy ngay. Chợp mắt chưa được 10 giây thì Hòa lại nháy máy. Nghe tiếng chuông reo cứ tưởng tiếng quạ réo oan hồn.- Dậy rồi, Dậy rồi! Minh hét hét cỡ vào điện thoại. Nhớ lấy ngày hôm nay đây thẳng mắt dậy kìa. Lần sau tao sẽ gọi mày bằng cái loa phóng thanh phường! Mẹ, mới hơn 8 giờ sáng mà còn là thứ 7 thì mày gọi để nghe tao chửi à?- Thế thẳng nào to mồm bảo lúc nào đi thi gọi cũng được thế. Hôm nay gái có chim hện tao đây có biết hay có nhớ ra chưa đấy.

Nghe thẳng Hòa nói vậy mình phì cười, hơi tỉnh ngủ một chút. Cái thẳng hình như bị Thủy làm cho khủng hoảng tinh thần quá, nên sốt sắng với lằng nhằng mặt này lạ thường. Mọi khi nó thấy gái là cuống cuống lên như gặp tà.

- Thế nếu nó có chim thì làm sao? Mày có dám cầm tay đất nó đi chơi không?- Kiểu gì cũng được, miễn là tao không ở nhà một mình vào thứ 7 là được rồi.- Hai đứa có chim thì đem lại hạnh phúc cho nhau thế nào được. Hay là chơi game rồi thì mày mới nhận ra con người thật của mình. Minh cười phá lên khi ném cho thẳng Hòa một câu đau điếng.- Mày đừng có treu tao làm giảm sút quyết tâm đi! Nếu 10 giờ mà mày không có mặt coi như tao kể cho bọn nó biết chuyện mày vói em kia đấy.- Nếu như tao nói dối mày về em đó thì sao hả?- Nếu nếu lắm thế, nghe mà ừ hết cả đầu. Ừ, nếu không có thì mày đã không vịn lại tao như thế. Thôi, không nói nhiều dậy đi. Thẳng Hòa tự tin đáp rồi cúp máy

Thẳng này khôn ra rồi! Cuối cùng sau bao nhiêu lần bị chơi thì Hòa cũng đã tiến bộ hơn trước, Lúc trước Hòa dằn đến nỗi mình mớ gì mũi rồi giả chạm vào miệng nó bảo "môi mày dính cơm kìa", nó tin thật liền thè lưỡi liếm một cái. Hôm đấy mình được mẹ cười đau cả bụng, đến bây giờ vẫn không dám nói thật với nó là cắt mũi của mình, chỉ bảo là con ruồi thôi. Minh thì như nào cũng được, cái khó là phải thuyết phục Linh đi cùng, hông biết bà nội còn giận mình vụ Gấu mông to không. Rồi còn cả vụ tiền nong nữa, chắc là nịnh nọt mẹ Gấu con mới có thêm một chút. Nghĩ thế mình liền vờn vai, uốn éo mấy cái rồi leo tóc xuống giường phì thẳng vào nhà tắm.

- Không tao hết tiền rồi! Mà hôm qua bố mày vừa cho 100 còn gì nữa. Vừa mở miệng ra thì mẹ Gấu con lại dùng lại bản tình ca quen thuộc.- Nhưng như thế vẫn chưa đủ, mà mẹ biết Vincom đắt như quý rồi còn gì nữa. Mẹ cho con bao nhiêu cũng được. Minh cố gắng nài nỉ- Biết đất thì vào làm gì nữa. Thôi ra công viên, mang theo cái chiếu trải ra mà mấy đứa ngồi liên hoan với nhau còn vui hơn.- Đùa, nếu mẹ không cho con thì con nhảy từ tầng 2 xuống đây này.- Mày nhảy đi để mẹ còn cắt com tối.

Cuối cùng thì mẹ Gấu con cũng cho 10 nghìn tiền gửi xe. Cầm tiền của mẹ, mình chép miệng thôi mặc kệ, cứ qua đón Linh đã rồi sao thì thì tính. Quan hà thì Linh đã dậy từ lúc nào rồi và đang chơi game. Linh thua và đỏ mặt và nhất quyết không chịu đi.

- Đó là việc của anh sao kéo tôi đi làm gì. Mà có khi bạn anh bị lừa rồi cũng nên.- Ừ thì tùy em thôi. Minh dùng ngay cái giọng thẳng Hòa tạo áp lực lên với mình. Nó biết nick em trong game rồi đấy. Nó bảo em mà không đi thì nó sẽ bảo đảm bạn vào quấy rối cho khỏi chơi luôn.- Không được! Nếu có ai mà biết thì tôi sẽ bóp cổ cho anh chết mà phải biến dạng. Linh quay mặt về hướng khác nói- Em đi đi mà, hãy vì anh một chút được không? Minh dô ngon, đồng ốt. Bạn anh sẽ tức tối như thế nào nếu thấy anh dẫn em đến. Đi nhé, đi nhé.

Linh ra về so đo, cân nhắc một lát rồi đưa ra yêu cầu- Nhưng tôi muốn ăn, muốn chơi, muốn xem phim cả buổi cơ. Nếu đáp ứng được thì tôi lên thay quần áo

- Ừ... Được, được mà. Minh lúng túng đáp. Thôi chết, lấy đâu ra kinh phí bây giờ. Ai bảo thích đủ với chân dài cơ.

- Anh mà lừa tôi thì biết tay đấy. Linh vênh mặt, đứng dậy đi thẳng lên phòng. Vậy là mình có 15 phút để xoay sở tình hình

Mình bấm số gọi thẳng Hòa, đứa đầu têu và bây giờ phải bắt nó chủ chi.

- Hòa, tao rù được em của tao đi rồi. Nhưng mọi cái mày đều lo đấy.- Vô tư đi, hôm nay tao mới được chưa. Hòa cười hề hề đáp.

Chẳng biết thằng này có phải vừa đi buồn về không mà phán như những công tử thế. Hòa cúp máy luôn, có lẽ nó đang xem xem hôm nay sẽ mặc gì để gặp đối tượng trên mạng. Với mắt nhìn thâm mĩ của mẹ nó thì mình tin vào việc dù cho đó có là gái không chim đi chăng nữa thì nguy cơ đổ vỡ một tình tượng đẹp cũng là rất cao. Nghe Hòa chắc chắn thế mình cũng yên tâm đôi chút. Vừa đặt máy lên bàn uống cốc nước thì chuông lại réo lên. Thằng Hòa thay đổi ý định à? Không phải, là Dũng.

- Rồi không mày, đi chơi với tao đi. Dũng nói.- Tí nữa tao đi với đám bạn mất rồi. Sao nghe giọng buồn thế, vừa mới cãi nhau với bồ hả.- Ừ, đang loạn hết cả lên. Thôi, tao qua rồi đi cùng luôn, chứ ở nhà sắp sửa đánh nhau bây giờ.- Nhưng tao đang đi với bạn mà. Hay để chiều đi.- Như thế là có gái đi đúng không? Đã thế tao càng phải đi, hôm nay tao mới được chưa. Tao đang chán quá Hưng ạ. Thôi, thế nhé.

Không hiểu sao mình lại đồng ý với Dũng và hẹn nó tí nữa gặp nhau trên Vincom. Thật lòng mà nói càng nhiều thằng bạn của mình biết về Linh càng tốt, mà đã tốt thì đừng có thằng nào biết là hơn cả. Cùng là con trai, cùng thích chơi game nên mình hiểu đứa nào cũng bị ấn tượng bởi một đứa con gái cũng chơi lắm chứ. Có khi lúc ấy vì gái mà bọn nó sẵn sàng phun ra hết những bí mật chỉ muốn che giấu của mình cũng nên.

Đang khi mình bận tính tìm cách đối phó với hai thằng bạn thì Linh đã thay quần áo xong. Linh mặc đơn giản lắm, quần short, áo sơ mi ngắn tay, mũ và giày thể thao. Lần đầu tiên mình thấy Linh mặc áo sơ mi, chiếc áo màu cam rất hợp với nước da trắng của Linh. Đây cũng là lần đầu tiên Linh đeo trên vai túi xách như những bạn gái khác. Đáng yêu thật.

- Nhìn gì mà nhìn như muốn mắt lồi ra vậy. Linh lườm nguýt. Chưa thể tôi ăn mặc đẹp như thế này bao giờ hả?

- Ừ, đúng là em ít khi mặc đẹp, nhưng khi đã mặc thì phải xinh không chịu được.- Biến đi, già tạo quá. Linh cũng cười. Thôi đi nào, từ khi đau chân bây giờ mới được đi chơi.

Có thể nói rằng, những giây phút từ nhà lên Vincom là khoảnh khắc riêng tư, đẹp đẽ hiếm hoi của mình và Linh. Hai đứa trò chuyện đủ thứ trên trời, dưới đất chứ không phải là cái cọ, hay nhường nhau việc dọn dẹp của con Bin. Con đường dẫn đến nơi cần đến vẫn là đường cũ, nhưng mọi thứ đang xảy ra thì lại mới mẻ và hấp dẫn đối với riêng mình. Mình chỉ mong con đường cứ dài mãi, dài như từ Hà Nội vào Sài Gòn cũng không sao cả, miễn là có Linh ở đằng sau với mình.

Đến nơi thì Hòa với Dũng đã có mặt rồi. Thằng Dũng cứ nhìn chằm chằm Linh và luôn miệng giới thiệu bản thân cũng như khẳng định là nó vẫn còn ế sung mồm. Cái thằng này vẫn thế, sẵn sàng quên hết anh em, bạn bè nếu như thấy gái. Dũng và Hòa làm quen với nhau rất nhanh. Thằng Dũng chia sẻ hết kinh nghiệm làm thế nào để cuộc hẹn đầu tiên kết thúc tốt đẹp cho thằng Hòa. Cái nói nửa đùa nửa thật của nó làm Hòa cứ gật đầu lia lịa, còn mình với Linh cứ huých nhau cười.

- Cậu phải coi bộ cục áo khoe bộ ngực lép ra như thế này này. Đâu phải hơi bóng mượt một tí, dùng nước bọt vuốt cũng được miễn là đẹp. Còn nếu nó là gái có chim thật thì tớ sẽ giúp cậu chăm sóc nó thật tốt để đáp lại sự có mặt của nó. Văn văn và văn văn.

10 giờ 10 phút, vẫn chưa thấy đối tượng đâu mà thằng Hòa đã cầm sẵn trong tay mấy vé xem phim. Có vẻ như những lời đùa cợt của mình với Dũng sắp thành hiện thực. 5 phút nữa trôi qua, phim đã chiếu, mà người vẫn không đến. Hòa cũng không còn giấu giếm thất vọng nữa mà đã bí xị như mất sôgao. Đúng lúc này thì một cô bé cao không đến 1m50, đeo kính tóc ngắn vẫn mặc như một học sinh Nhật Bản nhẹ nhàng hỏi.

- Anh có phải là Hòa không, Em là Lyly đây. Cô bé tự tin đến bất ngờ.

Thằng Hòa như bị tha mất lưỡi, chỉ biết gấu đầu lia lịa và ảm ớ nói đi nói lại "Anh đây, Chào em."

- Anh ngoài đời ngó hơn trong ảnh. Đây là các bạn mà anh đã nói trước rồi phải không. Em chào anh chị ạ. Ly Ly quay sang phía mấy đứa nói.

Thằng Dũng liền bô bô đáp lại ngay được, nó khen Ly Ly đủ điều cứ như là nó chưa nói y như vậy với Linh cả, mà mới vừa xong đây. Nhưng nếu như không có Dũng thì Hòa chỉ biết đứng nhìn và run cầm cập thôi. Mà như vậy thì coi như buổi hẹn đổ vỡ ngay từ phút đầu tiên.

- Cảm giác khi gặp gái không chim nó thế nào hả mày. Mình ghé tai Hòa hỏi thử xem hờn nó có còn ở đây không?- Thích lắm! Hòa cứ nhìn Lyly đáp như một cái mày. Nhưng tao run quá mày ạ.- Mở mồm ra mà bắt chuyện với em ấy đi, không thì Dũng nó cướp trên giàn mướp ngay đấy.

Không phải khích lòi thứ hai, ngay lập tức Hòa tuân ra bất cứ những cái gì có thể tuân. Nào là hôm nay thời tiết đẹp, trời không nắng và cũng không mưa. Hòa còn làm cả lũ bò lẩn ra cười khi hỏi Lyly những câu rất ngô nghê như "Em ăn gì chưa, nhà em ở đâu, bố mẹ em có khỏe không?". Cũng may là cô bé cũng tự nhiên và có hứng thú với những gì Hòa thể hiện nên cũng không đến nỗi nào.

Cả lũ sau đó kéo nhau lên tầng xem phim. Đến khi ngồi xuống mới biết ngồi lung ta lung tung hết cả. Mình ngồi cạnh thằng Hòa, Lyly ngồi sát Linh, còn Hòa ngồi ngoài rìa bên ngoài.

- Troi oi, đến tận đây rồi mà lại không được ngồi cạnh nhau. Mình đau đốn nghĩ. Tay vầy vầy Linh nhưng em lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Chẳng có cái nào bức mình hơn là khi xem phim có đũa ngồi cùng hàng ghế chẳng biết gì mà cứ tình tượng thuyết mình cho bỏ ra về cái gì cũng biết, điều gì cũng hay. Cái thằng, dù dốt đặc thì nó cũng phải biết I rắc với I ran là hai nước khác nhau chứ. Nhưng cái tội to nhất của nó là vừa nó vừa văng nước bọt tung tóe như hàng khuyến mãi cuối năm. Rơi cả vào gói bắp rang bơ mà hai đũa cứ ti ti đánh chén.- Kệ hai đũa ở bản ấy đi mày. Ăn bắp rang này. Dừng giờ ngang tay đũa mình bịch bắp rang mới toanh. Mình cười nhả nhờ cảm ơn nó, tuy cũng có nhưng Linh đã ăn chẳng còn một hạt. Thằng Dũng cứ cười khúc khích mà mình chẳng hiểu lý do gì mà nó tự sướng đến phát rồ như thế.- Ủ, đúng là khi yêu nhau đến con chảy à quên nước bọt cũng chia đều. Mình khẽ nói.- Cả lũ đang xem một bộ phim khá là có tính nhân văn, Công chúa hôn thợ săn nhưng cuối cùng lại cưới hoàng tử làm lũ con gái cười hô hô vì phim đến đoạn cuối, sắp có kết hậu đúng như trong phim. Linh thì quay sang bĩu môi phàn.- Nhân vật chính giả dối bỏ xừ! nếu đúng là con gái thì cưới hoàng tử nhưng vẫn lén phét với thợ săn chứ. Tôi là như thế đấy, chẳng từ bỏ ai cả đâu! Hòa nghe xong tự nhiên người cứ giật lên giật xuống mấy cái, có lẽ do cả Ly Ly tự nhiên lại khen nó biết chọn phim mà xem lại còn hào phóng khoe cả bọn. Thằng này uống nước đầu trường còn tính toán so kè từng đồng, nhưng vì sĩ gái nên khi nào về mới lộ ra bản chất thôi. Mình cười thêm tí khói lửa vào cho nó sướng một phen luôn.- Ủ, một năm có đôi ba lần gì đấy Hòa mới xuất thần như này đấy nhì. Tí nữa ra đừng có mà đòi tiền đấy nhé. Anh là anh phải cảm ơn Ly Ly rồi. Thằng Hòa chỉ biết gật đầu khi Ly Ly đòi nó xác nhận lời nói của mình, nhưng bàn tay lại giờ nắm đũa ra cảnh báo mình. Hết học thằng Hòa thì mình quay sáng trên tức Linh luôn.

- Em ấy à, có chiều được em thì phải thêm cha của hoàng tử là đại gia giàu xụ thì mới chiều được em

Linh chẳng nói chẳng rằng nhưng lại nhắm bàn chân mình mà dẫm mạnh bằng đôi bốt đế dày đến 3 phân. Thằng Hòa kêu toán lên một tiếng rõ to, lấn át cả tiếng thét trong phim làm cả phòng lại tưởng xem 2D âm thanh chân thực hơn cứ như là 3D. Linh rồi rít xin lỗi rồi ngồi xem tiếp với tư thế ngoan ngoãn như con mèo con làm đồ võ chậu hoa nhưng vô tình chứ không cố ý. Hòa có chút an ủi là Ly Ly cứ liên tục hỏi nó có làm sao không, có đau lắm không.

Đến đoạn cuối phim, phòng chiếu tắt đèn để thêm phần kịch tính. Mình giơ tay khoác vai Hòa thân thiết chẳng kém gì anh em sát sườn an ủi nó về cái đáp của Linh. Nó véo tay mình rõ đau, lẩm bẩm nói gì đó, có lẽ là chửi mình nhưng lúc đó âm thanh lớn quá chẳng nghe thấy gì cả. Tự nhiên màn hình tối om lại rồi ưnh một cái tạo cảm giác mạnh cho người xem. Cứ như ông trời vừa đánh rắm ra sấm sét một cái. Thằng Hòa ôm mình! Trời ơi thằng biến thái! Hay là do ngồi cạnh một người đẹp trai như mình nên nó chột nhận ra thật con người của mình? Một tiếng to ùng ùng làm rung chuyển cả phòng chiếu. Thằng Hòa nhào khỏi ghế, ôm chặt lấy mình.

Mình hét hồn hét lên "Mày làm gì đấy, mày làm gì đấy, buông tao ra" nhưng Hòa càng ôm chặt hơn. Thôi xong mình rồi. Qua đoạn gay cấn đó thì cũng là đến kết phim, đèn mở trở lại và thấy Linh chứ không phải là Hòa. Thằng Hòa chuyển sang ngồi cạnh Ly Ly lúc nào mà mình chẳng biết thế này. Linh nhìn mình mếu máo nói.- Ra ngoài đi... ra ngoài đi mà. Tôi sợ tiếng sấm lắm.- Nhưng đó có phải là tiếng sấm đâu, giả tiếng sấm thôi mà.- Tôi không phân biệt được. Tôi sợ tiếng sấm nhất đấy! Linh nói với giọng van nài cứ như khóc đến nơi.- Ủ thì ra.

Mình đưa Linh ra trong tình trạng Linh người mềm nhũn như cọng bún, run rẩy vì sợ và vẫn ôm chặt mình. Đưa chứ khi mình đi ngang qua Ly Ly, Hòa và Dũng thì chẳng đũa nào để ý cả, những đũa xem phim cũn vậy. Cả lũ đang xem cảnh cuối khi hai nhân vật chính hôn nhau cứ như thể chính bọn nó đang hôn nhau. Duy chỉ có một con bé, có lẽ bằng tuổi với Linh cứ nhúm mày nhìn cảm giận giống như vừa cướp mất bịch bắp rang bơ vậy.

Mình dìu Linh ra sofa ở ngoài ngồi một lát thì em dần tỉnh lại. Trong lúc ấy thì Linh vẫn ôm chặt lấy mình. Lần đầu như vậy mình cũng choáng váng không kém. Ai đi qua cứ tưởng hai đũa là một đôi đang yêu đang ngồi tâm sự tình cảm rất là mĩm mĩm. Mình lần này có hai cái may không thể tả hết nỗi sung sướng. Thứ nhất là Linh ôm mình chứ không phải thằng Hòa, thứ hai là lần đầu tiên mình với em có một kỉ niệm chung thân mật và đẹp như vậy. Linh trông không khỏe chút nào, nhưng mình cũng đang say nắng mất rồi. Hai đũa cứ như vậy cho đến khi nào Linh trở lại bình thường thì thôi.

Em dần dần buông mình ra, từng chút một dịch ra một khoảng cách với mình và sau đó thì đỏ mặt giải thích.- Tôi sợ tiếng sấm từ nhỏ. Lúc đó... Lúc đó tôi cứ tưởng là Ly Ly nên anh đừng tưởng bỏ đấy nhé. Như thế này thì thiệt cho tôi quá- Ôm anh chặt cứng như gối ôm thích thế lại còn giả vờ. Mình giả vờ lăm bắm để Linh nghe thấy.

Linh quay mặt ra chỗ khác tỏ ra không quan tâm những gì mình nói. Như gem đang xấu hổ và ngại ngùng khi nhớ lại lần đây

Mấy phút sau phim hết thì cả phòng chen nhau đi ra. Con bé kia thấy mình thì lại cau có lờm một cái rõ dài, đã vậy nó còn chỉ trỏ cho đám bạn và cả bọn hùa với nhau nói gì đấy không rõ nữa. Mình xin thề là nếu như bây giờ hát hơi vì có đũa nào nói xấu thì cũng chẳng ngạc nhiên lắm. Thằng Dũng, Hòa với Ly Ly cũng đi ra ngay sau đấy. Vừa gặp thì trước khi hỏi nguyên nhân tại sao mình với Linh ra trước thì thằng Dũng cứ ôm bụng cười ngặt ngẽo.- Mày bị thế lâu chưa? Cười gì mà sắp sái quai hàm đến nơi rồi đấy? Mình hỏi.- Thế lúc này có đũa nào nhìn mày với ánh mắt viên đạn không hả Hưng. Thằng Dũng vẫn cười.- Sao mày biết, còn tao thì chẳng hiểu gì cả.- Nó là đũa ngồi cùng hàng với mình đấy, mày có để ý không?- Đi qua tao cũng thấy thế, nhưng có liên quan gì với việc mày cười như thằng điên vậy.- Thế bắp rang bơ tao đưa mày chén hết rồi à. Nói thật với mày là không phải của tao đâu, con bé đó đi toa-let thì phải, nó để ở bên cạnh nên tiện tay tao lấy đũa mày đấy. Khi bịch bắp rang vừa đến tay mày thì cũng là lúc nó quay lại ghế ngồi đấy. Giờ thì mày đã biết tại sao nó nhìn đều mày chưa?

Mình ngó ra khi thằng Dũng nói thế. Thế là ngày hôm nay một nửa Hà Nội biết chuyện này rồi. Có lẽ con bé kia đang cùng với các bạn loan tin này khắp Vincom mất. Không chạy nhanh lên mà đợi đến lúc có ai chỉ mặt mày thì hết đường về quê mẹ. Đúng là trên đường lãnh nạn còn gặp tai nạn! Chỉ tại mình kém thông minh, chọn toàn đũa bạn tốt thôi.

Lúc này Linh cũng đã không còn dấu hiệu gì giống như trong phòng chiếu nữa. Cả bọn kéo nhau đi ăn pizza ở dưới tầng, rồi cả kem nữa. Tiền thì có bao nhiêu góp bấy nhiêu, may mà nhờ vào sự hào phóng bất thường của thằng Hòa và ví tiền dày như cuốn sổ của Dũng nên cả buổi ăn chơi hết cỡ. Khi ngồi thì nhiều chuyện ngày xưa lòi ra nói lắm. Học hành thì bây giờ đồ đũa nào giải được bài toán nâng cao cấp 1, nhưng trò nghịch ngợm hết cỡ ngày trước thì cứ như vừa được chơi hôm qua. Nào là ném quả thối isang lớp bên cạnh, đẩy thằng nào nhất gái vào phòng vệ sinh nữ trong giờ ra chơi, rồi thay phiên ném phao cho nhau khi thi cuối năm. Nhớ lại để kể thôi có mà hết ngày.

Thằng Dũng chuyển đề tài rồi nổ phát súng đầu tiên luôn- Thế kế hoạch tiếp theo là gì hả mấy vợ chồng?

Mình nhìn Linh, Hòa nhìn Ly Ly rồi cả bốn đứa đều đồng thanh đáp- Vợ chồng nào cơ?- Về chuyện! Tôi biết tổng rồi, định giấu người đã yêu và đã có vợ chác. Dũng bĩu môi.

Ly Ly với Linh thì chỉ cười trừ, luôn miệng nói " Không ạ với đâu ạ". Còn mình với Hòa thì vung nắm đấm lên bảo thằng Dũng chuyển chủ đề.- Ngại cái quái gì, toàn thanh niên với nhau mà cứ giả vờ thế. Thích thì nói là thích. Yêu thì nói là yêu là xong xuôi hết. Nếu bị từ chối thì yêu lại từ đầu. Cứ như tao đây này, chỉ nói vài câu là vợ tao đổ như ngã rạ.

Đúng lúc này thì chuông điện thoại trong quần Dũng reo lên. Nó mở máy thì đổi giọng ngay. Hình như bạn gái gọi điện kiểm tra và nó đang cố tỏ ra rất tự ki khi hai đứa cãi nhau.- A lô vợ à, anh đang chong đèn khi trời sáng, dọn máng lợn vào buổi trưa và ngắm mưa đến chiều tối khi không có vợ đây này...Đầu, anh có đi đâu đâu, đập vào mặt đứa nào nói vợ thế đấy. Thế hôm nay vợ nghỉ làm à, vậy anh về đón đi chơi nhé.

Xoan xoét cái mồm xong là Dũng xin kiểu về sớm và hẹn gặp lại vào một ngày đẹp trời nào đấy. Trước khi về nó đưa mắt nhìn cặp giò của Linh lần cuối làm mình bức quá chẳng biết làm thế nào. Mình hiểu chỉ là bình thường vì nếu mình là nó thì mình cũng nhìn Linh như thế, nhưng mà vẫn thấy khó chịu quá. Mà nó về cũng đúng lúc thật, mình với Hòa đều cần có không gian riêng dành cho hai cô gái mà chưa biết đuổi khéo thằng Dũng đi đâu đây. Ngay sau đó Hòa với Ly Ly liền chào mình để tách ra tìm không khí riêng. Trông Hòa bớt nhát gan hơn và tỏ ra đúng là một người đàn ông thật thà rồi, dù cho nó chẳng có một chút cơ bắp nào và bụng chỉ có một múi đang trướng phình lên vì pizza và kem.

Lúc này chỉ còn mình với Linh còn ngồi lại. Linh quay sang hỏi mình kinh phí còn bao nhiêu để còn biết liệu chọn chỗ mà chơi.- Còn đủ để có thể lên phố lượn lờ rồi mua cái gì đó được không?- Vẫn còn 50 nghìn, nếu như ăn chơi mà thiếu thì anh sẽ bắt em đứng múa để thu tiền đây. À, hay là mình làm thế đi. Ý kiến hay phải không- Hay cái đầu anh ấy. Anh nói thì coi trần khoe 36 cái xương sườn rồi ngoáy mông trước mặt thiên hạ đi. Thôi, mình đi làm một vòng tìm chỗ nào ngồi lâu lâu rồi tối về ăn nốt cô thừa đi.

Mình gật đầu dù cho cái viễn cảnh phía trước không phải hoàn hảo lắm, nhưng Linh chấp nhận được thì mình cũng chấp nhận được. Linh muốn gì thì mình sẽ làm như vậy dù biết rằng Linh thiệt thòi khi đi với mình. Linh có lẽ lúc này đang ngồi ở đâu đó đẹp và thú vị hơn nhiều lần khi đi với mình nếu như thằng đó không phải là mình. Khi mình ý thức được điều này thì mình càng trân trọng từng giây phút này hơn nữa. Trên đường, mình vờ như ra những câu chuyện thật vui để lần đầu tiên đi chơi chung của hai đứa thật là đẹp đẽ và khó quên. Nhưng cũng chính từ lúc này mình đã bắt đầu nghĩ đến một công việc để giúp cho mình với Linh sẽ có nhiều ngày vui như thế này trong thời gian tới.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

- Cậu này, tớ bảo này, đang làm gì thế?

- Đang tắm và rửa con voi

- Sắp xong chưa?

- Sắp.

- Xong rồi làm gì?

- Đi ăn cơm

- Ăn cơm xong làm gì?

- Học bài.

- Học bài từ lúc này rồi mà.

- Thế à. Vậy thì bây giờ chưa nghĩ ra sẽ làm gì.

Đó là vài tin nhắn trong tổng số 29 tin nhắn của một đôi học sinh 9 tuổi mà Linh dạy và phụ huynh em này dựa vào đó để cắt xén bớt tiền học phí. Đã vậy Linh còn bị đổ tại là lúc dạy trời lạnh đến voi con trong quần cháu cũng phải sun, thế mà cô giáo vẫn chỉ đi tất, mặc quần đùi. Khổ quá, dù Linh giải thích rằng mình vừa mới bị giãn dây chằng nên phải mặc như thế mới cử động được, nhưng tiền thì vẫn bị trừ bởi những lý do vô lý của cô phụ huynh thuộc nhóm máu "rán sành ra mỡ". Lúc ấy mình mới học năm thứ nhất, Linh thì lớp 11, chả đứa nào có kinh nghiệm đối phó với cái kiểu này cả. Điều an ủi duy nhất là tiền vẫn cầm trong tay và danh sách đòi nợ vẫn dài. Linh gạch chân phía dưới dấu đỏ, nghĩa là không có nhà, gần chục đứa mà có đến 5 cái tên gạch dấu đỏ rồi.

- Tiếp theo là đến nhà em Tuấn tèo nào. Ồi, cứ tưởng cuối tháng sung sướng mà lại chán như thế này. - Linh thở dài.

- Hình như các bà mẹ biết hôm nay là cuối tháng em sẽ đến tìm nên rủ nhau trốn hết rồi. Nếu mà chưa trốn kịp thì cũng già vờ lẫn ra ốm hết.

Linh quắc mắt lườm nhưng mình lại đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Linh cười bảo "Nhìn cái gì mà nhìn hả?". Linh giờ tay đánh lại mình né ngay được vì chân mới khỏi nên động tác của Linh chậm chậm cứ như đang tập dưỡng sinh. Cứ thế cứ thế, mình cứ vỗ hết chỗ này đến chỗ kia trên người Linh trừ hông và ở đằng trước. Cứ thử vỗ vào chỗ đấy xem, dù cho Linh có tàn tật 1 chân chắc cũng cúi xuống đất, chạy bằng hai tay và chân còn lại để xé xác mình. Linh ức quá chỉ biết cắn đầu đi về trước hét lên đe dọa.

- Được rồi, thích thì cứ làm thế đi! Tí nữa về phát cho gói mì ngồi góc nhà mà gặm nhế. Đây sẽ gọi KFC về đánh chén với con Bin, ờ.

Vừa nói xong thì khi có tiếng chó sủa điên cuồng làm Linh giật bắn mình. Hóa ra khi đi qua trước cửa nhà con chó đó vì không để ý Linh đã đá trúng cái bát ăn cơm sút một miếng của nó. Dù bị xích nhưng nó vẫn nhớ mặt kẻ thù ác, giận dữ lao ra với ý định để lại dấu răng trên cặp mông bánh dày của Linh.

- Hưng ơi, cứu em với! Em bị chó cắn rách quần rồi!

Linh chạy bán sống bán chết cứ như là vượt rào Olympic về phía trước. Lúc chạy Linh còn đá phải cái bát một lần nữa, làm nó văng xa hơn một mét. May mà xích ngắn nên con chó chưa kịp với tới thì Linh đã co căng chạy mất không thì mông bánh dày đã nát bét. Mình cười như thằng điên trên phố, mọi người càng nghĩ như thế hơn khi mình nhặt cái bát đặt lại gần chỗ con chó. Ngoảnh đi ngoảnh lại thì không thấy Linh đâu, đi lên mấy dãy phố thì em đang ngồi thờ một góc.

- Sao tôi lại đen thế này, đi đòi tiền thì bị chó đuổi chạy văng cả nước bọt! Sao nó lại không xô ra anh, anh cũng đi theo với tôi mà!

- Quần thùng mông rồi kia kìa, không đứng dậy nhanh là kiến nó bò vào đấy.

Nghe mình kêu Linh giật mình nhòe dãi, quay đầu về đằng sau kiểm tra. May quá, vẫn còn nguyên vẹn. Linh định nói gì đó nhưng mắt lại nhăn nhó vì đau. Hóa ra lúc nãy do suýt bị chó cắn, nên Linh quên cả việc vừa khỏi chân mà phóng một mạch, đến bây giờ mới thấy đau. Linh ngồi nghỉ phải gần 15 thì mới bắt đầu hành trình đòi nợ đầy đau khổ.

Đến nhà chú bé Tuấn tèo thì hai đứa mừng rơn, nó đang nô ãm ỹ ngay đầu nhà trong tình trạng thò lò mũi xanh. Nhìn hơi mất vệ sinh nhưng cả Linh với mình đều sáng mắt lên khi trông thấy thằng bé. Nó cũng đã nhận ra cô giáo và người trông chó mà cô giáo hay cho vào nhà. Tuấn tèo nhìn chăm chăm xem có nhầm lẫn không thì nó liền chạy nhanh vào nhà. Cái nhà vừa mở toang cả cửa chính, cửa sổ lẫn cửa nhỏ mà lũ chuột đục được ngay trước mắt đã đồng loạt đóng sầm tất cả lại cứ như biết trước mình với Linh đến đòi tiền.

- Hóa ra là nó dùng canh phòng chứ không phải chơi gì cả. Nhà đó cô thủ thì đòi thế nào đây? Mình lúc đầu nói.

Linh ngẫm nghĩ một lúc rồi gật gù đầy sự quyết tâm đáp.

- Yên tâm, có cách rồi. Đi theo tôi nào.

Hai đứa tiến đến chỗ bọn trẻ con đang chơi trò siêu nhân, Linh lần la hỏi bọn trẻ mấy câu, xem cô hàng xóm nào ghét nhà thằng Tuấn tèo nhất. Bọn nó chỉ ngay cái cô đang ngồi nhóm lò than đối diện nhà Tuấn tèo cách có mấy nhà. Mình theo Linh qua chỗ đấy mà chẳng biết em có kế hoạch gì. Linh lễ phép hỏi cô đó vài câu xã giao, rồi bắt đầu kể xấu thằng Tuấn tèo cho cô này nghe. Nào là nó học thì không chú ý, cứ nhầm "hi" với "dog" thôi. Gặp ai cũng chào dog, nhìn thấy chó thì cứ hét lên hi. Đã vậy suốt ngày tụt quần rồi tự búng chim, mũi thì lúc nào cứ ứ đọng nước mũi cứ như tắc bễ phốt... Cô hàng xóm vừa nghe, vừa vỗ đùi đen đét vì khoái trá. Sau đó cô ấy còn đi gõ cửa khắp nhà, đề rủ vài người hàng xóm ra nghe Linh kể chuyện.

- Thôi thế là xong Tuấn tèo rồi, ngày tối hôm nay thôi thì cả ngõ biết mấy cái chuyện đẹp mặt này. - Mình hơi ngại với cô gái trả thù cả trẻ con này..? (

- Ủ, kệ chứ. Ai bảo tính nuốt tiền của tôi. - Linh nhếch môi đáp. - Mà anh cũng chuẩn bị đi, có chuyện gì thì các cô ấy sẽ tìm anh đấy.

- Giá mà có cái gương để em thấy được khuôn mặt ghê gớm của mình lúc này.

Có tiếng cửa kéo ra, mẹ Tuấn tèo và nó tất tả chạy ra kéo mình với Linh ra khỏi đó trước khi các bà nội trợ rờn rần kéo tới nghe chuyện. Mẹ Tuấn tèo cười hề hề nói là nhà đóng cửa để tắm cho thằng Tuấn sạch sẽ rồi mới ra tiếp chuyện cô giáo. Mắt Linh lúc này sáng ra, mồm thì cứ khen lấy khen để thằng Tuấn phát âm từ dog rất chuẩn, từ hi thì cứ như người nước ngoài ấy. Đã vậy còn đẹp trai, dễ thương, toàn làm trò cười cho các bạn. Mẹ Tuấn cũng sung sướng tít cả mắt khi Linh nói thế, tiện tay dúm cho Linh mấy tờ 100 nghìn tiền công tháng này. Cô ấy định kéo Linh qua bên kia để nói ra ra cho các bà, các cô bên kia biết nhưng mình với Linh rồi rít chào cô, xoa đầu Tuấn tèo để về cho kịp giờ học thêm. Thằng Tuấn tiện tay, bôi nước mũi vào áo mình với Linh. Ghê quá.

Cuộc chiến giữa các bà nội trợ sắp diễn ra, mình và Linh nhanh chóng rời khỏi chiến trường nếu không muốn bị banh xác. Dù chân lại đau, nhưng Linh vẫn ý thức là chẳng mau chóng chuồn khỏi đây thì chết với cả hai đầu chiến tuyến. Mình trách Linh vì đã gây ra vụ này và suy đoán đến mai thế nào mẹ Tuấn tèo cũng qua tìm. Linh bâu môi đáp gọn là để mai tính. Dọc đường hai đứa ghé vào cửa hàng khô, Linh mua liền 5 gói mì. Mình tròn mắt hỏi.

- Ồ, sao tưởng là đã thống nhất là sẽ đi ăn Lotteria chứ? Em mua mì về mai ăn hả?

- Mua về để tí nữa anh gặm đấy. Ai bảo lúc nãy anh cười trên sự đau khổ của tôi? Linh vênh mặt rồi hát vang một điệu trong khi ném mình túi mì.

- Ô, đã thế về nấu thật ngon cho cả chủ lẫn chó không chịu đựng luôn. Minh đáp trả.

Về nhà Linh gọi điện báo cửa hàng mang đến thật. Ngửi mùi thơm mà đã thèm, trong khi mình lại đang tự kỉ với cái xoong nhỏ và hai gói mì. Đang lúc chuẩn bị nấu thì Linh đi vào với vẻ mặt khoái trá. Lại định vào chọc tức đây. Minh chỉ đợi em nổ súng là tuôn ra những bất mãn và ức chế khi bị đối xử như thế luôn. Nhưng không phải, Linh chẳng nói gì cả, em quay người, đứng dựa vào mình. Hai đứa trong tình trạng như vậy phải gần 1 phút. Minh cứng đờ chẳng biết nói gì và không biết Linh đang có ý định gì.

- Lên ăn với tôi nhé. Ngồi một mình buồn lắm. Linh nói.

- Ủ, thế sao lúc đầu bảo là chỉ cho con Bin thôi mà.

- Đùng dỗi nữa được không, đùa một chút không được sao? Nó sẽ có phần gấp đôi khi bọn mình đánh chén xong.

Minh quay lại thì Linh đã quay mặt đối diện với mình rồi. Nhanh thế không biết. Hai đứa cười cười rồi cùng nhau ra phòng khách. Trời ơi, Linh gọi một suất gia đình đầy ụ ụ, nhìn mà đã phát no. Minh định lên tiếng thì Linh đã hiểu ý nói ra rồi.

- Tôi mua mì để mai ăn bù vào đó, bữa ăn ngon, mì úp với nước sôi vậy. Anh ăn được thì tôi cũng phải ăn được

- Sao em ăn cấp lời của anh, anh cũng định nói như thế đấy.

Tối hôm đấy hai đứa no căng với thịt gà và mìlo đầy đá. Con Bin cũng vỗ bụng với một đồng xương còn nóng hổi. Ôi, những ngày tháng vui vẻ, cứ hạnh phúc và hài lòng với ngày hôm nay mà không cần biết ngày mai sẽ ra sao, sẽ thế nào hay trái đất sẽ nổi tung ngay sau đó không.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Hôm nay là ngày kỉ niệm mình với Linh thay nhau úp mì tôm và tắm cho chó tròn 1 tháng. Có lẽ để ghi nhớ ngày này hơn nữa, mình đã bị ba chốt từ chối vì không chịu được những đòi hỏi vô lý. Nào là em có thể một lúc bung ba khay cà phê được không, em vừa bán hàng vừa dọn toa lét và đi đổ rác được chứ. Hoặc là lịch sự hơn là có mặc được bộ cánh gà giống Lương Mạnh Hải trong phim "Bỗng dưng muốn khóc" không. Minh bảo là có, thế mà vẫn bị từ chối khi nhà nhận yêu cầu là liệu có thể đeo thêm mặt nạ Batman được không.

Minh luôn nghĩ lũ bạn vẫn sẽ nhìn thấy nếu như chỉ đội cái đầu gà lên. Minh hiểu và các bạn cũng biết rằng kiếm tiền như thế không có gì là xấu xa và không tốt, nhưng tuổi trẻ lại sinh ra những ái ngại làm cho con dỗi cũng phải dẹp sang một góc. Trong sáng nay mình vẫn còn một chỗ nữa để hỏi việc. Trước khi tới thì mình nhắn tin chúc mừng. Linh lúc này đã đi học lại, bây giờ em đã giải tán lớp dạy vì quá mệt mỏi trong việc đi thu tiền. Em chỉ tập trung dịch sách vào buổi tối và hai đứa lại quay về với viễn cảnh mì gói và cơm nguội mình mang sang. Trông Linh gầy hơn so với lúc ban đầu mình gặp.

"Đồ dờ hoi, đã 1 tháng 5 ngày rồi anh ạ. Hôm ăn gà là tròn 1 tháng đấy". Linh hồi âm lại. Hóa ra em còn nhớ hơn cả mình.

Đến chỗ thứ tư với tâm trạng sẽ lại bị từ chối tiếp, mà đúng là thế thật vì đây là một công ty chuyển phát đòi hỏi phải thông thuộc từng ngõ ngách, ngõ hẻm ở Hà Nội. Trong khi đối với mình thì những khu đô thị mới mọc lên như trong Hà Đông, Mỹ Đình chẳng khác gì Châu Mỹ chưa được khai phá. Nhưng sau một cuộc phỏng vấn kéo dài 10 phút thì mình được nhận vào. Thật may mắn vì ở đây thiếu một người thông thạo khu vực mình đang sinh sống trong vòng 5 cây số.

"Anh được nhận vào làm rồi. Vỗ vào cái mông bánh dày một cái". Minh liến khoe với Linh

"Thử xem, bẻ gãy tay đây. Vậy thì liệu liệu mà mồi cái gì đó đi nhé."

Lúc này cũng sắp đến giờ Linh về, mình qua đón Linh nhưng không nói cho em biết. Đang trên đường đi thì thằng Hòa gọi điện với giọng khẩn cấp như đang chữa cháy.

- Tao bị yêu mất rồi mày ơi!

- Ai yêu, yêu ai? Hôm trước tao vẫn thấy mày like cái hội những người độc thân vui vẻ cơ mà.

- Ủ, nhưng bây giờ thì yêu đến mức không chịu nổi nữa rồi. Bây giờ một ngày mà không được nói chuyện với Ly Ly thì tao vật vạ cứ như lên cơn ấy.

Hòa kể rằng sáng nào nó cùng từ nhà nó dưới Trương Định lên tận hồ Tây để đón Ly Ly rồi hai đứa lại cùng nhau xuống tận gần Hà Đông đưa Ly Ly đến trường. Chiều cũng vậy, vội vội vàng vàng uống cốc trà đá rồi bảo mình hay đứa khác thanh toán là lao như tên bắn đi đón Ly Ly. Cái thằng này vẫn vậy, đã yêu là yêu hết mình, hi sinh hết mức nhưng không biết có thu lại gì không. Trường hợp của em Thúy thì không tính, Thúy chảnh chọc lắm. Phải cỡ như thằng Hiếu cận thì mới kham được cái thú vui ăn chơi phải vui bằng cánh, lên sân không chỉ để bay mà còn để chỉ tay lên trời chứ không bay là là như kiểu xem phim, đi ăn kem như mình với Linh.

- Thế mày đã nói với Ly Ly chưa hả thằng kia?
- Chưa, và hôm nay khi đi đón Ly Ly tao phát hiện thấy cũng có đứa để ý đến em. Nhìn Ly Ly nói chuyện với nó mà tao đau lắm.
- Được rồi, nếu đau quá thì mua Paradol có chứa Paracetamol giảm đau đi. Cứ bình tĩnh đồng chí, Ly Ly rồi sẽ thuộc về đồng chí.
- Tao không đùa đâu đấy, muốn tao cho cả game biết giới tính thật. của Linh không? - Hòa dọa
- Thế mày cũng muốn tao đi báo cho cả làng biết Ly Ly là gái không chim à? Thôi, tí nữa qua đón thì thổ lộ đi. Hôm nay không phải 3-8, cũng đếtch phải 14-2 nhưng nhân dịp tao được nhận vào làm thêm thì cũng là một ngày tốt số đấy.
- Biết rồi, cảm ơn nhé! Dm thằng chó

Nói xong thằng Hòa cúp máy ngay tắp lự mà trong khi chính nó chẳng biết khi đến chỗ Ly Ly rồi thì phải nói như thế nào nữa. Thôi kệ, tự thân vận động là trên hết. Nhưng mà mình vui khi nghĩ nó với Ly Ly thành một cặp với nhau. Tha hồ nhắn tin, đưa nhau đi chơi và làm chuyện ấy thoải mái. Cái chuyện mà mình với Linh cũng hay làm. Tối tối lại cùng nhau vào game chiến đấu.

Đến trường thì suýt chút nữa thì mình hô lên khi thấy Linh đi ra nếu như không để ý thấy cũng có người đang đợi em. Đó là bố Linh. ngay cạnh đó là chiếc Mercedes bán cả nhà mình đi cũng không mua được và gã lái xe khó chịu. Linh cúi đầu chào bố rồi bước vào trong xe. Chiếc ô tô lăn bánh chậm chậm tách khỏi đám đông học sinh. Một loạt những câu hỏi bất chợt nảy ra trong cái đầu vốn rất ít câu hỏi của mình. Tại sao Linh lại vào xe? Tại sao bố Linh lại đến tận đây đón? Nhưng nghĩ đến việc Linh lại bị bố đánh nữa thì làm mình liên không chịu được. Phải đi theo sau để xem xét thế nào.

Dọc đường Linh nhắn tin cho mình là đang về rồi, nhưng đừng có vào nhà vội cho đến khi em gọi lại. Mình ừ một tiếng và nhận ra Linh không hề đã động đến việc đang đi với bố. Bất chợt xe dừng lại vì có đèn đỏ phía trước, khiến suýt nữa thì chiếc Wave hai màu hôn đúng mông ô tô. Xe dán kính đen nên mình chẳng thấy gì cả, điều này lại làm cho mình cảm thấy bất an và thấp thỏm hơn. Mong là đừng có chuyện gì xảy ra.

Đúng là không có chuyện gì xảy ra cả vì ô tô đi thẳng một mạch về nhà Linh. Linh được thả ra khi đã ở trước cửa nhà, trông em cũng đầy ngạc nhiên khi bố và chiếc xe đi thẳng. Để cho chắc, mình lại đợi cho chiếc xe cuốn xéo khỏi tầm mắt thì mới theo Linh vào. Khi mở cửa Linh giật mình một cái.

- Đùa, sao đến mà bất chợt thế. Làm tôi thót hết cả tim. - Linh thở phào khi người mở cửa không phải là bố mà là mình.
- Nhưng mọi lần anh vẫn vào thế mà em có giật mình đâu. - Mình vờ như không biết.
- Lần này thì khác. Mà nhà tôi sắp hết gạo rồi, anh đừng có ở ăn ké đấy. Người đâu mà nhờ nấu một bữa cơm mà ăn hết nửa cân gạo. -Linh cau có.

Trông Linh dường như đã bớt căng thẳng hẳn lúc trước. Dường như mỗi lần gặp bố em đều như thế này thì phải. Mình cũng không đã động gì đến việc tại sao bố lại đến đón Linh nữa, vì đây rõ ràng là chuyện bình thường. Một tiếng đẩy cửa rất mạnh phát ra, đánh động sự chú ý của mình và Linh. Người bước vào là bố Linh.

Bố Linh chỉ liếc nhìn mình một cái đầy khinh thường rồi tiến về phía Linh tát liền hai cái.

- Tao biết ngay mà. Thế mà mày cứ nói là không có ai sao? - Bố Linh hằn học quát.
 - Kia bác, sao bác lại đánh Linh. Bọn cháu có làm gì đâu ạ? - Minh thắc mắc, định chạy đến chỗ Linh nhưng Linh đưa tay ra hiệu không cần.
 - Đây là chuyện của nhà tôi, mời cậu ra khỏi nhà để bố con tôi nói chuyện. - Bố Linh ra giọng chủ nhà mà không nhìn mình lấy một giây
 - Anh đi về đi, tí nữa nói chuyện sau. - Linh khề đáp, hai má em in vết dấu tay của bố. - Bố, tại sao bố lại biết hết việc con làm?
 - Bố mày phải bỏ tiền cho bảo vệ thì mới biết mày lòi cái gì về nhà này đấy. Mày sĩ diện không nhận tiền của bố mà lại chấp nhận làm bạn với cái loại kia à.
 - Bố không được xúc phạm anh ấy. Nếu bố đã biết hết thì bố cũng phải biết anh ấy đã làm những gì về con chứ. Và bọn con không làm gì sai cả, anh ta chưa động đến dù chỉ là một sợi tóc của con.
 - Tao không cần biết hai đứa mày đã làm những gì. Bây giờ mày chọn đi, một là cái thằng kia không được bước vào cái nhà này nữa, hai là tao sẽ đuổi mày ra khỏi nhà nếu như con vẫn muốn gặp gỡ nó.
- Linh nhìn mình rồi lại nhìn bố. Nước mắt em lăn dài vì không biết phải lựa chọn ai. Nhìn Linh rồi khẽ gượng cười, một nụ cười miễn cưỡng và nói.
- Em với bố cứ nói chuyện đi. Anh phải về đây, nếu không mẹ Gấu con sẽ mắng anh mất.
 - Tôi xin lỗi, vì tôi mà anh phải nghe những lời khó nghe. Bố mẹ anh sinh ra anh không phải để nghe người ta nói như thế. - Linh nức nở nói.
 - Phải, và bố em cũng không muốn em chơi với bạn bè giống như anh. Có gì thì gọi cho anh nhé. Anh đi đây. Chào bác cháu về.
 - Và mang cả con chó bẩn thỉu của mày đi nữa đi.

Mình không đáp lại bố Linh nữa, lẳng lặng mở cửa ra khỏi nhà, trên cửa kính in hình Linh thất thần nhìn mình bước ra khỏi trong sự bất lực. Những hình ảnh đẹp của ngày hôm qua và cả những ngày đã qua dần dần biến mất trong căn phòng này. Khi mình đóng cửa thì lập tức quá khứ cũng theo đó mà bay biến mất. Thì ra cái cảnh nàng tiểu thư bị nhốt và kiểm hãm trong sự bó buộc của bố mẹ không chỉ xảy ra ở trong phim.

Trên đường về nhà, mình dắt theo con Bin và tự hỏi sau ngày hôm nay thì sẽ có chuyện gì xảy ra. Mình còn được gặp Linh nữa không, Linh có muốn mình quay lại nữa không và quan trọng nhất mình sẽ còn phải gặp lại bố Linh, một người kinh khủng nhất mà mình được gặp không. Tự cảm thấy mình là đứa con hạnh phúc nhất quả đất khi bố Gấu to chẳng bao giờ nặng lời với mẹ Gấu con, chẳng bao giờ quát mắng quá đáng mình và em Gấu bự, chẳng bao giờ đánh mình hay tát mình đến mức hằn 5 ngón tay đỏ trên má. Bỗng thấy thương Linh vì em nghèo quá. Nghèo tiền bạc, nghèo tình thương, nghèo sự quan tâm và nghèo tin tưởng.

Mình vốn không chấp những con người không biết điều. Nếu như một thằng con trai bình thường thì nó dễ dàng tức tối trước những lời si và được phát ra từ cái mồm của một người tim không có máu và đầu không có não như bố Linh. Còn mình thì khác. Bố Linh là bố Linh còn Linh là Linh. Chẳng thể hòa hợp làm một hay úp sọt tính cách và tính cảm của hai người chung nhau được. Bố Linh làm gì, nói gì thì kệ mẹ bác ý. Mình chỉ quan tâm đến Linh thôi. Cũng giống như Hòa, một ngày mình không được thấy Linh thì đúng là một ngày vô nghĩa. Đau đớn hơn là cái viễn cảnh đó đang hiện ra ngày một rõ nét hơn.

Linh ơi, nếu không có em thì anh biết tìm ai đây?

Nếu không có anh? Ai sẽ nấu mì cho em ăn?

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Bước vào tháng 11, trời lạnh hơn, khi uống Coca nhiều đã có nguy cơ viêm họng cũng cao hơn. Đã 5 hôm rồi mình và Linh không hề liên lạc với nhau. Linh đã không còn ở trong nhà của bố nữa. Ngay trong tối hôm đó mình đã điện thoại thì chỉ nhận được thông báo "Thuê bao hiện giờ không liên lạc được, quý khách vui lòng gọi lại sau". Nghe cứ như là tiếng vọng của một quý bà chuyên đọc điếu văn trong các đám ma vậy. Đến trường Linh lần la hỏi thì một bạn cho biết Linh đã rút học bạ chuyển vào Sài Gòn rồi.

Chuyển vào Sài Gòn sao? Trời ơi như thế thì làm sao có thể tìm được em đây?

Mình không tin đó là sự thật, nhưng những gì đang diễn ra thì lại chứng minh rằng sẽ chẳng còn thấy cái mặt lúc nào cũng vênh vênh nhưng đáng yêu của Linh, cũng như không bao giờ phải canh chừng em chộp đũa vào bát mỳ của mình khi em ăn xong nữa. Bây giờ, vật chung đụng giữa mình với Linh chỉ còn là con Bin. Chủ cũ của nó mà nhìn thấy thì chắc chắn ngay trong chiều hôm ấy Bin đã bị thui đầu ra đẩy để giải đen cuối tháng rồi. Vì thế mình đem nó qua cho Dũng trông hộ, Dũng đồng ý ngay khi mình gọi điện ước mồi.

- Sao lúc nào mày nhờ và tao cũng chọn đúng lúc thế. Vợ chồng tao ra ở riêng được có mấy ngày đây.

- Mày với bồ sống chung à? Mình ái ngại hỏi.

- Ủ, thế mày nghĩ bọn sinh viên sống cùng được còn tao thì lại không à? Sáng nay vừa mắng vợ một trận vì cái tội không biết đạp nổ xe báo hại tao phải cuốn chăn xuống đạp hộ đây. - Dũng khoe

- Vậy nhờ mày để ý hộ tao con chó ít hôm nhé.

- Đừng cần và giải quyết nhu cầu trước cửa nhà tao là được.

Cái cách Dũng nói thì ngay cả bố mẹ nó cũng chẳng tin được, nhưng khi qua nhà thì đúng là nó với bồ ở chung thật. Nhưng điều đó cũng không làm mình có cái nhìn nhận xét nét về nó cả. Con Bin tạm thời có một chỗ đi ra, đi vào ngày ngày tè lên cột điện là tốt lắm rồi. Bây giờ thì chỉ còn chờ Linh gọi lại thôi. Nhưng em đã không làm như thế. Cứ như mình chưa bao giờ xuất hiện và gọi em là mông bánh dày vậy.

Mấy hôm sau Dũng đến tìm, đúng lúc đấy Hòa cũng đang có mặt nên ba thằng rủ nhau ra quán vịt nướng nói chuyện sự đời. Gọi một chai bia mà uống mãi không hết. Bình thường khi tỉnh táo thằng Hòa còn nhắm thủ đô Bình Nhưỡng của Triều Tiên là Bình Dương, nhưng khi có tí hơi men thì lại tuôn ra đủ thứ kiến thức lịch sử, địa lý, triết học, tâm thần học.

- Gì chứ rượu bia mày phải gọi tao là bồ nhé thằng kia. - Hòa chỉ mặt Dũng là nhè nói.

- Anh bình tĩnh, em có bảo em uống giỏi hơn anh đâu. Nhưng ít ra đã có vợ đang hoàng, còn anh thì mới nhú cái đầu trong việc yêu đương. Riêng về khoản này thì em cũng là bồ. - Dũng phẩy tay nói.

Hết thằng này, đến thằng kia thì nhau kể lể đủ mọi cái tốt của người mình yêu. Nghe Dũng với Hòa say sưa nói có cảm tưởng đến cái lông mũi của Ly Ly

và lông nách của bồ Dũng cũng mang cái duyên thầm riêng. Vậy mà suốt nửa mình lại mang chuyện Linh ra to nhỏ với hai thằng đang điên vì yêu này. Trong con cao hứng, Dũng tiết lộ cho mình với Hòa một bí mật của nó. Chẳng biết có phải do đang say không, nhưng mình lại tin vào những gì Dũng nói.

- Các anh có bồ rồi nhưng vẫn còn kém lắm. Em vừa có vợ lại có cả bồ nhĩ tận tình chăm sóc mỗi khi vợ đi làm kiếm tiền. Thành thạo vợ em tự xưng dọa rằng "Hôm nay vừa đi với con nào thế" thì em tỉnh bơ nói rằng "Đi với con đang nói chứ con nào. Mà kể cả đi với con khác thì khi về nhà vợ anh vẫn là nhất". Thế mà lại hay, vợ cũng chẳng hỏi han gì nữa, tối lại lên giường ôm nhau ngủ ngon lành

Cả mình với Hòa gần như đồng thanh hỏi.

- Tại sao mà chắc là không bị lộ hả thằng kia?

- Ôi dào oi, vợ em bị em bắt thóp rồi, làm sao mà không biết nó như thế nào. Thôi uống nốt chai này rồi về thôi hai anh ơi.

Nếu đúng như Dũng kể thì mình thấy nó sống bạc với bồ nó quá. Bồ nó tên Huyền, tuy là con nhà có điều kiện nhưng hoàn cảnh éo le. Cũng giống như Dũng, bồ mẹ Hà bỏ nhau, bồ thì sang nước ngoài làm việc còn mẹ ở nhà cặp kè và chơi cờ bạc. Đã phải đổi nhà to sang nhà nhỏ nhưng vẫn chưa chừa. Chị gái Hà thì cưới sớm và đôi vợ chồng nổi tiếng với ưu điểm ở nhà ăn bám. Vì túng tiền nên chị gái Hà đã lừa Huyền đưa đăng ký xe để mang ra cầm đồ. Chán ngán gia cảnh nên Hà nên dọn ra ở riêng cùng mấy bạn nữa, trong thời gian này Hà liên tục bị mất cắp vặt, nhưng vì sống chung nên ái ngại không nói.

Dũng và Hà đều là những đứa từng trải trong yêu đương trước khi bập vào nhau nên sau một thời gian tìm hiểu, rồi đến yêu và bây giờ sống chung cũng là điều dễ hiểu. Cả hai đứa đều thiếu thốn tình cảm gia đình nên hiểu và thông cảm cho nhau hơn là những đối tượng khác. Dũng không học hành và cũng làm gì cả, nhưng lại dẻo mỏ bù đắp lại. Rõ ràng hai đứa này sẽ không thể bền vững nếu như chẳng có điều gì thay đổi. Lợi dụng hơi men, mình nói thẳng với Dũng như thế.

- Anh có tin không, mai em đi làm ngay cho anh thấy. Em thì Kiếm Thế, MU, Đột Kích cái gì cũng chơi nên người rồi đấy nhé, anh đừng có coi thường em.

Hết nói nói với Dũng, mình gọi tính tiền rồi bà đưa dựa vào vai nhau mà đi về. Trên đường về mình thấy ghen tị với hai thằng bạn. Ít ra lúc này chúng nó vẫn có người để gặp, để nói chuyện hay để chửi nhau cũng được. Còn mình thì cảm thấy trống trải, thời gian trôi qua vô nghĩa kinh khủng. Có lẽ khi ai đó đã yêu thì đều biết cái cảm giác này. 5 năm ngày không được gặp Linh và nghe em nói, thì mình bắt đầu có những dấu hiệu chẳng lành như nhai cơm như nhai rạ, đi học muộn mà chẳng gọi điện nhờ bạn điếm danh hộ hay xe hết xăng khi đến trạm xăng mà không cần đồ.

Về đến nhà cũng gần 11 giờ đêm rồi. Bố Gấu to và mẹ Gấu con chắc đang cáu tiết lắm đây. Bố lại chuẩn bị bê nguyên cái bài diễn văn "Mày không ngủ sớm để mai đi học thì làm gì có tương lai" để nhồi vào sọ mình đây. Đang khi xuống xe tắt máy thì mình nhận ra người đang lẩn khuất ngay trước cửa nhà chính là Linh.

Đúng là Linh rồi. Riêng cái kiểu thời trang hơn thời tiết của em thì không lẫn vào đâu được. Linh mặc quần jean rách lỗ chỗ cùng với áo phông dài tay trong khi nhiệt độ chỉ là 16, 17 độ. Trông Linh tái mét và co rúm lại vì lạnh

- Có phải Linh dở hơi mùa đông thì mặc quần áo mùa hè không đấy? - Mình xuống xe, tiến về phía em hỏi. Chính mình cũng không tin người đang đứng trước mặt là Linh.

- Anh cứ thử đi xe khách từ Sài Gòn về Hà Nội nhồi nhét người như chớ lợn xem. Linh cúi kinh đáp. Đúng là em đang bốc mùi khá nặng mùi.

- Em như vừa mới bước từ chuồng lợn ra ấy. Thế tại sao lại cắt đứt liên lạc với anh trong mấy ngày thế?

Linh nhìn mình mỉm cười, thờ dãi nói.

- Chuyện dài lắm, tìm nơi nào cho ấm rồi nói chuyện sau.

- Ủ, anh phải cho em biết tay vì cái tội "dài lắm" của em mới được.

Nói rồi mình giang tay ôm chặt lấy Linh, ôm cả ba lô to ụ ụ mà Linh đang đeo. Mặt chạm mặt, má kề má. Dù cho lúc này Linh có phản ứng hay toang toác cái mồm thì anh cũng sẽ không buông em ra đâu! Nhưng Linh không làm như vậy, ban đầu em hơi ngạc nhiên khi mình biểu lộ cảm xúc ra như thế. Tuy nhiên sau một lúc thì em cũng ôm ngang eo mình, vỗ vỗ vào lưng dịu dàng nói.

- Được rồi, tôi đã về đây mà. Anh đừng có khóc nhè vì nhớ tôi đấy nhé.

- Ai thèm nhớ em, chỉ là lợi dụng một lúc thôi.

- Nói dối, anh rất, rất, rất nhớ tôi thì có.

- Ủ, thì làm sao.

- Có đấy, vì tôi cũng nhớ anh mà. Tại ai mà tôi phải bán vé máy bay đi để mua vé xe khách hạng bét, chịu đựng ba ngày để về đây đây - Linh hãnh diện đáp.

- Anh yêu em lắm, Gấu mông to ạ!

- Anh không có cách nào để nói từ tế với em à? Em chưa yêu nhưng bắt đầu từ bây giờ em đã để ý đến anh rồi.

Thời gian như ngừng trôi khi tận tai mình nghe Linh nói như vậy. Minh buông em ra rồi nhìn thẳng vào mắt em để kiểm chứng. Em không nói đùa giống như việc em đã xuất hiện ở đây.

- Lạnh quá! Sao lại không ôm em nữa vậy. Á... đồ lợi dụng, đồ dè xỏm.

Minh cởi áo ngoài khoác lên Linh rồi nhân lúc Linh không để ý, mình cúi xuống hôn choét vào cái mỗ đáng yêu của em. Dù cho sau đó mình đã phải trả một cái giá không nhỏ. Nhưng có là gì khi em quay trở lại. Có lẽ lời mình nói trước đây đã thành sự thật. Một lần tận tay nấu xong một bữa cơm mà Linh ăn ngon lành, mình đã phán một câu như đúng rồi là "Anh nghĩ em sẽ không thể thiếu sống anh được nữa rồi". Lúc đó Linh chỉ nhún vai cho qua, vì có lẽ khi ấy ở trong em mình vẫn chưa là gì cả.

- Cho em ngủ ở nhà anh một đêm nhé, cứ bảo là bạn từ Sài Gòn ra chơi. Bố mẹ anh mà thấy em ăn mặc như thế này và pha thêm một vài câu Nam bộ thì thể nào cũng tin

- Sao không về nhà em

- Bố em thay khóa rồi.

- Được rồi, nếu bố mẹ anh mà từ chối thì dù có chuyện gì xảy ra thì đêm nay anh sẽ ở cạnh em ở bất cứ đâu em tới.

Minh đáp lại đầy chắc chắn cứ như đinh đóng cột. Linh nhìn mình mỉm cười, rồi giống như cách mình đã làm. Em nhìn thẳng vào mắt để chứng thực điều đó. Em gật đầu hải lòng vì biết mình không hề nói dối. Vậy là ánh sáng cuối cùng đã trở lại với vùng đất đang chết dần trong mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

- Không được, dù có là thế thì bạn con cũng không ở lại nhà mình được. - Mẹ Gấu con nghiêm khắc nói.

- Sao lại thế ạ? - Một câu hỏi mà ai ở trong hoàn cảnh như mình cũng sẽ hỏi.

- Nhiều cái không hay lắm, mà nói thì mày cũng chẳng hiểu đâu.

Dù đã chuẩn bị cho tình huống này nhưng mình vẫn bị cảm thấy bị hụt hẫng và thất vọng. Linh vẫn tươi tỉnh và tỏ ra không ý kiến khi nghe mẹ Gấu con nói thế, tuy nhiên mình hiểu em đang nghĩ gì. Người lớn không tin và từ chối những nguyện vọng của đám trẻ to xác như mình. Trong lúc mẹ hỏi han Linh vài câu, thì bố Gấu to kéo tay mình lôi ra một góc nói.

- Đừng nghĩ mẹ con tiếc nó một chỗ ngủ, nhưng làm thế mà sáng ra hàng xóm biết thì người thiệt nhất là mày đấy con ạ?

- Con thì thiệt cái gì ạ? Bố mẹ đang nghiêm trọng hóa vấn đề rồi đấy.

- Mày cứ đợi đến khi sáng bảnh mắt ra, hàng xóm nhìn thấy thì lại đặt điều thì lúc đó nhà mình sẽ bị nói này nói nọ, bị tước mất danh hiệu gia đình văn hóa, đám con gái trong đây sẽ không thèm ngó ngang gì đến mày chứ làm sao? Đấy, mày xem có đúng không, rồi lại bố mẹ nhiều điều nhé.

- Chẳng con nào muốn cưới con cũng được, nhưng Linh nhất định phải ở lại nhà mình.

- Nhưng mẹ mày lại thích con bé Tồn lắm ý. Mẹ mày sợ nhất là Tồn nó biết mày dắt bạn về nhà ngủ đấy. Nhà nó ai cũng rồi việc nên hóng hót kinh lắm. Có khi giờ này đang cầm ống nhòm nhìn thấy rồi cũng nên

- Tồn mới học cấp 2 thôi mà bố. Bây giờ thì nó biết gì về mấy chuyện này, vài năm nữa nhà mình hẵng nói về vấn đề này được không bố. Để em nó còn được học nữa chứ.

- Khó lắm, cái này thì phải xem ý mẹ mày thế nào. Nhưng nhìn con bé ra cái vẻ bất nạt được mày thì khó lắm con ạ. Bố Gấu to chép miệng.

Quả nhiên là mẹ Gấu con dù khen lấy khen để Linh nhưng cuối cùng vẫn nói lời tạm biệt và chúc ngủ ngon. Minh định thuyết phục mẹ một lần nữa nhưng Linh ngẩn lại, ra hiệu bằng ánh mắt là sẽ vô ích thôi.

- Thôi em qua nhà bạn ngủ cũng được. Mai có gì bọn mình gặp nhau sau. Em đang chết rét rồi đây này

Nhìn Linh co ro trong cái lạnh ban đêm ở Hà Nội thì mình cũng rối trí quá, chưa biết làm thế nào, trong khi bố mẹ cứ liên tục gọi vào nhà. Minh thưa

rằng để mình đưa Linh qua nhà bạn đã rồi mới có thể yên trí lên giường ngủ được. Nhớ lại buổi bù khú chiều nay và những gì Dũng nói thì mình lại phải nhờ đến nó một lần nữa.

- A lô Dũng à, nhà mày đang ở có rộng không vậy? - May quá, giờ này Dũng vẫn còn tỉnh
- Đủ chỗ cho cả lớp liên hoan cuối năm. Mày hỏi để làm gì, riêng mày mà đến thì tao không cho vào. =))
- Dmm. Tao đưa bạn qua đây ngủ nhờ 1 đêm có được không?
- Trai thì lượn, gái thì được nhưng dù thế thì mày vẫn không được vào. - Dũng cười phá lên.
- Mày mà không cho tao vào tao nói với bố mày những gì mà tối nay mày vừa phun ra đấy
- Tao đã nói những gì nhỉ?
- Mày bảo là mày có vợ bé, vợ nhí.
- Chết mẹ. Uống có tí bia mà tao đã tiết lộ hết rồi sao? Vậy thì qua gấp đi, bọn tao chuẩn bị lên giường rồi.
- 15 phút nữa tao có mặt.

Rồi mặc cho sự ngăn cản của bố mẹ, mình vẫn đưa Linh đến chỗ Dũng. Trước khi đi cả mình lẫn Linh đều ngoác mồm chào bố mẹ đến là lễ phép mà vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Đúng là không nên đặt lòng tin hoàn toàn vào một nơi. Trên đường tới nhà Dũng, Linh liên tục hỏi thăm tình hình sức khỏe con Bin.

- Nó đang ở với bạn anh và béo tốt hơn cả khi sống cùng bọn mình ấy chứ. Khéo có khi vì thế mà nguy cơ nó bị bắt vì cái tội béo tốt cũng nên.
- Được rồi, em sẽ bỏ đói nó 3 ngày cho gầy bớt vì cái tội béo tốt hơn chủ.

Đến nhà Dũng thì bất gặp nó đứng tè bậy ở bãi gạch tập kết vật liệu xây dựng đối diện nhà. Con Bin cũng chọn một góc trong khi Hà đang ra sức đẩy xe thoát khỏi ba bậc cửa. Minh xuống xe giúp Hà tổng chiếc Nouvo vào trong, Linh với con Bin xoắn xuýt ngay với nhau sau mấy ngày không gặp. Nó vẫn sán cô chủ ghê gớm.

Sau khi xả hết con lũ xong, Dũng quay lại mới biết mình với Linh đến. Vừa nhìn thấy Dũng thì Linh liền quay mặt đi, tay thì che miệng cười khúc khích. Chết rồi nhé, thằng này chưa kéo khóa quần. Minh cũng không nhịn được đánh xin phép được cười vào mặt nó. Cả Hà cũng cười, nhưng khác với Linh là cứ nhìn thẳng vào đây mà chẳng chớp mắt lấy một cái. Dũng thì vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, cho đến khi sờ tay xuống dưới mới phát hiện sơ hở. Xấu hổ nên vội kéo phéc mớ tuya kết phải áo kêu phụt một cái. Lần này thì cả bốn đứa đều cười bay cả mái nhà.

- Tiên sư bố thằng Dũng lại đái bậy đây phải không! Một tiếng hét lên trong đêm tối làm tắt cả giăt mình chạy vội vào trong nhà, để mặc mình cùng chiếc Wave hai mầu.
- Thằng kia, mở cửa ra cho tao với! Không thì cũng phải thả Linh ra với tao chứ. - Minh hét lên.
- Em không ra đâu! - Linh ở bên trong đáp

Thấy bóng người nhào nhào lao đến nên mình ngồi lên xe, phóng bạt mạng mặc kệ chủ bãi vật liệu dù có đánh cả một công tơ nơ gạch để ném vào nhà Dũng thì cũng đáng đời nó. Phải sau một lúc khi Linh nhấn tin là ổn rồi thì mới mới dám vác mặt quay lại. Vừa đến nơi thì thấy thằng Dũng lấp ló ngoài cửa đứng đợi. Nó nhanh tay mở cửa rồi đẩy xe giúp mình vào trong nhà. Nhà Dũng chưa được 20m vuông nhưng bù lại thì có 3 tầng, đối với một đôi thanh niên sống thì thoải mái chán. Dũng nói rằng đây là nhà mẹ nó mua cách đây mấy năm để đầu tư, bây giờ chưa bán được nên khi nghe chuyện Hà sống cùng bạn hay bị mất đồ ức quá kéo về đây sống cùng.

Chỉ đảo mắt quanh thôi là biết hai đứa này lười đến thế nào. Quần áo vứt lung tung khắp nơi, trong phòng tắm thì treo toàn đồ lót của cả hai đứa cứ như giàn thiên lý bên ngoài hiên nhà. Bếp thì chất đồng bát đĩa lâu ngày chưa rửa, có lẽ là khoảng nửa tháng là ít.

- Bọn tao đi suốt ngày, chỉ về để ngủ thôi.
- Tao thấy rồi, đúng là chỉ về để ngủ.

Tầng 2 là phòng của Dũng và Hà, mình chỉ mới liếc mắt nhìn vào bên trong qua cái khe cửa khép hờ thì Dũng đứng chặn nước mặt nói.

- Phòng bọn mày ở trên kia, chứ ai cho nằm chung với vợ chồng tao.

Lên tầng 3 thì mình gặp Linh với Hà đang trải ga, chăn trên đó. Cái chăn thù hình chim công cứ như là phòng tân hôn. Dũng phì cười vỗ vai mình nói.

- Cái chăn này ban đầu là của bố mẹ tao đắp sau khi rước cô dâu, giờ đã thành gái già về nhà. Trước đây bọn tao cũng phải đắp vì chưa mua chăn mới. Bây giờ thì đến lượt hai bạn tha hồ mà rúc rích trong đây thủ thi với nhau nhé.

Thấy Linh đỏ mặt thì mình cũng chỉ biết đáp lại Dũng là "Mày đùa vui thật đấy". Hà thì cứ cười khúc khích, tát yêu Dũng mấy cái rồi lòi nhau xuống

phòng. Bây giờ thì chỉ còn mình với Linh. Lần đầu mình với Linh chung phòng với nhau mà cảm thấy bối rối quá. Dù mình với Linh đã luôn ở cùng nhau trong một mái nhà suốt nhưng ở trong phòng mà có cái đệm với chăn đắp thế này thì là lần đầu tiên. Phòng Linh ở cái nhà to đùng ngả ngửa kia thì mình đã một lần bước chân vào đâu. Có lần tò mò thấy Linh đi lên thì mình bám theo. Vừa mới khẽ đẩy cửa ngó vào thì giật bắn mình vì Linh ném bình hoa hay tấm gương nào đó treo trong phòng vào tường. Mình hãi quá chuồn thẳng mặc cho Linh gào thét đủ kiểu.

- Anh mệt thì nằm xuống đi, có phải chưa bao giờ ngủ với nhau bao giờ đâu. - Linh khẽ nói.

Phải rồi, mình với Linh khối lần mỗi đứa ôm một góc sofa mà ngủ ngon lành, có khi còn chảy cả nước dãi ấy chứ. Ôi, vậy là những ngày quen thuộc đang trở lại rồi. Vì không có giường nên mình với Linh kéo đệm vào góc tường, rồi chia đôi cái chăn chìm công, dựa lưng vào tường kê cho nhau những chuyện đã xảy ra.

Linh còn một em trai nữa, nhưng đang ở nước ngoài học và do mẹ trông nom. Bố Linh không thích con gái và rất nghiêm khắc với em, bắt em phải làm theo ý mình, kiểu như là ăn phở phải nhiều hành như bố trong khi em không biết ăn hành. Mỗi lần như thế Linh đều nôn thóc nôn tháo ra bằng hết.

- Bố em đang chuẩn bị hồ sơ cùng những thứ khác để đưa em sang Singapore học. Bố muốn em mai sau quản lý công ty của bố cho đến khi em trai em nó về thừa kế. Em không muốn đi và nghĩ đến viễn cảnh không được gặp anh nữa nên đã bỏ trốn đấy.

- Vậy bố em cũng ra đây để tìm em bằng được phải không? - Minh sừng sốt.

- Phải, anh cứ chuẩn bị tinh thần đi. Nếu bố mẹ mà tóm được anh đang ở với em thì chắc chắn anh sẽ làm bạn với cái xe lăn suốt đời.

Minh thờ dãi trước mọi việc đang diễn ra. Dù biết cái viễn cảnh ngồi xe lăn, rồi hút sữa thông qua một cái vòi chọc vào mũi mà Linh đang nói đến chỉ là đùa, nhưng mọi cái khác đều là thật và đang diễn ra rồi. Tất cả giống như một cuộn chỉ rối tung, rồi mù dưới bàn tay của Linh. Minh nhìn em, cười và không nghĩ gì nữa cả. Linh đưa tay ra, định chạm vào má mình thì có tiếng đập cửa bên ngoài.

- Ông ơi, cho tôi hỏi cái!

Linh giật mình thu tay lại, gờ chân đạp bắn mình ra khỏi chăn. Hết đau chân rồi nên thích thể hiện đây. Đùa cái thằng Dũng này, mình biết ngay mà, nó thì có gì mà hỏi ngoài cái ý định kiểm tra tư cách của mình chứ.

- Mở cửa nhanh thể! Vẫn còn đóng bộ cơ à, vẫn chưa làm được gì phải không? - Dũng nhìn mình cười nhăn nhó

- Tao thích lúc nào chả được, chẳng qua là chưa muốn thôi. - Minh cũng một tác lên gòiri với nó, nhưng nói nhỏ hơn nhiều.

- Thôi đừng bốc phét ông ơi! Hình như bỏ mảy chưa đủ 18 đúng không? Đụng vào là tha hồ bốc lịch trong nhà đá đấy. Thế nhé, tao hỏi xong rồi, té đây.

Dũng nhanh chân chuồn xuống tầng mà mình ức chế không làm được gì cả. Đàn ông, con trai ai cứ chăm chăm vào cái chuyện đấy như nó thì hổng. Minh đóng cửa, nhìn vai với Linh, em cũng cười vì Dũng rình mò bên ngoài.

- Bạn anh nó khôn nạn thế đấy em ạ. Đúng là có người yêu thì phải giấu kỹ tuyệt đối không cho mấy thằng bạn thân biết.

- Ai cho anh nhận vợ như thế hả. Em chỉ bảo là đang để ý đến anh thôi chứ đã đồng ý đâu. Người ta cũng đang có bạn trai rồi đấy nhé.

- Em biết anh hùng thật phải làm sao không?

- Là thế nào?

- Là phải đánh chủ giật hoa chứ sao.

Linh ôm bụng cười, trong khi mình ngồi xuống bên cạnh, gờ chân đắp lại định khoe với Linh là cũng đã bắt đầu đi giao thư từ mấy hôm trước rồi. Chưa mở mồm được thì thằng Dũng với Hà ở ngoài đồng thanh hét lớn.

- Hưng ơi! Đi ăn đêm đi!

- Mày đi chết đi! Minh vớ cái gối ném thẳng vào cửa kêu boong một cái.

Đang êm ngồi tâm sự với gái mà hết lần này đến lần khác bị phá đám ức chế chẳng kém gì khi các đôi mới cưới trong đêm tân hôn bị bạn sang đòi tiền mừng vì cổ chán. Minh bực tức lật chăn xông đến cửa, vừa mở ra thì đã thấy Dũng và Hà đã chuẩn bị sẵn để lên đường rồi. Bây giờ đã gần hơn 0 giờ 30 rồi, ăn uống gì này.

- Thiếu gì chỗ, hôm nay để vợ chồng tao mời cặp đôi mới cưới nhé. Mày với Linh chuẩn bị đi, bọn tao xuống trước đây.

- Nhưng Linh vừa ở Sài Gòn ra chắc vẫn mệt lắm.

- Em đi với, Hưng nói điều đấy, em không sao cả. - Linh nói vọng từ trong phòng ra.

- Thế thì được rồi, nhanh nhanh xuống nhà em nhé.

- Chúc mừng, mầy làm hỏng hết đêm tâm sự của tao rồi. - Minh nhăn nhó như con chó.

- Đó là ý định của tao mà, thôi đêm mai tâm sự bù cũng được. Có khi lại còn nồng nhiệt hơn.

Linh hồ hởi khoác áo của mình, rồi giục giã mình mau mau đi xuống nhà để ra đường ăn đêm. Trông Linh háo hức lắm, phải rồi em vẫn đang ở tuổi đi học thì làm sao mà được ra đường vào giờ này nếu như không ở đây được. Mà đã sống ở Hà Nội thì làm sao mà lại bỏ qua được cái thú vui này được. Thôi, cứ dẫn xe ra đi đã. Mọi chuyện cứ để đấy chứ có mất đi đâu đâu, đã vậy đi ăn còn không mất tiền nữa chứ. Minh, Linh, Dũng và Hà kéo nhau lên Tổng Duy Tân ăn cơm gà rang với dưa muối, uống cả trà chanh lẫn nước gạo rang và nói đủ thứ chuyện chỉ có những đứa như bọn mình mới hiểu. Phải đến 2, 3 giờ sáng mới dựng nhau đứng dậy, chia đôi số tiền ăn và chỉ về nhà khi đã lượn lờ khắp phố cổ, hồ Guom trong cái lạnh tê tái đầu đông của Hà Nội. Ở đâu đó vẫn còn phảng phất chút hương vị hoa sữa cuối cùng khi cả lũ đi qua.

Thời gian như ngừng trôi để từng đứa lưu giữ mãi khoảnh khắc yên bình này, để rồi ngày mai sẽ lại quay trở về với những vấn đề, áp lực vẫn chông chênh chưa giải quyết được. Nhưng thôi, hãy cứ yêu và đắm chìm trong cảm giác khi yêu này đã nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Minh dậy trước Linh vì tiếng chuông báo thức của điện thoại. Đi ăn uống đến tận 4 giờ sáng mới về vậy mà 8 giờ sáng lại phải thức dậy đến công ty nhận thư hay đồ để chuyển phát rồi. Mắt mình lờ lờ như hai cái chén. Khi mình dậy thì thấy Linh đang nằm nghiêng về phía mình, em ngủ rất say và mình chắc chắn rằng nếu có làm gì thì em cũng không biết. Hê hê. Vừa nhìn Linh vừa cười. Minh cũng chẳng hiểu sao mỗi khi ngắm Linh là tim mình lại đập loạn thêm một nhịp. Cái áo phông em đang mặc hơi rộng cổ nên khi em nằm lệch như thế nó hở gần mắt một bên vai. Da Linh mịn và trắng nõn. Hic. Nhìn chỉ muốn cắn một phát. Minh hít thật sâu để lấy can đảm cúi xuống thòm lên má em một cái. Hic. Má con gái mềm mềm âm âm như bông. Đưa tay vuốt mấy lọn tóc đang rủ xuống trên mặt em, rồi kéo chăn đắp lại và đi xuống nhà.

Mày mà sáng nay chỉ có 2 cái nên khoảng nửa tiếng là hoàn thành công việc. Một cái thì chuyển lên tận tòa nhà ở Hai Bà Trưng, còn một cái thì trong khu Linh sống trước đây. Đang chờ chủ nhà ra nhận đồ chuyển phát thì mình thấy hai chữ không phải một chiếc ô tô màu đen đỗ ở ngay trước cửa nhà Linh. Từ trong xe bố Linh bước ra. Một nhóm người mặc vest đen hay sơ mi cũng xuất hiện từ cái xe thứ hai. Tất cả đến đây chắc chỉ đều là tìm Linh về.

Minh vội kéo áo khoác lên tận miệng, trùm mũ và đội cả mũ bảo hiểm lại để không bị bố Linh nhận ra nếu bác ấy nhìn phía này. Từ bé đến giờ mình chưa nhìn thấy ai xấu trai như bố Linh. Lưng thì to như gấu còn cái mặt thì cứ bệu bệu như chó mặt xệ. Vì béo quá nên cũng chẳng nhìn rõ gáy nữa. Đầu như được lấp thẳng vào thân bằng keo dính. Nếu có thể thì mình sẵn sàng khuyên bố Linh đi kiểm tra ADN xem Linh có phải con gái ông không mà nhìn hai bố con chẳng giống nhau một tí tí tí nào.

Đúng như mình nghĩ, những người đi theo bố Linh tản ra hỏi han xung quanh, có lẽ họ đoán Linh sẽ quay lại đây hoặc hỏi han về chính mình, đưa luôn dính đến Linh như mông với quần lót.

- Biên lai đâu để cô kí

Minh giật mình quay lại thì thấy, chủ nhà mở cửa, tiến đến từ lúc nào không biết. Cô này cứ chăm chăm nhìn mình và hỏi là có hay qua đây không. Thôi chết, mình cũng nhớ là thỉnh thoảng hay treu con gái mới học lớp 5 nhà cô sau này có lấy mình không. Minh chống chế là chắc cô nhận nhầm người, ngoài ra cái giọng nhại eo eo của mình chỉ khiến cô nhanh chóng ký và nhận hàng rồi đóng sầm cửa lại thôi. Đang khi mình định thở phào thì một gã trong đám người kia đến gần chỗ mình hỏi han vài điều. Gã đeo kính đen giống như trong phim Men in black, cao hơn mình một chút nhưng bề ngang dày như con hà mã. Nếu biết mình là đứa vừa ngủ cùng Linh chắc một cú đấm của gã là không đủ để thỏa mãn cơn thịnh nộ của bố Linh.

Minh cố gắng chán tỉnh, giả vờ như đang kiểm tra lại danh sách trong khi tai động lên nghe trộm.

- Phải tuần nay rồi tôi chưa nhìn thấy con Linh đâu cả. Thằng bạn nó cũng không. Mà từ khi ghét cái thằng đấy tôi nhìn ai cũng thấy giống nó, chẳng hạn như cái chú này đây.

Men in black liếc mắt qua nhìn mình, lúc ấy run lẩy nhưng mình vẫn cố tỏ ra bình thản như tỏ ra căm và tức. Cái giây phút nguy hiểm đó chỉ kéo dài có vài giây, gã bỏ đi sau khi mà chẳng lịch sự cảm ơn chủ nhà đến một câu. Bố Linh và đám tay chân vẫn tiếp tục hỏi han xung quanh, còn mình thì ngay lập tức chuẩn bị chạy trốn trước khi có ai đó nhận ra. Khi đi lướt qua bố Linh mình cứ tưởng đã bị phát hiện rồi, nhưng may mà mọi chuyện đã không xảy ra. Không bao giờ xảy ra là tốt nhất. Ấn tượng về mình trong bố Linh tồi tệ lắm, có lẽ con Bin còn có giá trị trong mắt bố Linh hơn là mình. Ít ra thì ông còn có thể tống con Bin vào hàng thịt chó và được một bữa rượu ra trò. Còn mình thì... Chỉ nghĩ đến việc đây có thể là bố vợ tương lai thì đúng là thảm cảnh.

Về nhà Dũng thì vẫn thấy bất động như lúc mình đi. Con Bin cũng đã dậy chứ không nằm gọn một góc như lúc đi nữa. Thế là mình dùng khóa cột chiếc Wave vào ngay cái ổ của nó, đồ đạc nào dám đụng đến đấy. Đi lên tầng 2 vẫn thấy phòng Dũng đóng chặt, vẫn chưa có dấu hiệu gì của bình minh với hai đứa này. Lên tầng 3 mình ngáp lên ngáp xuống hơn cả đứa nghiện. Nếu như không có cuộc gặp gỡ bất ngờ với bố Linh thì mình mất mình đã tròng xuống và ôm một cây nào đó mà ngủ rồi. Vừa mở cửa khẽ gọi tên Linh thì mình phải chứng kiến một cảnh kinh khủng, vượt xa cả trí tưởng tượng của mình

Linh đang ôm Dũng, à không phải, thằng Dũng đang ôm Linh chặt cứng cứ như Linh là người yêu nó vậy. Trời ơi, nhìn thấy mà chỉ muốn xông vào giở cả hai chân đạp vào cái mặt thằng Dũng. Biết ngay mà, đáng lẽ ra khi lúc nó nhìn chằm chằm chân Linh thì mình phải biết ngay chứ.

- Buông Linh ra ngay thằng kia. Dm thằng khốn nạn

Mình nhảy lên giường đè thằng Dũng xuống, cứ cầm gối mà nện vào cái mặt đít của nó. Cả Linh và Dũng đều kêu toáng lên, kì lạ hơn nữa là thằng Dũng vừa hét lên "thôi thôi" mà cười như muốn rụng cả răng. "Mày cười chứ gì, được rồi bố sẽ nhét dép vào mồm mày xem mày còn cười được không". Mình vớ lấy một đoạn chăn mà nhét vào mồm thằng Dũng. Mình mặc kệ, cứ nện thẳng tay thẳng mắt dạy này cho nó chừa đã, cho đến khi quay sang Linh định hỏi sao em lại làm thế, có phải là nó cường hiếp em không thì mình chết lặng.

Đó là Hà chứ không phải là Linh. Nhưng đây rõ ràng là tầng 3 mà. @@

Hà cười nắc nẻ khi thấy mặt mình thộn ra như vừa cầm nhầm xi-líp của Hà. Bên ngoài cửa cũng có tiếng cười vang quen thuộc. Đây mới là Linh.

- Xuống khỏi người tao ngay con lợn! - Thằng Dũng hét toáng lên, nhưng trông nó vẫn nhăn nhó lắm.

Hóa ra tất cả hòa nhau chơi mình mới ác. Mình cũng chỉ biết cười hề hề, hỏi thăm mấy đứa đã ăn sáng gì chưa mà bánh mất đã bày trò dở hơi.

- Ô hay! Như thế thì mới chứng tỏ tình cảm của anh dành cho Linh mới đáng đồng tiền bát gạo chứ. - Hà vừa đỡ Dũng ngồi dậy vừa cười.

- Thấy chưa Linh, bây giờ dù nó có làm gì em thì cũng không ân hận nữa nhé. Mẹ cái thằng, vì gái mà nện anh em ra trò phét. - Dũng cũng hòa vào.

Linh chỉ biết gãi đầu, gãi tai đáp lại còn mình thì thở phào nhẹ nhõm. Nói thẳng ra thì Thằng Dũng cứ thử cầm tay em mà xem thì mình sẽ làm gì với nó. Ai bày ra trò này cũng được, nhưng điều bại lộ ở đây là tất cả đã biết mình yêu Linh và quan tâm đến em nhiều đến thế nào rồi. Mình bỗng mặt đỏ ửng lia khi nghĩ như vậy, quay sang Linh thì thấy em cũng hơi bối rối, chỉ có cặp đôi Dũng và Hà đang say sưa diễn tả lại về mặt ghen tức của mình khi này thôi. Chắc là hai đứa này vừa được mẹ cười xoắn cả ruột.

- Thôi, chuẩn bị đi ăn gì rồi ngủ tiếp thôi. Đến chiều tối lại lượn và ăn. - Dũng nói. - Có vẻ như cuộc sống của nó chỉ xoay quanh những điều như thế.

- Nhưng tao còn phải học nữa mà.

- Học cái cứt. Thi xong rồi thì nghỉ chờ Tết đi chứ đi học làm đếch gì. Tao là tao ghét nhất những thằng con ngoan trò giỏi.

Linh với mình ở lại gấp chăn màn rồi mới xuống. Bọn mình vẫn còn dư dả khi Linh chấp nhận đổi vé máy bay sang xe khách để ra Hà Nội. Mình tự hỏi không lẽ Linh cũng dành tình cảm nhiều cho mình cũng chẳng kém hay sao? Lúc này mình cũng sức nhớ ra chuyện cần nói với Linh, đó là bố em. Nhưng nhìn nét mặt vui tươi của Linh thì mình không nỡ nói về lần chạm trán vừa rồi. Có lẽ nó sẽ làm biến mất những gì mình đang thấy lúc này ở em.

- Ê, sao nhìn gì mà ghê vậy. Em có mặc áo trễ cổ đâu? - Linh huých vai hỏi.

- Thì càng cổ phải nhìn chứ sao. Mà biết anh nhìn gì mà hỏi, nhưng anh thích suy nghĩ của em.

- Đồ dở hơi. - Linh lại thụi mạnh vào lưng mình mấy cái.

Mình chỉ cười đáp lại. Ủ, không phải bận tâm đến bố Linh nữa. Dù gì thì để tìm một thằng đi cái xe lấp yếm hai màu ở Hà Nội này cũng khó lắm. Mà chắc gì chỉ có mình đi cái xe nổi bật thế, nên cứ yên tâm là còn lâu bố Linh và tay chân mới tìm đến mình.

- Em nghĩ là bố em đã ở ngoài này rồi. - Linh bình thản nói, còn mình thì giật mình.

- Sao em biết. Mà nếu bố em ra đây thì chắc gì đã tìm thấy.

Linh nhìn mình lắc đầu đáp.

- Anh chưa biết gì về bố em đâu, mà đây cũng không phải lần đầu tiên em trốn đi như thế này. Em sẽ không ở đây được lâu đâu, nếu như bố hay ai đấy mà tìm thấy bọn mình thì em không dám nghĩ đến viễn cảnh dành cho anh.

- Cho anh? Sao lại chỉ có mình anh là lãnh hậu quả, mà hậu quả như thế nào.

- Chẳng hạn như là anh sẽ bị bắt cời quần, rồi treo quần lên đầu đó. Trong khi mọi người sẽ xúm lại búng áy của anh như búng trẻ con. - Linh cười lên cười xuông dọa

Mặt mình tái nhợt đi, không phải vì lời Linh nói đâu mà bởi vì chính mắt mình đã nhìn thấy bố Linh và đàn em đáng sợ như thế nào nên sẽ xảy ra một viễn cảnh khác. Có thể là cời quần ra, treo mình lên cây chứ không phải treo quần rồi họ mới bắt đầu búng.

- Mà không có chuyện đấy đâu. Em sẽ qua chỗ khác ngay mà. Nhưng nếu mà bị thế thì anh có vì em mà vui vẻ không?

- Ủ, anh sẽ vì em nhưng không vui vẻ và thoải mái đâu? Chẳng thằng nào bị búng cái áy mà vui được cả. - Mình nhăn mặt đáp.

- Hay là thả anh giữa cánh đồng, rồi đằng sau có mấy con chó to ụ của bố em đuổi đằng sau nhé. Không chạy nhanh thì có mà nát mông.

- Kiểu gì cũng chết mà tại sao tất cả lại dành cho anh thế.
- Ai bảo anh thích đi theo em cơ. Mà em nhớ ra rồi nhé, anh còn ôm em nữa. Lần này thì chết anh.
- Ai chết mà chết vì cái gì. Bọn tao sắp chết đói rồi đây này. - Dừng từ dưới chạy lên nói. - Thôi đi ăn đi, có gì thì để tí nữa tính. Sống qua lúc này đã rồi hẵng bàn đến chuyện chết.

Dừng nói đúng, cứ ăn và sống đã, chuyện gì đến thì sẽ đến, mà đã đến thì có chạy bán sống bán chết cũng không thoát được.

Trên đường đi ăn sáng, mình băng quơ nói với Linh mấy lời

- Em này, dù có chuyện gì chẳng nữa thì chỉ cần có em thôi anh cũng sẽ vượt qua hết.

Linh nói không hiểu rồi em thọc tay vào túi áo khoác mình và ôm chặt eo mình. Cảm giác cầm của em dựa nhẹ vào bên vai phải của mình ấm áp đến mức mình có thể đâm ngay đầu vào cột điện mặc kệ cái xe hai màu bị vỡ tan yếm.

Có phải mình đang yêu không? Phải rồi... Mình đang yêu. Yêu lâu rồi là đàng khác...

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Mới đó mà đã được ba ngày mình với Linh ngủ nhờ nhà Dững. Chỉ có ngày đầu tiên là vui và thoải mái nhất. Ngày thứ 2 Dững vác về mấy ống tương làm loạn hết cả nhà, chúng nó ăn uống, say sưa đòi lên phòng tầng 3 ngủ với Linh cũng được mà mình cũng được. Khó cho Linh, được một mắt ngủ vì thỉnh thoảng lại có đứa lên đập cửa thét:

- Mẹ ơi, con chim non của mẹ về rồi đây!

Bên dưới thì thằng Dững chửi bới âm ỹ cả lên vì có thằng nhảm tù lạnh là toa lét vì mở cửa là đèn lại sáng và cảm thấy mát. Dững lớn tiếng đến nỗi ông tổ trưởng gần đó đề nghị nó mai lên phường giải quyết.

Ngày thứ ba thì Dững và Hà cãi nhau chí chóe về một vấn đề nào đó đã âm ỹ từ lâu rồi. Dững bỏ đi cho đến sáng, còn Hà thì thút thít trong phòng. Đêm đó Linh phải xuống ngủ để an ủi. Cả mình với Linh có đều biết là kiểu sống này rốt cục cũng tan nát mà. Một đứa thì tối ngày đi học rồi đi làm và còn xin xỏ bỏ tiền để chu cấp cho bạn trai thì sao mà không có vấn đề được.

Sáng ra thì Linh nói rằng dù thế nào cũng phải rời đi thôi, cả con Bin cũng vậy. Mình gật đầu đồng ý. Vì Linh chuyển học bạ vào Sài Gòn nên mình rủ Linh sáng đi chuyển phát với mình luôn. Có em đi thì vui thật nhưng lần nào Linh cũng phong xong chỉ đường thì sai be bét, Suýt nữa thì cắm đầu vào thùng nước gạo ở đoạn ngõ cụt.

- Thế cuối cùng có biết đi từ nhà lên hồ không? - Mình thử kiểm tra kiến thức phổ xá của Linh
- Ừ, thì đường nào cũng lên được hồ mà
- Thế anh đang hỏi hồ nào?
- Hồ Guom chứ còn hồ nào, Hồ Hoàn Kiếm ý.
- Thế Hồ Hoàn Kiếm ở phố nào.
- Ở thì ở chỗ có Hồ Hoàn Kiếm. Mà anh cứ đi đi, em chỉ đường là được chứ gì.

Biết ngay mà, chắc từ nhỏ cho đến bây giờ Linh chỉ đi từ trường đến chỗ học thêm, rồi từ chỗ học thêm về nhà, ở nhà xong lại đến trường. Cứ như chị ong vàng chăm chỉ mà chẳng biết mình có thật sự thích không. Mình cứ để Linh chỉ đường xem trí nhớ của em về vấn đề đường xa như thế nào. Quả nhiên nhầm. Linh đưa mình ra hồ Hale mà cứ cái cố là đúng đường rồi. Hóa ra chỗ này gần trường cấp 2 Linh học và lúc đó em cứ nghĩ hồ nào cũng là hồ Guom, có rùa dạo mát trong đó.

- Thế bây giờ thì thế nào đây, em nhầm rồi đấy. Có cần ai phi xe xuống đây kiểm tra xem có phải hồ Guom không?
- Kì lạ, chắc em nhầm thật. - Linh chép miệng. - Thế rốt cục đây là hồ Ha le hay hồ Guom hả anh.
- Hồ Guom đây, cũng có nước và cây còn gì nữa.

- Điều, đây là hồ Ha le chứ. Định chọc quê em ạ.
- Ủ, hồ Ha le đấy, thế sao em lại tự tin xưng phong chỉ đường hả.
- Nhầm thì nhầm chứ sao. Mà này, sao cái phong thư này gạch xóa lắm thế. - Linh lờ đi rồi giờ ra cho mình thấy. - Địa chỉ gửi đến là phố Hai Bà Triệu.

Mình nghe xong không nhịn được cười, phải nói ra là phọt cười mới đúng. Hai Bà Triệu? Đến khách hàng cũng chẳng biết gì như Linh. Lúc đầu mình cứ tưởng Linh nhìn nhầm nhưng đúng là địa chỉ ghi thế. Cứ nghĩ đi nghĩ về cái phố Hai Bà Triệu mà mình lại cười khúc khích. Nhìn vào địa chỉ thì hóa ra là chỗ mình đã đưa thư tới một lần rồi, chỉ là vội quá nên ghi sai tên phố thôi, chứ nếu không thì lên đường con chim mà tìm phố Hai Bà Triệu. Cái mặt đáng yêu của Linh cứ ngáy ra nhìn mình cũng là xúc tác cho tiếng cười càng lớn hơn, có lẽ em đang định mình là có phố đó thật.

- Làm sao mà cười như điên thế?
- Không sao. Chỉ là tự dung muốn cười thôi.
- Thế anh biết phố đấy ở đâu không?
- Có, anh còn biết cả phố Hai Bà Trưng nữa cơ. =))

Linh ngoan ngoãn lên xe mà cứ tưởng mình nói thật. Đùa, kiến thức lịch sử của Linh chẳng hơn gì mấy đứa bạn mình. Nam Cao thì chúng nó cứ tưởng Văn Cao, nhưng Tào Tháo trong Tam Quốc thì lại nhớ vanh vách, còn truyền nhau cái ảnh hình Tào Tháo có đề "Tại sao chúng mày ngồi trong toa lét mà lại gào thét tên tao?". Nghĩ mà thấy lo ngại cho nước nhà thật. Thôi, sau lần này thì mình phải chỉ cho Linh thấy mới được.

Mình đưa gói hàng đến phố Hai Bà Trưng và trùng khớp với địa chỉ ghi trên đó. Chỉ khác là Bà Trưng với Bà Triệu thôi.

- O, Hai Bà Triệu cơ mà, đây là Hai Bà Trưng! Dờ hơi à
- Em cứ đợi xem có ai ra nhận thư không thì biết nhé.
- Dờ hơi à, Hai Bà Triệu chứ không phải Hai Bà Trưng. Trên đây ghi rõ rành rành này.

Đúng lúc này thì một chị nhân viên từ tòa nhà tiến tới, cười một cái với mình rồi bình thần kí vào giấy hóa đơn. Linh ngáy ra, hết nhìn chị nhân viên, mình rồi nhìn vào những tấm biển có ghi địa chỉ xung quanh. Đây đúng là phố Hai Bà Trưng chứ không phải Hai Bà Triệu. Suýt nữa thì Linh định lên tiếng hỏi chị kia nhưng mình giờ tay bịt miệng ngăn lại, đồng thời giải thích với khách hàng là:

- Bạn em định trêu chị đây có phải là phố Hai Bà Triệu không đấy ạ!
- Kết quả chị ấy cười toang toác giống như đàn kèn kèn đang chuẩn bị liên hoan.
- Hóa ra là anh lừa em hả! Suýt nữa thì bị cười vào mặt rồi. - Linh hậm hực trên đường về.
 - Ai bảo em dốt sử. Mà có biết đang đi ở trên đường nào không.
 - Không cần biết
 - Phố Bà Triệu đấy gốc ạ. Mình cười lớn. Đi với anh mấy lần rồi mà không nhớ à?
 - Có phải xe ôm đâu mà nhớ chứ.

Linh dáo dác nhìn xung quanh kiểm tra, đúng là đang ở phố Bà Triệu thật. Những lần trước Linh cũng ngồi sau mà đã ngồi sau thì quan tâm đang ở phố này, phố nọ làm gì.

- Sao chỉ là Bà Triệu chứ không phải là Hai Bà Triệu?
- Vì Bà Triệu không có em như Bà Trưng. Mang vụ này kể cho tất cả biết thì em sẽ đi vào lịch sử đấy. Mình cười lên, cười xuống mà vẫn không biết chán bởi sự ngô nghê của Linh.
- Anh sẽ coi thường em sau chuyện này chứ gì? - Em dỗi hờn
- Anh yêu cả sự ngô nghê của em thế mới lạ chứ.

Lần này Linh sai đứt đuôi nên chẳng ho he gì nữa. Em im lặng từ lúc đó cho đến khi về. Trước khi rơi vào tình trạng này, em đồng dạc tuyên bố là "cần một lời xin lỗi chân thành vì đã gây tổn thương nghiêm trọng đến em. Đùa chứ mình cũng không thuộc lịch sử lắm nhưng chưa phải rơi vào bảng xếp hạng có Linh trong đó. Lần này em làm mình còn chết vì buồn cười hơn cả vụ thăng Hòa khi mình với nó một lần đi qua tượng Vua Quang Trung, có ghi ở dưới là Quang Trung - Nguyễn Huệ thì nó buột miệng hỏi:

- Một tượng mà lại có hai tên ở dưới là thế nào nhỉ?

Nghe nó nói thế mà mình cười như thằng điên vừa từ trại trốn ra.

Khi về đến nhà Dũng thì cửa mở toang cứ như mời trộm vào xoi. Lên tầng 2 cũng không thấy Dũng hay Hà đâu cả. Mình cẩn thận nhòm vào tầng 3 vì sợ hai đứa này dờ dờ, nhưng đúng là chúng nó không định diễn kịch lại lần nữa. Tuy nhiên thay vào đây là hai thằng bạn của Dũng ôm nhau, đắp chăn chìm công ngủ ngon lành cứ như vợ chồng mới cưới. Bọn này chơi bài suốt đêm nên tiện đâu ngủ đấy. Mình Gọi điện Dũng không nghe máy, lạ thật. Thằng này quên gì thì quên, chứ mà để điện thoại ở nhà Hà thấy thì nó chỉ có nước trần truồng ra đường vì toàn nhắn tin trêu chọc gái.

- Hay là có khi như thế thật. - Linh đoán khi mình tiết lộ bí mật của Dũng. - Nhưng em sẽ không ở đây nữa đâu. Phiên lắm

- Ủ, nhìn hai thằng kia thì khó mà ở lại thật. Mà em định đi đâu bây giờ.

Linh nhún vai, nhìn mình ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Có lẽ là sang Bát Tràng, em có người quen ở đó và chỉ ở đây bố em mới không tìm ra được.

- Xa quá, làm sao anh đi qua đây thường xuyên được.

- Thì em có cần anh đi cùng đâu, ở lại đây mà đem lại hạnh phúc cho bạn anh đi. Mấy hôm nữa em về rồi xem thế nào.

Đang khi mình chưa biết phải làm sao trước quyết định của Linh thì Dũng thất thểu về. Nhìn nó đúng là đã xảy ra chuyện còn nghiêm trọng hơn là coi trường chạy vòng quay phố.

- Hà bỏ đi rồi. Bọn tao cãi nhau và Hà bảo là thử xa nhau thử 1 tháng xem thế nào. - Nó nói gọn và có vẻ rất buồn.

Mình với Linh đưa mắt nhìn nhau, thật sự khi nghe Dũng nói như thế hai đứa cũng không cảm thấy bất ngờ. Đúng là cần phải có thời gian để xem xét thời lại mọi chuyện. Nhưng Linh thì không tin vào một tín hiệu tích cực sẽ xuất hiện sau 1 tháng.

- Chị Hà nói dối đấy, chị ấy sẽ không quay lại đâu.

- Sao em biết?

Linh nhìn thẳng vào mắt mình hỏi lại

- Dù cho anh cãi nhau với em vì em lỡ tay cầm xéng bỏ vào đầu anh, thì anh có xa em được 1 tháng không?

- Không! Mình chẳng do dự lấy 1 giây. Nhưng kia là Hà chứ không phải anh.

- Rồi anh sẽ hiểu.

Linh không nói gì nữa. Em bảo mình cùng đến an ủi Dũng. Trong cơn quẫn trí, nó đòi đi uống rượu, đòi nhảy vào chậu bơi như hồi còn nhỏ và chui xuống gầm giường ngủ nữa. Cả ngày hôm ấy, trước khi rời khỏi nhà Dũng mình với Linh ngồi nghe nó tâm sự chuyện đời và nhất quyết không cho bọn mình đi. Nhưng làm gì có cuộc gặp gỡ nào mà không phải chia tay cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Linh gửi Bin ở nhà một người bạn gái rồi sắp xếp đồ đạc ra đi. Lâu lắm rồi mình mới đi xe bus vào sáng thứ 7, mà còn đi với gái thì là lần đầu tiên. Ít khi gái thành phố tự dưng có nhã hứng đi bus lắm. Nào là đứng đợi lâu mà chỉ muốn gầy chân, trong xe thì nhồi nhét như cái chuồng lợn ấy. Và nhất là còn phải theo một ba lô và hành lý của Linh to đến nỗi nhét cả con bò vào cũng vừa nữa chứ. Tuy nhiên Linh lại đợi và chịu đựng tất cả những điều đó cứ như là đi thường xuyên. Lên xe rồi thì hai đứa lại bắt đầu kiểm chuyện chọc ngoáy nhau.

- Đùa chứ nhìn thấy em ngoan ngoan lên xe mà anh cứ tưởng mình chấp mạch ấy.

- Cuối tuần thì máu chảy về tim mà. Đi chơi nên có hứng thú thôi. Mà anh ra mồ hôi nhiều thế.

- Em cứ thử vác mấy thứ này xem. Khiếp, còn hơn cả phu xe bò với đi hành quân.

- Kêu thêm câu nữa là em lôi đồng đồ lót ra cho anh xấu hổ đấy. Có muốn được lên in tờ net không thì than nữa đi.

- Có giỏi lời ra thì cầm mà đi khoe mọi người đi. Nhường cho đấy, đúng là cái đồ chơi xấu không ai bằng.

Chẳng ai xấu tính bằng Linh cả, nhưng cũng không có ai chơi game và dễ thương bằng em. Từ tuyến số 8 Bạch Mai tới tận bến cuối Long Biên thì nhanh cũng phải 30 phút. Đó là số thời gian mình phải chịu đựng hậu quả của một trận liên hoan linh đình ở nhà Dũng tối qua mà vẫn chưa kịp "xả". Thỉnh thoảng mình xì hơi không thành tiếng, nhưng chỉ sợ có nhện thì lại "vỡ van mà trào ra" mất.

Mình mượn Linh cái iphone 4 – Thứ đồ xa xỉ duy nhất mà Linh giữ lại trong lúc này để lướt web hòng quên đi cái cảm giác rất khó nói này. Vào facebook thì thấy lớp đang bàn tán chuyện thằng Hòa đề chế độ hẹn hò với Ly Ly! Ôi, bất ngờ quá! Mình với nó lúc thì thân như đồng chí, lúc thì thân như thân ai người ấy lo mà nó còn im re. Đây có lẽ là chia sẻ được like nhiều nhất của Hòa. Đúng là tin tốt lành để nó vừa trả lời vừa roi nước mắt lã chã. Thằng Hiếu cận, đứa cướp trên giàn mướp người Hòa thích trước đây cũng like. Chỉ có Thúy là chẳng có tên danh sách đó.

"Cái gì cơ, mày xấu như củ ấu mà cũng có đứa yêu á? Em đây đâu bị "đao" à?"

"Thì Hòa nhà mình cũng đầu đinh mà, tầm ngằm tầm ngằm mà đâm chết khủng long chứ không phải voi nữa"

"Thằng Hòa thoát kiếp F.A? Tao ứ tin, thế thì thằng nào buổi trưa qua ngủ với tao?"

"Ly Ly ơi, em bỏ nó ngay đi cho anh không kéo muộn. Nó yêu em chỉ là làm vỏ bọc để che giấu con người thật của mình thôi. Mới hôm qua nó vẫn bảo yêu anh nhất trên đời cơ mà"

Hòa có bạn gái thì đúng là mình phải thay mặt cả bố mẹ nó mừng cho nó. Nhưng chỉ vì add nick lữ bạn mà nguy cơ cuối tuần ngồi canh cái máy tính của Hòa để xóa những comment phản kích lại hiện rõ hơn bao giờ hết. Mong là Ly Ly sẽ hiểu cho tấm chân tình của nó và chịu đựng những trò phá đám của lũ bạn.

Cả mình và Linh đều cười giong tan sau khi đọc những lời chúc mừng của các bạn dành cho Hòa. Đến khi Dũng cũng ấn like và để lại chia sẻ "Thế còn tôi thì ông tính sao? Đồ phụ bạc!" thì cả hai đứa không nhịn được nữa đều phá lên cười như điên ngay trong xe bus. Lúc này mình tranh thủ xì hơi cho nhẹ cái bụng. May mà chẳng ai phát hiện ra.

Đến bến Long Biên rồi thì mình bỗng dưng bị chóng mặt, buồn nôn kinh khủng. Hậu quả của việc cười nhiều, rồi đầu cứ quay trái, quay phải dòm xem ai có để ý để còn xì hơi không đây. May mà ở gần đây cũng có nhà vệ sinh công cộng. Bước vào trong suýt tí nữa thì trào ra hết vì có ai vừa đi bỏ phiếu nhưng quên không giặt nước. Mình đã hay thường xuyên gặp đen rồi, mà đã đen thì phải liên hoàn.

Ra khỏi đó thì hết muốn đi chơi luôn, mình phờ phạc cả người cứ như là trúng gió ấy. Thấy Linh nhìn mình ái ngại mà cảm thấy bất lực quá, chẳng biết làm thế nào cả.

- Anh có đi được không, cứ ngồi nghỉ mình lát đi.

- Mình vào nhà nghỉ có được không nhĩ?

- Còn lâu! thích lợi dụng à. - Linh thui một cái rở đau

- Nhưng em bảo là nghỉ mà.

- Ủ, giải chiếu ra giữa chỗ này mà ngủ luôn đi.

- Thế thì ai sẽ vác đồ cho em, anh chẳng thấy có ai tình nguyện đâu

- Em tự mang, anh tìm nhà nghỉ mà nằm thẳng cẳng ở đấy đi.

- Thôi, anh đi với em, sang Bát Tràng thì cũng thiếu gì nhà nghỉ. - Thấy Linh thoáng đỏ mặt nên mình tiếp tục. - Em đang nghĩ bậy bạ phải không, mặt đỏ tía tai lên rồi kìa.

- Mặc kệ anh! - Linh gắt lên, tức tối bỏ đi.

Sau một lúc nói vui với nhau thì mình cảm thấy đỡ hơn. Cố gắng theo sau Linh ra chỗ đợi xe bus nhưng cái không khí ngột ngạt, đầy hơi người pha cả mùi hôi nách hay thối chân, thì mình chỉ trợn trào ra hết những gì đã ăn từ hôm qua ra mất. Linh chu đáo mua cho mình chai nước, mình uống từng ngụm nhỏ nhưng vẫn không thấy khá hơn. Ban đầu một chiếc đến, nhưng cả biển người ủa vào, xô đẩy chen lấn như tránh thảm họa 2012. Nhìn mà mình rùng hết cả mình. Linh cũng nháp nhồm muốn lên chiếc bus đó lắm nhưng lại thôi vì mình chả có vé gì là muốn đá động chân tay cả.

Phải hơn 15 phút sau thì chiếc thứ hai mới đổ kịch trước mặt. Khói bụi mịt mù ở đằng sau cứ như nó từ sa mạc đến. Thành thật mà nói là mình muốn về hay đi bộ một vòng hồ Tây cách đây không xa còn dễ chịu hơn. Nhưng còn Linh thì sao.

- Bây giờ về nhà vẫn còn kịp đấy. - Linh nói

- Em về thì anh về, còn không thì đi nhà nghỉ dù có chết luôn hôm nay cũng được.

- Nắm lấy tay em, như thế chúng mình sẽ không bị lạc mất nhau. - Linh chia tay ra nhìn mình mỉm cười.

Mình vô thức nắm chặt lấy Linh, tay còn lại nắm thật chặt túi đồ chỉ sợ có đứa nào móc trộm lõi ra quần xì líp của em thì khôn nạn. Mình không còn nghe

thấy gì nữa vì đau đầu và chóng mặt, nhưng vẫn cảm thấy sự ngột thở khi chen lấn trong dòng người quyết tâm không chịu lỡ chuyến xe. Cuối cùng thì Linh cũng kéo được mình lên, nhưng chẳng còn chỗ mà để ngồi. Từ đây mà đứng để đến được Bát Tràng thì chẳng khác nào tra tấn. Nhìn lướt qua thì toàn thấy thanh niên cao to nhưng không đẹp trai chiếm hết chỗ ngồi, mặt đứa nào cũng đầy hơn cái thớt và tỏ ra điếc khi gái đến xin xỏ.

Xe có lẽ phải hơn 100 con người chen chen nhau từng cen ti met mà đứng. Đàng này mình còn phải vác đồ cho Linh nữa. Mình mệt quá là đi và càng lúc càng buồn nôn không chịu được. Mỗi lần xe bus phanh gấp thả, đón khách thì bụng xóc lên xóc xuống. Mình sắp nôn mất, định hét lên để mọi người dạt ra thì đã muộn.

Nhưng không, mình không nôn và Linh đang ôm chặt lấy mình.

- Anh cứ dựa vào em đi. Như thế đỡ hơn phải không?

- Ừ, dễ có khi anh ngủ mất thôi.

Hai đứa trở thành tâm điểm trên xe bus, mình cảm thấy ai cũng xì xào to nhỏ. Tội nghiệp Linh, có lẽ em đang xấu hổ lắm nhưng vì mình nên đành chịu.

- Ngủ đi, em sẽ lo cho anh.

Đó là những gì mình nghe thấy trước khi mất nhắm tịt lại. Linh rất ít khi nói gì đó dịu dàng, nhưng mỗi lần như vậy mình lại cảm thấy rất rõ tình cảm của em dành cho mình nó không nhỏ một tí nào. Linh không cần phải hi sinh quá nhiều như mình, nhưng một khi đã vì mình thì em sẽ bỏ qua tất cả để chứng minh là mình là duy nhất trong em vậy.

Em yêu mình. Đó là khởi đầu của một giấc mơ đẹp nhất mà mình từng mơ.

Đến Bát Tràng thì cũng là lúc mình tỉnh dậy và nôn thốc nôn tháo khi ra khỏi xe. Vì diu mình nên áo Linh bị dính khá nhiều. Mình đã bốc mùi còn lây sang cả em. Mình chờ đợi em quát tháo gì đó như mọi lần hoặc hơn thế cũng được. Nhưng Linh chỉ nhắc đi nhắc lại "Anh đỡ chưa, đã hết chóng mặt chưa". Nhiều đứa đang nhìn mình với Linh như sinh vật lạ dạo quanh Hà Nội bằng xe bus, nhưng em mặc kệ và quay sang quát.

- Nhìn cái gì mà nhìn, chưa bao giờ thấy người khác nôn à?

Tất cả chỉ tại mình mà Linh phải như vậy. Linh đang cố gắng bảo vệ mình dù cho chỉ là cái bữu môi của con bé nào đó. Phải ngồi nghỉ thêm một lúc thì mình mới tỉnh hẳn. Khi đã trở lại là chính thằng Hưng com ăn ba bữa một ngày rồi thì mình mới lên tiếng

- Cảm... ơn... em... nhé. - Đùa, chỉ là mấy câu đơn giản thôi sao mà khó nói ra thế không biết.

- Cứ như đọc điếu văn cho em ấy nhì. - Linh cười nói. - Thôi, kiếm gì ăn rồi tìm nhà người quen với em đi

- Thế không phải em đã đến đây rồi à? - Mình sùng sốt

- Em đã nói là đến đâu đâu. - Linh gỡ đầu gỡ tai. - Em chỉ nhớ bác giúp việc trước đây nhà em ở đây nên tìm đến thôi.

- Giúp việc? Ôi em tôi! Ở đây rộng thế này thì làm sao mà tìm được? Dù có tìm thì chắc gì đã ở lại được

- Anh yên tâm, bác quý em lắm. Vấn đề chỉ là có tìm ra được không thôi? - Linh cười.

- Vậy không tìm được thì thế nào?

- Em không biết.

Giá mà mọi chuyện cũng nhẹ nhàng và bình thản như câu trả lời của Linh thì hay biết mấy. Cất công vác xác lên đây hóa ra lại chỉ dạo mát với nghịch đất mà thôi. Đến nước này thì mình chỉ biết thở dài, buông thõng hai tay mặc cho tình thế đưa đẩy đến đâu thì đến, mà không đưa thì mình với Linh cũng tự bơi tìm bờ mà thôi. Không yêu thì bị nói là ế, mà yêu vào thì lắm chuyện xảy ra như thế này đây.

Mình nhìn sang Linh và có một điều an ủi. Em đang ở cạnh mình. Đối với lúc này thì chẳng cần biết sẽ ra làm sao, chỉ cần có em là được rồi.

- Em chỉ cần có anh thôi. Mọi chuyện ra sao em không quan tâm.

Nghe em nói xong câu ấy, mình "lực" một phát cái đồng đang định nôn ra ngược trở lại trong bụng, đứng thẳng người hiên ngang như tượng đài. Được, nếu Linh chỉ cần có mình, mình quyết đem tâm thân gầy như cò hương này ra che chở bảo vệ cho em. Mọi chuyện ra sao, mình cũng không quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Kể lại mấy chuyện gần đây mình mới nhớ ra những tật xấu của Linh. Lắm khi bạn bè mình cũng phải bó tay khi nghe Linh nói những câu ngô nghê và không có một dấu hiệu gì là nó được phát ra từ miệng một cô gái 17 tuổi. Kiểu như: "Em nhặt được một cái kẹo anh ạ! Em có nên ăn nó không?"; "Anh không biết thì thôi, con Tê giác khi xuống nước thì thành con... Hà mã" @@, rồi cả những kiến thức Địa lý siêu đẳng như: "Hạ Long ở Hải Phòng", "Cù Lao Chàm ở gần mũi Cà Mau". Mình chẳng hiểu đi học em tiếp thu được cái gì mà đầu óc em lắm khi như một đứa trẻ lên 8. Đôi khi mình cũng buồn. Chơi với thằng Hoàng, nó học giỏi sẵn rồi. Vì nhà Hoàng cũng thuộc nhóm con gái thông minh nhanh nhẹn. Thỉnh thoảng Hoàng cũng thủ thỉ với mình rằng chẳng hiểu sao mình lại yêu được một người con gái như Linh. Hình như đầu Linh bị mất đi một số nơ ron thần kinh nào đó nhận biết hiểm nguy và hậu quả thì phải. Em cứ thích gì là làm luôn, chẳng cần suy nghĩ trước sau gì hết. Chẳng biết hồi em bé có bị ngã đập đầu xuống đất không mà lại thiết sót nhiều đến vậy. =(Thôi làm nhảm nhiều. Quay lại truyện.

Sau khi mình khỏe lại thì điều đầu tiên Linh muốn là chạy khắp khu chợ đồ gốm, vừa kết hợp việc tìm người và tranh thủ ngắm nghía vài thứ em thích. Nào là cốc đôi màu khi có nước nóng, một cái đĩa có miệng sâu để thả đàn vịt nhựa vào bơi. Chọn đi chọn lại, cuối cùng Linh lấy đôi cốc đôi màu.

- Cho em 150 nghìn nhé. - Linh nhìn mình với đôi mắt tròn xoe.
- Giá đấy đã mặc cả chưa thế? Sợ vào trung tâm đi chợ đêm chỉ 20 nghìn một cái.
- Rồi mà, họ bảo là đồ xịn với lại là một đôi nên đã giảm.
- Sao cơ, em bảo bọn mình là một đôi à? Thế thì cái giá đó đúng là dành cho một đôi rồi. - Mình cầu nhàu.
- Nhưng em đã lỡ bảo người ta khắc tên hai đứa lên cốc rồi.
- Thôi, thế là xong!

Đến nước này thì bó tay toàn tập rồi. Tại mình chủ quan để dân buôn bán lợi dụng sự ngây ngô của Linh mà trục lợi. Em vui nhưng chủ ki ốt còn vui hơn nữa khi đẩy đi một món hàng ế sung mồm. Linh vui ra mặt còn mình thì vừa tiếc tiền, vừa lo thối ruột khi nghĩ tới viễn cảnh phải gõ cửa từng nhà để tìm cho ra được người quen mà Linh muốn tìm. Lúc này mình tự dung nhớ da diết căn nhà của Dũng, không sạch sẽ lắm nhưng ít ra nó cũng tạo cho mình cái cảm giác vừa giống nhà, vừa giống cả nhà nghỉ.

- Em này, nếu không tìm thấy thì mình quay lại nhà Dũng nhé. Như thế là tốt nhất vào lúc này đây.

Linh im lặng một hồi rồi đáp.

- Nếu không có thì tốt nhất em sẽ về nhà của em.
- Nhưng bố em đang ở đây mà.
- Đẳng nào chả phải gặp một lần. Ít ra như thế còn tốt hơn là cứ phải lo nom nóp bị bắt quả tang khi đi cùng nhau như thế này.

Phải, đó là hiện thực lúc này của mình và Linh. Cứ mãi như này sao được, Linh còn chưa đến 18 tuổi và còn vẫn đang đi học nữa. Cứ nghỉ dài ngày như không ổn một tí nào. Mà dù có tìm được bác giúp việc kia thì sẽ thế nào đây? Ở lại ăn bám suốt ngày được chắc? Mà có gì đảm bảo bác ấy sẽ cưng chiều Linh như mình vẫn hay làm? Về nhà của Linh ư? Mình không muốn gặp bố Linh nhưng không thể phủ nhận là mình rất thích ngôi nhà đó. Nhớ lại những ngày trước đây sao lại đẹp thế không biết chứ.

- Vậy cứ để đi hỏi thử xem sao em nhé. Sau đó sẽ xem thế nào. Nhưng công nhận là anh rất thích cái nhà nghỉ đấy.
- Nhà nghỉ nào, em đã bao giờ vào nhà nghỉ với anh đâu?
- Chắc không, nhiều lần nữa là đẳng khác. Anh còn nhìn em tắm sau cửa kính nữa cơ.
- Còn lâu đi! Ở đâu và lúc nào?
- Em còn tự nguyện nữa cơ, rồi sau đó bọn mình còn cùng chơi bao nhiêu trò. Vui và thích lắm.
- Bệnh hoạn biến thái! Anh mà còn nói nữa thì em tát cho gãy răng đấy.
- O, thế những lúc đó ở nhà em vui thế còn gì nữa. Đối với anh thì cái nhà đó đến là nghỉ thì gọi là nhà nghỉ thì có gì sai.
- Sợ cái cách anh diễn đạt thế. Từ này về sau thì tránh xa em ra.

Nhưng mình mặc kệ, mình nắm tay Linh đi ra khỏi khu chợ mặc cho em dù nhăn nhó, giãy giụa. Ra khỏi khu mua bán đó thì trước mặt bọn mình là một ngã ba. Mình chỉ tay về bên trái, Linh thì bên phải và hai đứa phải thì xem đứa nào chơi "rắn sẵn môi" cần phải đuôi trước thì phải đi theo ý người thắng. Linh thua nhưng lật bàn chạy thẳng về hướng bên phải. Ừ thì cuối cùng hướng nào cũng phải đi nên mình lại nhường em như mọi lần. Không phải mình sợ Linh nổi giận mà răm rắp làm theo ý em, chỉ đơn giản là riêng việc Linh chơi với một đứa có hoàn cảnh không sáng sủa lắm như mình cũng đã là thiệt thòi đối với em rồi. Nhớ lại một lần hai đứa đi ăn gà 99 mà cứ nhường nhau đủ kiểu mà thấy gái xinh đi với trai nghèo đúng là chẳng khác gì bông hoa lài cấm

bãi... đất đen.

Hướng bên phải hình như là một sự lựa chọn hợp lý. Khu dân cư mọc lên san sát nhau, đông người qua lại là một lợi thế có thể giúp cho việc tìm người trở nên dễ dàng hơn. Hai đứa chia nhau ra hỏi và vấn đề ở đây là mình không thể hình dung được nhan sắc của bác giúp việc thông qua sự mô tả của Linh. Nếu có giấy bút ở đây thì mình đã không ngần ngại phác thảo ra chân dung dưới sự mô tả của Linh, và cho em thấy khả năng diễn đạt của em tệ đến mức nào. Có cảm tưởng Linh mô tả mèo với sư tử chẳng khác gì nhau và thật tội nghiệp cho ai tin vào những gì Linh nói. Điều bầu vịu duy nhất là bác ấy tên là Trà, một cách tên chứng tỏ lòng yêu mến làng xóm và cũng là tên chung của vài con người khác ở đây.

Trong lúc đi nhờ và người ở đây thì mình mới biết họ cũng có một đức tính khác nữa là ai cũng có khả năng trở thành diễn viên hài.

- Cô chỉ biết bà Ám con ông Chén thôi chứ Trà thì cô chịu. Hay cháu thử xem qua bộ uống trà này xem, đẹp lắm đấy nhé!

- Trà con tôi nó mới có mấy tuổi, thế cô cậu tìm nó để làm gì? Không phải tính mới lái nó sang Trung Quốc cho thằng già nào chứ? Mặt non choẹt thế kia mà vô học, mất dạy!

1 tiếng đồng hồ trôi qua, đi nát cả khu rồi mà vẫn không tìm được nhân vật Trà đâu cả. Đang đi thì Linh đứng lại nhìn chăm chăm xuống bờ ao trông sạch hơn cả nước mà mình vẫn tắm. Chẳng lẽ bác Trà mà em đang tìm lại ở dưới đấy?

- Em tìm gì ở dưới đó vậy?

- Không có gì? Chỉ là em nghĩ là ở dưới đấy có cá và em không biết mình có nên thò tay xuống dưới nghịch không?

- Đừng dờ hoi đi, rét như hắt nước vào mặt thế này thì cá cũng bị số mũi đấy.

- Kệ em đi, anh mà nói nữa là em nhảy xuống đấy. Nghĩ đến việc gặp lại bố mà chỉ muốn đứng ở đấy suốt.

Linh cười, nhưng trông em gượng gạo lắm. Mặt em tái đi vì lạnh. Mình đưa tay vuốt nhẹ má em mỉm cười

- Trời lạnh lắm, nếu không có anh thì em phải tự chăm sóc mình đấy.

- Hưng dờ hoi. Tự nhiên lại nói vậy là sao?

- Anh dờ hoi á? Thế có thấy ai như em không, đứng trước ao làng và tự hỏi là ở dưới có cá không nữa.

Em cười và quay trở lại ngã ba lúc đầu. Ừ nhỉ, tại sao mình lại nói như thế? Mình cũng không biết, cứ như có cái gì đó điều khiển bất mình nói. Nhưng đúng là Linh phải tự chăm sóc bản thân nếu không có mình là tốt nhất.

Lúc này đã gần 12 trưa, ai cũng chui vào quán xá nào đó ăn với uống cùng đôi tay đầy đất. Trở lại ngã ba mà hai đứa chẳng biết đi đâu, thôi đành đi về hướng bên trái mà lúc trước mình chỉ. Trước khi đi, mình với Linh có mang đồ ăn sẵn theo nên việc đầu tiên là phải tìm một chỗ ngồi nghỉ đã. Khi đi qua một ngôi chùa có khuôn viên rộng và đẹp liền chỉ trở kéo nhau vào xem. Trong đây lại còn có cả ghế đá. Linh tí tã tí tòn lượn lờ một vòng khắp nơi, tự nhiên như ruồi. Hóa ra là em đi hỏi nhà vệ sinh ở đâu. Một ni cô chỉ cho là gian phía sau, bên phải lối đi chính. Lúc này thì mình ngồi ở ghế đá nghỉ một sau cả sáng vác theo hai cái bị to đùng. Vừa đặt mông xuống chưa được giãn cái lưng cho đỡ mỏi thì giật mình khi nghe tiếng Linh hét thốt thanh kèm theo tiếng chó sủa.

- Cứu em với Hưng ơi, em bị chó cắn rồi!!!!!!!

Nhưng đến khi mình xuống gian dưới thì Linh lại không cho mình vào

- Đứng im, anh không được vào! Em chưa mặc quần đâu!

Hóa ra là trước cửa nhà vệ sinh có xích một con chó ta to kék xù. Có lẽ khi đi vào không để ý, lúc đang ở trong đó thì con chó mới xông vào và thành ra như thế này đây. Mình cười khúc khích khi thấy Linh ra sức giữ cái cửa từ bên trong, còn con chó ra sức cào cửa bên ngoài.

- Ổ yên đấy, để anh dụ nó đi.

Nhưng dụ bằng cách nào thì mình cũng chưa nghĩ ra. Mình chạy lại ghế đá, lấy gói dấm bông ra để dụ nó xem thế nào. Lúc này có một ni cô từ trong điện chùa chạy xuống. May quá, con chó thấy chủ nên thôi gầm gừ, nhưng Linh vẫn chưa dám ra. Ni cô phải vào tận trong để đưa Linh ra ngoài mà cứ tùm tùm cười. Trông mặt Linh tái mét như tàu lá chuối.

- May nhé, suýt nữa vừa bị cắn mà vẫn không kịp mặc quần.

- Anh còn đùa được à?

Hai đứa cảm ơn ni cô về sự can thiệp đúng lúc. Ni cô này tuy mặc áo chùa nhưng vẫn để tóc nên Linh cứ ngạc nhiên mãi.

- Sao sư thầy vẫn còn tóc ạ? - Nghe em hỏi ngô nghê làm mình vừa buồn cười, vừa xấu hổ.

Mình liền giải thích là có những người ở chùa nhưng vẫn để tóc chứ không thoát tục. Ni cô gật đầu đồng ý khi mình nói thế, tuy nhiên Linh càng lúc càng

chơi khó.

- Thế có nghĩa là sư thầy vẫn được ăn thịt phải không ạ?

Đến đây thì mình chịu chết, chẳng biết phải nói thế nào nữa. Trước khi bị cầm chổi đuổi ra khỏi cái sân đẹp đẽ này mình liền hướng sang một câu chuyện khác. Mình hỏi ni cô là có được ngồi đây ăn uống và nghỉ ngơi không. Nhất là ăn bánh mì dấm bông với pa tê ngay trong sân chùa. Ni cô bảo là chỉ giữ vệ sinh là được, may quá.

- Lần sau thì không biết thì đừng hỏi linh tinh nhé. Đi với em anh xấu hổ quá.

- Không biết thì phải hỏi chứ. Chẳng qua là không giống như những gì em nghĩ thôi.

- Biết thế để chó sấm cho em một vết vào mông có phải để nói linh tinh không

- Đau lắm, với lại anh như thế thì chẳng giống mông bánh dày nữa đâu. - Linh cười.

- Đùa, em nghiêm chỉnh một tí được không. Đang ở trong chùa đây, em muốn làm ô nhiễm bầu không khí ở đây à.

- Xì, không nghe thấy là không biết, là không có tội. Với lại những gì em nói là chân thật chứ có gian dối đâu.

Đúng là hết lời với em, vừa trẻ con mà cũng trẻ trâu không chịu được.

Lâu rồi mới có một bữa trưa vừa ngon và khung cảnh cũng đẹp đẽ như thế này. Tuy rằng rét run cầm cập nhưng vẫn thích vì chỉ có hai đứa là đỡ hơi ngồi ở đây. Tận bữa, vẫn còn dấm bông thừa, Linh hỏi mình rằng thế chó ở đây có phải ăn chay không để còn cho nó một miếng.

- Có đấy, em sẽ làm nó bị phạt nếu cho ăn đấy.

- Hay quá, phải trả thù mới được. Cho ăn xong thì gọi sư thầy xuống quật vào mông nó.

Linh làm thật và con chó ăn thật. @@ Buồn cười nhất là cái bát sứ đựng cơm của con chó chỉ có cơm và rau thật. Căng da bụng thì trùng da mắt. Hai đứa luyên thuyên một lúc rồi lăn đùng ra ngủ. Linh ngồi dựa vào thành ghế, còn mình gối đầu trên lòng em. Đó thật sự là một cuộc đấu tranh mệt mỏi, để đạt được điều đó thì mình đã phải giả bộ vẫn còn chóng mặt, nếu không có gì mềm mềm để gối thì máu không lên được não. Linh lưỡng lự một lúc rồi đồng ý nhưng chỉ là một lúc thôi. Thế mà hai đứa lại ngủ quên mất từ 1 giờ cho đến tận 3 giờ chiều. Chỉ khi tỉnh dậy khi tiếng còi xe bus vang lên và một đoàn khách du lịch đang dán mắt vào hai đứa khi tham quan chùa.

Ni cô buộc phải ra đánh thức hai đứa và yêu cầu giữ ý tứ một chút. Xấu hổ quá, mình với Linh rồi rít xin lỗi. Giống như mọi lần, Linh lại đổ tại cho mình và lần này là đúng. Hôm nay vui quá, hai đứa mãi chơi quên cả chuyện quan trọng nhất. Đến giờ phải về rồi mà vẫn chưa tìm thấy Bác Trà con ông Tách hay con ông Bình ông Ấm nào cả. Có lẽ dù ở lại đây cũng không tìm thấy đâu. Mình quay sang Linh nói.

- Không tìm thấy đâu, về nhà nhé em. Đâu cũng được.

- Ủ, về nhà thôi. Em đáp và có lẽ chấp nhận với thực tế.

Khi đi về xe bus vẫn đông nhưng hai đứa leo tót lên hàng đầu đứng nên thoải mái hơn nhiều. Phải công nhận rằng thà Linh quay lại nhà Dững còn hơn là ở lại Bát Tràng. Có lẽ Linh cũng nghĩ vậy, nếu không có mình thì ai nấu mì cho em ăn, ai xông vào cứu em khỏi bị chó cắn như lúc này cùng nhiều điều khác nữa. Linh nắm chặt tay mình, chào ôi, đường về sau mà ngắn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Về đến bến xe Long Biên thì cả mình với Linh đã quá ngán ngấm với việc đứng và lác lên lác xuống như trên sàn nhảy trong xe bus rồi. Hai đứa cũng muốn đi bộ một vòng từ đây vào phố cổ rồi ra Bà Triệu bắt xe bus về sau.

- Không phải là Hai Bà Triệu đâu đấy nhé.

- Biết rồi, sao cứ nói mãi thế.

Đây là lần đầu thứ hai, thứ ba gì đó Linh mới đi bộ trên phố cổ nên cái gì cũng làm em trầm trồ, nhất là đồ ăn thì nhìn gì cũng muốn chén. Vào trong khu chợ Gạo, Linh đòi ăn chè xoài, chè trân châu và nói chung là muốn ăn những gì bày ra trước mắt. Mua mấy hộp vừa đi vừa ăn rồi mà ra chỗ Đào Duy Từ em cũng muốn trà chanh ở chính cửa hàng đầu tiên ở Hà Nội bán nữa chứ.

- Nhiều thế có mà đau bụng chết.
- Không sao, em là máy nghiền thức ăn mà.
- Vậy thì anh là máy rút tiền phải không?
- Máy rút tiền lẽ thì có.

Mà đúng thế thật. Ăn tiêu thế nào mà trong túi mình chỉ còn không đầy 100 nghìn, mà bây giờ mới là giữa tháng. Tuy nhiên vì hôm nay vui hết nấc luôn nên mình cũng không bận tâm lắm. Mai là Chủ Nhật nhưng vì phải đi làm bù, nên mình muốn cả ngày hôm nay đi chơi với Linh cho đã. Đã gì thì đã, miễn là số tiền trong túi đủ làm thỏa mãn cái tâm hồn Linh là được.

Khi đi qua bốt hàng Đậu có cái bể nước ngày xưa to đùng thì Linh đứng ngẩn ngơ hỏi.

- Đây là một đoạn của tháp nghiêng Pi-sa à?
- Không, một cái bồn chứa nước.
- Bồn nước gì mà to thế này. Bị vỡ một cái thì chạy sao kịp.

Thăng tiến lên một đoạn, khi phát hiện thấy có đường ray trên tàu gần đoạn đi ra chợ Đồng Xuân thì Linh cứ ngồi khúc khích.

- Sao mà cười như điên thế?
- Em chợt nghĩ. - Linh chỉ chỉ lên phía trên. - Nếu như có ai tè xuống trong lúc bọn mình đi qua thì chạy kiểu gì đây?

Thế rồi cả hai đứa liền cười phá lên làm cho ai đi qua cứ tưởng lũ rồ đang đi dạo mát. Khi đi qua chợ Đồng Xuân mình nói với Linh rằng chợ đã từng bị cháy nhưng nhờ vậy khi xây lại mới đẹp thế này. Em nghi ngờ lời mình nói và định chạy hỏi để kiểm chứng. Nhưng mình ngăn lại và dọa rằng sẽ bị tát gãy răng khi hỏi như thế đấy.

- Nhưng chụp ảnh thì được, mà hình như anh với em chưa chụp chung với nhau bao giờ đâu.
- Chụp chung rồi đưa lên mạng để bạn anh tưởng em là gái yêu của anh à. - Linh bĩu môi.
- Thì chụp rồi để làm phong bì hình máy tính chứ không đăng lên mạng là được chứ gì.
- Được rồi, vậy thì anh phải chụp riêng một tấm cái mặt ngura của anh để về em photo ra treo vào nhà tắm, lúc nào buồn lấy phi tiêu ra ném.

Kệ Linh muốn làm gì thì làm, cứ phải chụp ảnh cái đã. Thế là hai đứa chúc đầu vào nhau, chu mỏ, phồng má, trợn mắt đủ kiểu để chụp. Mà không chỉ có ở trước mặt tiền chợ Đồng Xuân đâu nhé. Mà còn cả quảng trường Đông Kinh Nghĩa Thục, Nhà thờ lớn nữa. Cứ như là hai đứa từ rừng rú trở về rú nhau lên phố giải ngố vậy. Đi qua phố Ngõ Huyện thì mùi cháo sườn với quẩy làm cả hai đứa không thể cưỡng lại được. Lại chui vào bên trong ngõ ngồi ăn. Ăn xong rồi mà vẫn còn thèm, nên nhìn nhau cười.

- Có cần anh muối mặt gọi cho em một bát nữa không?
- Có. - Linh cười toe.
- Em cũng sẽ gọi cho anh chứ?
- Không, như thế thì ai cũng trở mặt nhìn em mà nói con gái con đũa mà chẳng ý tứ gì cả.
- Cứ kệ thôi, gọi cho anh nhé.
- Anh cứ thử làm con gái thì biết, xấu hổ lắm
- Ủ, anh đùa thôi.

Mình nhìn em múc từng thìa cháo, nhẹ nhàng đưa lên miệng mà mình thấy ấm lòng và cảm thấy như được bảo vệ và chăm sóc cho một người quan trọng quá. Mà Linh quan trọng thật đấy, em là người không thể thay thế, là một và là duy nhất trong trái tim mình. Thôi buổi này con gái như cáo. Làm gì tìm được con thỏ đội lốt cáo như em *3*. Đứng dậy thanh toán hết gần 60 nghìn đồng! Cháo ngon nhưng ít và đắt thật. Linh nói rằng ngày nào cũng muốn được nhưng như thế này. Dễ thôi, chỉ cần có tiền để chi trả cho tất cả thú vui, nhưng từ cái giản đơn nhất cũng cần đến tiền. Mà mình thì lại chưa đảm bảo được điều đó cho Linh, Nhìn lại thì mình chỉ là một thằng nhóc 19 tuổi mà thôi. Mình sẽ làm gì được cho Linh bây giờ? Chỉ vài giây vui vẻ như này cũng không thể thay thế được một thực tế là bố Linh mới là người sẽ cho Linh tất cả.

Ra đến đầu phố Bà Triệu, Linh nói là mỏi chân lắm, không đi được đâu. Phải rồi, ngay đến mình cũng cảm thấy đau hết cả gót cơ mà.

- Anh dìu em đi nhé. Không đi nổi nữa rồi, em muốn được cõng.

- Nhưng anh còn mang đồ nữa mà

- Ừ nhĩ, chán thật.

- Hay em mang đồ để anh công em nhé.

- Nặng lắm, em không mang được đâu. Cho em dựa vào anh cũng được.

Mình quàng tay qua eo Linh, dìu em đi nốt mấy chục mét để tới chỗ đợi xe bus. Lúc này trông hai đứa thân mật quá, chỉ còn thiếu một điều nữa là như một đôi. Ừ nhĩ, tại sao lại không nói luôn, ở đây và ngay lúc này.

- Linh hăm..., làm bạn gái anh nhé! - Mình nói nhỏ và giả như Linh không nghe thấy cũng được. Nhưng không, em đã đáp lại.

- Hưng điên, anh hãy... yêu em nhé! ("_.")

Nói thật là chả có kiểu tỏ tình nào chuối mẩn và sến súa như bọn mình luôn.

Hai đứa đứng lại, đưa mắt nhìn nhau trong mấy giây. Mình hôn lên má Linh, hôn rất nhẹ và nhanh. Em mỉm cười rồi lại đi tiếp như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ đơn giản là như vậy thôi, như thế là đủ dù nó chẳng lãng mạn hay ngọt ngào trong phim đâu. Cả hai đều đã cùng nhau trải qua một đồng chuyện, lời tỏ tình này chỉ là một sự xác nhận thôi. Không hoa, không quà và cũng chẳng có gì.

6 giờ tối mới bắt đầu từ Bà Triệu đi về, lần này thì có ghế ngồi chứ không phải đứng nữa. Bây giờ hai đứa mới xem lại ảnh mà buổi chiều đã chụp. Cái lạnh tê tái cũng không ngăn được sự rạng rỡ, nhiều lúc hơi quá của mình với Linh khi chụp ảnh. Có cái thì mặt nhăn nheo nhìn đến gớm, cái khác thì mờ to mất đến lỗi cả ra. Cái nào mà Linh hay mình xấu quá thì tranh nhau xóa tránh tình cảnh lộ ra thì chỉ có đeo mo vào mặt.

- Hôm nay anh vui lắm!

- Em cũng thế, cảm ơn anh!

- Anh cảm thấy không gặp được bác Trà của em cũng tốt. Như thế chẳng ai chia rẽ bọn mình nữa.

- Không, dù có gặp bác Trà ở lại thì em hàng ngày vẫn sẽ qua gặp anh. Nghĩ kiểu gì mà cho rằng bọn mình sẽ xa nhau được dù chỉ một ngày thế.

- Đúng rồi, làm gì có ai chăm sóc cho em như anh được.

- Và còn nấu mì và dìu em đi nữa chứ.

- Ồ, lúc nào cũng khur khur bảo vệ cái mông bánh dày của em để thi thoảng còn... sờ trộm">

Ừ, đúng là từ lúc nào không hay thì mình với Linh không thể thiếu nhau được nữa rồi. Ít nhất là bây giờ sẽ như vậy, dù cho mai lại ghét nhau đến mức chỉ muốn gỡ cột nhà mà đánh cho đến chết. Đây cũng là lần đi xe bus thoải mái và dễ chịu nhất đối với mình. Là nhờ em đấy Linh à? Cảm ơn vì em đã ở bên cạnh anh.

Tiếng chuông iphone quen thuộc vang lên. Đó là bố Linh. Em ra hiệu cho mình im lặng. Mình ngời hơi ghé vào đầu em nghe trộm.

- Linh, về nhà ngay. Nếu không bố sẽ đăng tin trên tivi tìm.

- Vậy bố không được can thiệp vào cuộc sống của con nữa.

- Mà còn mặc cả với bố nữa à?

- Mọi chuyện là tại bố hết đây. Con sẽ về nhưng bố không được đuổi bạn con và con chó con nuôi nữa.

Bố Linh im lặng để suy tính, mình cũng thầm thì với Linh rằng đừng có căng thẳng với bố quá. Em gật đầu đồng ý với mình và đợi câu trả lời của bố.

- Cứ về đi, bố sẽ mở cửa và để khóa lại. Về ngay đi, có biết là ngoài đường toàn lũ khốn nạn, không ra gì không hả mà lang thang với lũ đó?

- Bố đừng xúc phạm bạn con như lần trước. Nếu bố làm vậy thì con sẽ không về đâu.

- Được rồi, không nói nữa. 1 tiếng sau bố gọi điện bàn kiểm tra.

- Con chào bố.

- Mà bảo cái thằng kia qua gặp bố. Nếu nó không gặp thì đừng hỏi tại sao bố không cho nó vào nhà đấy.

Nói xong bố Linh cúp máy luôn. Thế là Linh được về nhà rồi, lại thoải mái và dễ chịu như trước. Nhưng bố Linh gặp mình để làm gì chứ. Mình nom nóp nghĩ.

- Anh đừng sợ. Em sẽ luôn ở bên anh.
- Ủ, anh không sợ mà! Chỉ cần bố em không lột quần anh rồi búng chim là được. s
- Nhưng đừng nói với bố là bọn mình yêu nhau đấy. Không thì chết với bố em.
- Anh không ngu đâu. Mà hình như bố em ghét anh theo cách riêng thì phải.
- Cách riêng là như thế nào?
- Ghét cay ghét đắng, ghét như hắt nước bỏ đi ấy. Nghĩ đến việc giáp mặt bố em mà thấy khó chịu lắm.
- Rồi bọn mình sẽ tìm ra cách mà. - Linh cười trấn an mình.

Cảm giác lúc này của mình buồn cười lắm. Vui vì cuối cùng Linh cũng được về nhà rồi, nhưng lo đến run rẩy với việc sẽ phải ngồi đối diện nói chuyện với bố Linh. Lúc này mình bắt đầu nhớ lại bộ mặt nhăn nhó, cái đầu không cổ như được gắn thẳng với thân bằng băng dính, cái bụng bia to tướng cùng cái vẻ sát thủ của bố Linh. Từ trên xe bus cho đến khi đưa Linh về nhà mình liên tục hỏi em về bố để tìm ra cách đối phó với chuyện này. Một là xù hện để khỏi phải đau đầu để rồi khỏi phải gặp lại Linh luôn. Hai là đến gặp để rồi vẫn phải chia tay Linh vì rõ ràng bố em không ưa mình. Ấn tượng về lần đầu gặp đã làm mình tổn thương, nhưng chẳng phải Linh cũng làm mình tổn thương mà mình vẫn cun cút chạy theo Linh sao. Cầu mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp như chuyện của mình với Linh vậy.

Thỉnh thoảng mình cũng đeo hiểu được tình yêu nữa. Thôi chết nói bậy lỡ mồm! (*...*)

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Cuối cùng thì Linh lại chuyển học bạ ra ngoài và đã đi học lại. Con Bin đã lại được vùng vẫy trong ngôi nhà cũ mặc cho bố Linh phàn nàn đủ kiểu. Mình với bố Linh đã giáp mặt nhau, điểm hẹn là một quán bia hơi không xa nhà Linh lắm. Mà bố Linh cũng buồn cười, nói là muốn gặp nhưng mãi mới sắp xếp để mình đến thưa chuyện, báo hại hơn một tuần mình nhai cơm như nhai rạ mà vẫn phải ăn đủ ba bát một bữa.

Tầm 5 giờ chiều Linh gọi mình đến đây gặp bố, có lẽ bác nhà mới tan làm. Mình ra thì đã thấy bố Linh ngồi ở đây rồi. Cái bàn mình chuẩn bị ngồi là liệt đồ nhậu, bố Linh tự ngồi cuốn nem ăn hết cái này đến cái khác. Phải nói là ngay từ cái cách ngồi đã thấy khác con gái rồi, Linh ý tứ bao nhiêu thì bố cứ kiểu anh phu xe bỏ khoác bộ vest giám đốc. Sau này thì mình mới biết là bố Linh giàu lên là nhờ buôn bán bất động sản, rồi mở công ty nên cái tính phàm phu do học ít ngày xưa vẫn không mất đi đâu được.

- Ngồi đi, tự rót bia rồi bác bảo mày cái này. - Bố Linh hất hàm ra lệnh cho mình.
 - Dạ cháu uống nước ngọt được không ạ?
 - Chán thế, đếch uống được bia à? Thế lỡ sau này mày làm con rể bác thì làm thế nào đây. Thôi, uống cho quen dần đi. Cho anh mấy bia tươi nữa nhé.
- Vì bố Linh đã nói vậy nên mình cũng nể nang, hò dô trăm phần trăm với bác cho bác vui. Bia lạnh rất cả cổ, nên mình chỉ uống được từng ngụm nhỏ còn bố Linh loáng một cái đã hết cả cốc.
- Thuốc đây, hút đi. - Bố Linh ném lên bàn một bao thuốc ngoại. Về sau mình mới biết là một bao này có giá hơn 200 nghìn. Bác tự lấy một điếu châm và hút.
 - Cháu không hút thuốc.
 - À thế à. thanh niên không hút thuốc thì trông ra đáng hơn là lũ nghiện ngập bọn tôi có phải không? - Bố Linh lè nhè nói.

Trong lúc đợi mình, bố Linh đã tự thưởng cho bản thân mấy cốc rồi. Bác ấy ra về người say nhưng rõ ràng là vẫn chưa thấm vào đâu. Mình hiểu rồi, bác ấy mượn bia rượu để nói chuyện đến nơi đến chốn với mình.

- Ý cháu không phải thế ạ. Nhưng ít nhất đó cũng là điểm tốt để cháu có thể chơi với Linh phải không bác?

Bố Linh vờ như không nghe thấy, gọi thêm cốc bia nước vừa tu vừa hỏi mình vài câu khó chịu khác.

- Mà mày tên gì, bác gặp mấy lần rồi mà vẫn chưa biết tên. Hơn Linh mấy tuổi đấy hả.
- Cháu là Hưng ạ, cháu hơn Linh 2 tuổi đang học đại học ạ.

- Hơn 2 thì không hợp rồi, bác đi xem số cho Linh người ta bảo thế đấy. Thế bố mẹ cháu ở đâu, làm gì, nhà có mấy anh em?
- Nhà cháu ở đây ạ? Bố mẹ cháu làm mấy việc vất không đáng kể. Cháu còn một em gái. Mình thành thật đáp
- À thế à. Nuôi được cháu ăn học chắc cũng chạy ngược chạy xuôi đây. Thế học hành thế nào, chắc cũng nói tiếng Anh như gió còn hơn cả con Linh nhà bác ấy nhỉ?
- Cháu học không tốt lắm nên chỉ chọn trường điểm thấp vào thôi. Tiếng Anh cháu không bằng Linh.

Bố Linh đã uống hết cốc nữa và lại gọi thêm tận 4 cốc nữa. Bĩa lạnh làm họng mình đau, nhưng dưới sự thúc ép của bố Linh mình cũng uống hết một cốc. Mới thế mà mặt đã đỏ tía tai rồi. Uống xong, bố Linh vừa gấp thức ăn lia vừa tiếp tục nói chuyện với cái giọng rất khó chịu.

- Con Linh nhà bác dạo này trông gầy và yếu lắm. Cho nó tiền thì nó không nhận lại còn vênh mặt bảo là dịch thuật với dịch sách cái mẹ gì ấy. Con Linh nó ngoan, thế mà chẳng hiểu sao chơi với bạn mà thành ra như thế.

Mình im lặng, cứ nghe bố Linh nói tiếp.

- Bác là bố nó và nhà cũng có điều kiện nên chiều nó. Nhưng nhìn nó chơi với bạn như thế thì sao mà yên tâm được. Nói thì nó không nghe, ra ở riêng rồi còn bỏ nhà đi lang thang nữa. Mà nhìn lại nhà mình thì toàn người có học thức, có điều kiện thì sao mà thế được. Chắc chắn là bị bạn xấu rủ rê rồi, cái lũ mất dạy ấy.

Đến lúc này thì mình không kìm chế được nữa, không thể nhường nhịn bố Linh được nữa. Đây là con người càng nhún thì càng lấn tới và là điển hình của loại người kiếm được tiền tự cho mình là vương, là tướng.

- Vâng, cháu cũng công nhận là Linh học được từ ai mà cốt cách khác bác lắm ạ. - Hơi nói dối một chút, vì Linh với bố giống nhau ở điều muốn người khác nghe theo ý mình

- Ừ thì không học được ở bác thì nó chơi với đám bạn giống nó nên thế đấy.

Bạn giống Linh là bạn như thế nào thì mình nghĩ bố Linh cũng không đủ tư chất để hiểu đâu. Nhưng mình không tranh cãi nữa, vì đây có thể sẽ là bố vợ mình mà lời hết ra nói thì cũng chẳng ra gì.

Giây phút im lặng hiếm hoi trên bàn nhậu giữa mình với bố Linh. Có lẽ bác ấy cũng không chuẩn bị được là mình sẽ nói những gì sau khi đã nói hết, hoặc đã say ngất ngư rồi.

- Thế cháu thấy cái nhà mà Linh đang ở thế nào?

- Đẹp và rộng lắm à

- Ừ, mày có làm quần quật cả đời cũng không mua được một góc đâu con ạ. Bố Linh vỗ vai mình đốp đốp. Chẳng qua Linh nó còn nhỏ nên bác mới để nó làm theo ý mình, chứ khi vào đại học rồi sang nước ngoài không nghe lời thì bác đuổi cổ nó ra khỏi đó ngay. Ai đời làm gì có chuyện con cái cứ làm theo ý mình.

Không biết bố Linh nói thật bao nhiêu trong chuyện này, còn mình thì chỉ biết có một điều là Linh có thể sống không cần bố, có thể là cả mình nữa nhưng không thể sống thiếu cái nhà đó. Em đã quen như thế vậy rồi và sẽ mãi như vậy. Bố Linh nói đúng, có lẽ cả đời mình sẽ không thể mua được căn nhà như thế, thậm chí nếu như sau này mình cưới Linh thì không chắc mình có thể kiếm được nhiều tiền hơn em. Bố Linh làm mình nhận ra một điều chẳng thể phủ nhận, đó là bố mẹ luôn muốn điều tốt nhất cho con cái. Bố Linh cũng thế, bố mẹ mình cũng yêu thương mình dù cho đôi lúc mình vẫn gân cổ cãi. Còn mình thì không phải là sự lựa chọn tốt nhất với Linh. Đó là sự thật và là điều bố Linh đang muốn nhắc cho mình biết

- Linh, em có bằng lòng với những gì em mang đến cho em không? - Mình tự hỏi.

Đúng như mình dự đoán, bố Linh cũng nói ra điều mà mình với nhận ra. Bác ấy không quên thêm vào là dù sau này mình có nghèo đi nữa cũng không phải là vấn đề, vì bản thân lúc này mình đã biết thế nào là giàu có đâu. Nhưng Linh thì khác, đã sống trong một môi trường như thế rồi. Em sẽ khó hòa nhập lắm.

- Bác biết tuổi này bọn mày hay dờ thói yêu đương vợ vắn. Như thế không được đâu và bác cấm tiết đấy. Là bạn đã là quá lắm rồi, yêu đương đến lúc cưới xin thì bác chịu. Linh nó sung sướng quen rồi không hầu hạ được bố mẹ chồng đâu.

Mình thật sự bất lực trước những gì bác ấy nói. Mình không bàn đến cái ý sâu xa nào đấy, mà chỉ đơn giản nghĩ đến việc Linh phải làm việc nhà đã thấy không ổn rồi. Bố mẹ mình ghét nhất là lười biếng với cả chẳng biết làm gì cả. Linh có thể xinh đẹp, da trắng, chân dài nhưng nấu ăn cứ như đầu độc vậy.

Bố Linh đã giúp cho mình nhận ra một điều. Nếu không phải vì tình yêu đang tồn tại giữa hai đứa thì Linh là món quà quá tầm với của mình.

Một mình Bố Linh uống hết cả bốn cốc gọi ra, nói đủ mọi thứ chuyện, mọi vấn đề khi không có tiền. Mình chỉ im lặng vì chẳng biết phải làm gì cả. Mình yêu Linh, nhưng như thế là không đủ với Linh.

Đến lúc này thì bố Linh mới thật sự say, mà toàn chửi mình thôi. Nào là con Bin bản giống như mình, mình mà trông đẹp mã như nó đã tốt, rồi đùa mồm

mà chòi mâm son và đủ lời hạ cạm khác của ông giám đốc. Nghe chỉ muốn cầm đôi đũa chọc từ hậu môn lên đến tận cổ bố Linh. Úc đéo thể tả được.

Cuối cùng thì chẳng còn gì để nói nữa nên mình xin phép về ăn cơm, bố Gấu to biết mình bia rượu thì bữa cơm điếc tai phải biết. Trước khi về mình bật mí một điều mà đấu tranh mãi mới nói.

- Bác chưa khéo quần kìa. Cháu về trước ăn cơm đây ạ

- Kệ mẹ nó, để cho mát. Ồ, đồng chí về nhé.

Bố Linh cứ ngồi tí ti đánh chén một mình, ăn hết được chỗ đấy chắc cũng tăng huyết áp với đi tiêu ra đường luôn. Đang trên đường về thì Linh gọi hỏi thăm tình hình.

- Ôn mà, anh với bố em nói chuyện dựa trên tình thân đồng chí, có qua có lại để hiểu thêm lẫn nhau. Bố em ăn nhau đến nỗi kéo khóa quần xuống cho nó mát đấy. - Minh kể lại với Linh. Em cười khúc khích qua điện thoại.

- Vậy qua nhà em ăn gì nhé, hôm nay tủ lạnh đầy ắp thức ăn.

- Tiền đâu mà mua thế. Bố mặt nhăn cho à?

- Tiền ứng trước ở chỗ dịch sách đấy. Em năn nỉ nhiều quá nên người ta châm chước.

- Ủ, cứ tưởng tượng một ngày phải chịu hàng chục lần nháy máy đến vỡ cả nút của em thì phải vào trại thương điên là đúng rồi.

- Qua luôn nhé anh!

Minh quay xe trực chỉ thẳng tiến tới nhà Linh. Đến nơi thì bất ngờ quá, em nấu mì cho mình ăn. Linh dường như đã thay đổi rồi, nhưng có phải thử qua cho chắc là em không cho thêm đường hay nước mắm vào đã. May quá, mì chỉ hơi nhũn và quá nước thôi nên vẫn nhắm nhắm được.

- Nhà em có lịch giấy không? Xé rồi rồi mang ra đây.

- Không, điện thoại dùng để làm gì, lịch liếc phiền phức lắm.

- Thế thì sao em có được chứng nhận của anh khi tận tay nấu mì mà không cho đường hai mì chính rồi kẹp trong sô chứ.

- Có mà cầm bút ký lên mặt của anh ấy. Thế bố em có "đá xoáy" anh nhiều không. Em là con mà nhiều khi chỉ muốn úp cho cái sọt rồi đập từ tầng 5 xuống.

Minh cười văng cả nước bọt vào bát mì. Em cứ như thế là bất kính với người trên nhưng mình lại ủng hộ suy nghĩ của em, dù chỉ là trong đầu. Bố Linh là đại diện cho loại người mà đứa trẻ nào cũng ghét ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Em này.

- Oì, nói gì nói nhanh.

- Dù có chuyện gì thì em cũng sẽ ở bên anh chứ.

- Ủ, I ran đánh I rắc hay con Bin có bạn tình thì bọn mình sẽ ở bên nhau mà. Linh cười

Em làm mình ấm lòng quá, nhưng lúc này mình cứ nghĩ đến những gì bố Linh nói cơ. Linh có thật sự hạnh phúc như em nói không?

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tối hôm sau thì Dũng rủ đi trà chanh ngắm gái giải sầu. Đúng như Linh nói, Hà không nhưng chẳng quay lại mà còn chúc Dũng hạnh phúc khi không có em bên cạnh. Lúc này thì thằng Dũng mới chết lặng, chỉ biết hỏi tại sao, tại sao? Hà biết Dũng có lảng nhảng vài lần nhưng vì cả hai mà chẳng nói ra, vậy mà Dũng nó lại cứ đâm đầu vào nên nó thành ra thế này. Căn bản trước đây, khi hai đứa gặp bố Hà thì bác ấy có nói với hai đứa rằng muốn cưới thì cưới nhanh đi, rồi sẽ có nhà có xe nên sự tự tin chắc như khuy cài trên quần càng làm Dũng ảo tưởng.

- Bây giờ nghĩ lại tao thấy bàng hoàng quá, Hóa ra tao sống bạc với Hà nhiều lắm. Dũng đau khổ kể lể.

Nó cũng nhờ mình gọi cả Hòa đi để mấy thằng con trai sút mướt với nhau, nhưng ngặt cái Hòa lại đang lên mây trong tình yêu đến mức đắm vào cứt

chó mà nó vẫn nhăn nhó cười. Không để một thằng điên vì tình này ngồi cạnh một thằng thất tình được.

Nghe Dũng than thở mà mình lại liên tưởng chuyện của chính mình với Linh. Với tư cách ngồi ngoài mà thấy rồi phán thế chuyện của Dũng và Hà không ổn, thì bố Linh cũng với cái tư cách người đứng ở giữa mà nói mình với Linh chẳng thể ở bên nhau lâu được. Nói gì thì nói, những cái khác nhau giữa Hà và Dũng hay của mình với Linh thì hóa ra lại đầy điểm tương đồng. Đó là Linh sẽ chịu đựng được như Hà đến bao giờ. Đi với mình thì Linh có chao mà húp và ngồi trà chanh thế này thôi. Đi với thằng khác, những đứa giống như em thì nó lại chẳng bình dân thế này đâu. Vấn đề ở đây là lúc nào Linh sẽ không chịu được và nói ra. Nghĩ đến việc Linh vì mình mà chịu đựng giống như Hà, khôn nạn và mệt mỏi cho cả hai đứa lắm.

Linh nhắn tin nhưng mình không reply lại vì chẳng có tâm trí đâu mà trả lời nữa. Lúc này Dũng kể về một chuyện quan trọng khác.

- Hôm nay có lão tổ trưởng đến tìm mẹ tao để xem xét gia cảnh.
- Sao, nhà mày giàu thế mà vẫn được liệt vào danh sách trợ cấp à.
- Được thế thì đã tốt, có giấy triệu tập đi khám bộ đội. Tao sợ lần này sẽ đi thật. Ở nhà chỉ chơi với ngu.

Mình phì cười khi Dũng nói thế. Nó tuy không cặn lõi mắt, nhưng chỉ nặng khoảng 54, 54 cân mà cao hơn 1m7. Trông như cái xác ướp và cái giá treo quần áo khi ra đường.

- Mà thế cũng hay, tao đang chán đời đây cũng muốn đi một phen.
- Mày có chịu được khổ không mà đi?
- Mày điên à, đi bộ đội bây giờ sướng lắm, không như ngày xưa đâu. Tao có đứa bạn cũng đi, khi về thì mang cả cục tiền luôn đấy.
- Thế thì xung phong đi, có gì tao đi theo với.
- Nhớ cái mồm của mày đấy.

Lúc này Dũng có vẻ vui hơn một chút kể về thằng bạn của nó. Lúc đi thì thuốc một điếu, rượu một chén không uống và vẫn còn tân. Khi về thì ngày hút 2 bao, rượu chấp nửa chai và chơi gái gần chục đứa. Cứ như là đi thác loạn chứ bộ đội gì. Dũng có vẻ hăm hở trước viễn cảnh đấy. Mình cũng khuyên là nó hãy tìm Hà tìm mọi cách hàn gắn không, vì ít nhất mình biết có nhiều đứa ghét Dũng như Hà thì khác. Nó nhìn thẳng vào mắt của mình nói giọng thật buồn.

- Ông phải ở trong tình cảnh của tôi mới hiểu được. Kết thúc rồi, không cứu vãn được đâu.

Đã gần 11 giờ đêm nên mình về trước, Dũng thì lại gọi cho bạn để đi chơi xuyên đêm. Chẳng khác gì lúc trước nhưng không có Hà bên cạnh. Bạn mình chia tay trong tình trạng tương tự vẫn đã đóng thuyền như thế, vậy còn mình với Linh thì sao?

Chiều tối hôm sau mình qua gặp Linh thì hai đứa cãi nhau thật. Em nói rằng em không chấp nhận cái kiểu của mình, cái kiểu xếp em sau những cái vui khác. Linh chỉ im lặng khi mình mang Dũng ra để viện cớ. Lâu rồi mình với Linh căng thẳng như thế. Cũng giống như Dũng, là tại mình, nhưng lúc đó thật sự chẳng hiểu sao mình không thể bấm vài chữ cho em được.

- Chẳng hiểu vì ai mà em phải ăn mì suốt ngày, phải cãi nhau với bố mà anh lại đối xử với em như thế. Lần sau em sẽ không bỏ qua dễ đâu. - Linh lườm mình nói
- Thế mà em đã nói rằng chỉ cần có anh thôi đấy.
- Phải, nhưng anh đã làm gì hà. Em cứ tưởng anh trực trực gì cả đêm qua đấy.

Hai đứa kéo nhau ra ngoài ăn bún ngan, nhưng dù vậy cái tình trạng căng thẳng vẫn không hết được. Đúng như bố Linh đã nói, một người đã từng trải và có vợ con, khi không có tình yêu thì sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra. Bây giờ mình và Linh đang đổ lỗi cho nhau sau những gì đã xảy ra. Đứa nào cũng chỉ nhìn về cái lý của mình, quan trọng hơn, Linh và mình đều biết là em phải hi sinh nhiều hơn.

- Xin lỗi vì hôm qua anh không liếc lạc với em. Anh mong là em sẽ hiểu cho anh.
- Thôi ăn đi, không nói nữa.

Rõ ràng Linh vẫn để bụng. Nhưng mình sẽ phải làm gì nữa đây, xin lỗi tiếp thì cũng chẳng giải quyết vấn đề gì. Những lúc vui vẻ thì mọi khoảng cách đều bị san lấp, nhưng chỉ giận dỗi một tí thôi là rách việc thế đấy. Bây giờ mình mới hiểu Hà đã phải chịu đựng những gì Dũng gây ra nhiều như thế nào.

Ăn xong, mình với Linh đi dạo quanh khu gần nhà, trời lạnh hơn trước nên mình cởi khăn ra quàng cho em. Linh để mình quàng rồi nói nhỏ.

- Lần sau đừng làm thế với em. Em ghét cái cảm giác cô độc một mình lắm.
- Anh biết rồi.
- Hôm qua bố em cũng nói chuyện với em. Bố nói là nếu muốn khi học xong cấp 3 sẽ cho em đi du học.

- Vậy à, thế em nói sao?

Linh hơi ngập ngừng, có một điều gì đó làm em không quả quyết được.

- Em nói là em muốn anh đi cùng em.

Trời ơi, Linh trẻ con quá. Đi du học chứ có phải đi chơi đâu mà lòi đi theo được. Mà nếu là thật thì cũng cần phải có rất nhiều tiền. Em nói đơn giản cứ như là lòi theo một con gấu bông theo ấy.

- Anh làm sao mà đi được hả em - Minh cười ngu ngốc. Lúc ấy tim mình đau như bị ai châm kim. - Với lại em còn 1 năm nữa nên vội gì nghĩ đến. Bố em không đồng ý và nói là em trẻ con khi muốn anh đi cùng phải không.

Linh gật đầu, mình véo má em.

- Thôi, chuyện đấy còn lâu lắm, với lại em cứ thi đỗ ở đây đi đã rồi mới tính chuyện đó được.

- Như vậy bọn mình vẫn còn 1 năm. Anh phải cùng em thuyết phục bố nhé.

- Ồ, được được, để anh xem. - Minh nói dối, thật sự chuyện này rất khó và không thể xảy ra.

- Anh yêu em nhiều không?

- Em không đo đếm được đâu.

Đúng, đó là điều mình dám chắc chắn.

Em cười và thế là mọi chuyện đã bình thường trở lại. Nhưng không phải như vậy, 1 năm nữa cái viễn cảnh đó mới xảy ra vậy mà mình đã nghĩ đến điều tệ nhất rồi. Dũng và Hà cũng gần 2 năm yêu đương đấy, đã sống và ra mắt cả bố mẹ nhau rồi đấy, vậy mà cũng đã đường ai nấy đi. Minh với Linh mọi thứ chỉ mới bắt đầu thôi, đến thời điểm đó chắc gì đã ở bên nhau chứ. Yêu mà phải nghĩ đến việc chia tay thì thà ế còn hơn, nhưng mọi chuyện nó không dễ yên đâu. Nếu yêu thì bao nhiêu cũng không đủ khi hai đứa đã có những rạn nứt. Thay vào đó là phải làm, làm nhiều cái để đảm bảo cho tình yêu đó.

Nhưng với một thằng trên răng, dưới dép tổ ong như mình thì có cái gì ngoài tình yêu dành cho Linh đấy. Minh không nghĩ là chỉ có mình mới làm cho Linh nhiều như thế vì đứa con trai nào chả vì em mà làm. Ôi nghĩ nhiều mà đau đầu quá, cứ mặc kệ tất cả vậy. Chuyện gì đến rồi sẽ đến và rồi tình yêu của hai đứa sẽ chứng minh tất cả.

Đưa Linh về nhà thì đến tối mình phát hiện ra vài chuyện không hay ho. Hình như Linh quen đứa nào đó khi chơi game và cả hai nói chuyện rất là vui vẻ trên facebook nữa chứ. Tối chơi game Linh từ chối chơi với mình, nhưng lại chơi với thằng đấy. Dĩ nhiên nó không biết Linh là con gái, nhưng lại làm mình cảm thấy mình có thể mất Linh bất cứ lúc nào bởi một sai lầm nhỏ nhất.

Hôm nay chẳng có gì vui cả, từ chuyện của Dũng cho đến mình. Một điều báo hiệu chẳng tốt lành gì sau khi mình đi gặp bố Linh. Một lần nữa những lời bố Linh lại nói vang vọng trong đầu mình.

- Đến khi Linh nó lớn, hết ngây ngô thì nó sẽ hiểu yêu phải có tiền nó quan trọng như nào cháu ạ.

Lúc đó mình đã đáp lại đầy tự tin như thế nào nhe. Minh đã nói rằng mình sẽ đem lại cho Linh cả hai điều đó chỉ cần em ở bên cạnh mình thôi. Bố Linh ợ lên một cái trong khi lúc ấy trông mình quyết tâm lắm. Còn bây giờ thì chỉ biết nói là vui quá cỡ mồm thôi.

Linh, khi em lớn và em vẫn sẽ như thế phải không? Anh tin em. Anh yêu em. Chỉ một và duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Minh vốn không phải là thằng nghĩ nhiều, nên chỉ sau một đêm tỉnh dậy là mình hoàn toàn có thể quên đi những gì bố Linh ra sức dọa dẫm. Mặc kệ, mình cứ yêu con gái bố Linh, yêu cho đến bao giờ con Bìn nhà Linh đột biến gen và hóa thành con chuột mới thôi.

Mấy hôm sau thằng Dũng qua gõ cửa nhà mình, mà vào lúc 8 giờ sáng mới bắt bình thường chứ. Thằng này hôm nay dây đồng bị chập dây nhôm do thất tình chắc. Giờ này mình chuẩn bị đi chuyển phát.

- Tao có giấy đi nghĩa vụ rồi. Sáng nay vừa đi khám tổng thể xong, đủ sức khỏe là đi. - Dũng nói nhẹ như không.

- Thật à? Mày quyết tâm rồi à, thế có hối hận không? Tao nghe chú tao kể vì phạm kỉ luật thì phải đi tìm đủ loại cút láp đầy một cái hồ đấy.

- Có mà đổ vào mồm mày ấy. Bây giờ khác rồi, sướng lắm.

- Ồ, cứ ở đây mà nói sướng đi. Đến khi vào thì biết thôi. Mà nhìn mày như cái xác ve thì đeo cái ba lô cũng bẹp dí. - Minh cười.

Dũng nói rằng bây giờ có hối thì cũng đã muộn rồi, không chỉ nó mà đến mẹ nó cũng đứng đây hoan hô và nói rằng ở nhà vẫn còn một thằng nữa, đợi lúc nào đủ tuổi mà thi trượt đại học cũng cho đi luôn.

- Mẹ tao sợ tao sẽ nát người khi như thế này mày ạ. Bây giờ niềm vui của tao chỉ là ngủ, thức đêm và hút thuốc.

Đúng là trông Dũng bây giờ gầy hơn cả trước, như đứa nghiện giai đoạn cuối vậy. Nhìn nó như thế mình chẳng nghĩ Dũng qua được đợt kiểm tra trước khi nhập ngũ. Nhưng xét trên một khía cạnh khác thì đúng là nó phải được đưa đi cải tạo thật. Có lẽ 18 tháng trong quân ngũ sẽ rèn luyện nó cứng cáp hơn, đàn ông hơn và chỉ ở đấy nó mới quên được Hà. Minh rất tiếc khi hai đứa chia tay nhưng chính mình cũng chưa tìm ra được cách để gỡ rối cho chuyện của mình nữa là.

- Hay là mày học theo tao đi, chơi bời một tí để em Linh bỏ rồi đi bộ đội với tao.

- Tao chưa điên đâu. Linh sẽ khóc thét khi không có tao phoi quần áo cho.

- Gì cơ, sao mày nhục thế? Hà toàn giặt rồi phoi cho tao hết chứ ai như mày. Sung sướng gì mà khoe.

- Hehe, phoi quần áo cũng có sướng của nó đấy. Sẽ biết hết em sẽ mặc gì ngày hôm đó. Tao bây giờ nhờ từng cái quần lót của Linh rồi.

Cả mình lẫn Dũng đều phá lên cười, niềm vui mà chỉ có những thằng đàn ông mới hiểu. Mà thằng Dũng cũng bệnh hoạn thật, nó còn hỏi đùa là mình có giấu đi cái nào mang về đêm đêm lại mang ra ngắm không. Minh thể là trong khi phoi mình còn bị đồ mặt nữa là chứ đừng nói việc đánh cắp quần của Linh. Nhưng vài lần Linh hờ hênh quần trong lò ra bên ngoài mà đi đi lại lại như không thì hôm đấy mình nhìn toét mắt cũng không chán. Chỉ là hờ quần chíp thôi sao mà lại hấp dẫn đến vậy nhỉ.

Minh với Dũng đi ăn sáng, nó rồi việc nên cùng đi chuyển phát với mình luôn. Đến hơn 10 giờ thì xong việc, mình rủ nó trà đá ngắm nghía mấy em nữ sinh trốn học đi chơi. Khiếp, bọn này chửi bậy như hát hay và đứa nào cũng trông già trước tuổi. Bọn này mặc áo trắng nhìn bên trong toàn chấm bi, với da báo nhưng nhìn thì lại nhăn nhó chứ chẳng có cảm xúc gì như Linh cả. Đột nhiên thằng Dũng nảy ra vài câu hỏi cùng một loạt ý kiến kiểu "Bác sĩ hoa súng" mà nghe xong mình chẳng biết phải làm thế nào.

- Mày với Linh chưa quất nhau phải không?

- Mẹ thằng này... Sao mày biết? - Minh mở to mắt.

- Trai tân lòi ra ngay giấu sao được người từng trải như tao. Thế có định quất không, tao cho mượn nhà này.

- Nói cứ tưởng ngon ăn lắm, mày tưởng Linh là ai chứ. Tao chăm chăm nhìn vào ngực khi em mặc áo phông còn bị tát rưng cả răng.

- Ngu, thì phải giả vờ rủ nhau đi mua bún chả rồi giả vờ làm đổ nước mắm lên người chứ. Rồi tiếp theo tìm cái nhà nghỉ bảo là đi tắm mà triển khai thôi.

- Chỉ đơn giản thế thôi à, tao có phải đổ nước mắm vào mình không?

- Đổ vào mày để chó nó quất à? Cứ thế làm là được.

Lúc này chỉ là mình hùa theo Dũng mà làm thôi, chứ nếu mình nghe nó thì Linh nhét cả cái áo dính nước mắm vào mồm mình mất. Nếu có dây vào cả quần thì em cũng nhét cả quần luôn. Minh để ý là từ sau hôm hai đứa cãi nhau, mình mới nhận ra là mình rất ít khi đưa em đi học nhưng phoi quần áo hộ thì nhiều không đếm được. Một phần trong thời gian đó việc học của Linh bị gián đoạn do hết chuyện vào rồi lại chuyện ra. Hay hôm nay đến trường đón Linh nhỉ.

Ba hoa bốc phét với Dũng cho đến tận gần trưa mới giải tán. Minh liếc qua trường Linh đợi trước. Dọc đường mình cứ nghĩ về cái trò mà Dũng bày, vừa bần vừa hấp dẫn. Hay là thử xem, cùng lắm chỉ ăn tát vài cái. Đi qua một quán bún chả mình tự hỏi liệu mua nước mắm thôi thì có bán không nhỉ? Cuối cùng mình cả bún, cả chả, rau và nước mắm. Ăn trưa mà

Đợi mấy phút thì cũng cuối cùng cũng thấy Linh. Sao mà tìm mình đập thình thịch thế này. Chỉ là ăn bún chả thôi chứ không làm cái trò mà thằng Dũng mất dạy bày ra. Linh thấy mình từ xa, em vui khi thấy mình đón.

- Hôm nay ăn nhầm cái gì hay sao mà qua đón em thế này, lại còn mua sẵn bún chả nữa chứ.

- Ủ, anh mua sẵn để đồ... à không, để em ăn với bún cho đỡ nhạt

- Ồ, thế chẳng lẽ lại mua về ăn với cơm à. - Linh cười phá lên rồi leo tót lên xe.

Linh khoe với mình rằng sắp dịch xong nên chuẩn bị có tiền tiêu, thảo nào mà trông yêu đời thế. Còn mình thì bây giờ phải quên ngay cái suy nghĩ bệnh hoạn của thằng Dũng đi, phải quên ngay đi, quên ngay đi.

- Hưng, cẩn thận!!!! - Linh hét lên.

Ôi thôi muộn rồi, thằng ngu đi trước mặt bắt ngờ quành lại mà không nhảy xi-nhan. Minh cũng ngu nốt, hoảng quá nên bóp phanh mà vấp vào ga. Kết quả cả người và xe lăn quay ra đường. May mà Linh đã chuẩn bị trước nên chỉ bắn quần áo, còn mình thì vừa bị đau và cảm thấy có cái gì đó chảy khắp người. Trời ạ, nước mắt chứ không phải là máu. Túi bún chả bung bét ra hết rồi.

Thằng khốn nạn kia nhanh chân chuồn thẳng, mình cũng gắng ngồi dậy, bóc những gì còn lại vứt vào xe rác gần đó. Linh giẫy nảy lên vì mình bóc mùi, nhưng em cũng không muốn đi bộ nên vẫn phải ngồi đằng sau, cách một khoảng. Đi đường ai cũng bịt mũi trước sự xuất hiện của một con ruồi to tướng là mình. Xấu hổ quá, chỉ vì bị Dũng dụ dỗ nên thành thế này đây.

Về đến nhà con Bin cũng tránh xa mình, Linh thì chạy vào bật nước nóng cho mình tắm, nhưng lại chẳng cho mình vào nhà.

- Cứ đó thôi đấy, khiếp quá! - Em kêu lên

- Thế thì anh vào tắm kiểu gì đây. Chẳng lẽ lại trần và còi trườn giữa đây tắm à.

- Cứ đợi đấy.

Linh quay lại với vòi nước trên tay. Minh chưa kịp kêu lên thì em đã nhắm vào mở van nhắm thẳng mặt mà phun.

- Lạnh quá! Lạnh quá! Linh ơi em giết anh à! - Minh hét lên

- Như thế mới sạch được. Tồn mất mấy khối nước rồi!

- Dừng lại đi, không em biết tay anh đấy!

Boi trong nước mắt đã kinh khủng rồi, thế mà ngay giữa thời tiết mười mấy độ mình bị xả nước lạnh vào người, từ đầu đến chân ướt như chuột. Cứ mở được mắt ra là mình lại cố căng ra nhìn xem Linh đã khóa nước chưa. Nhưng đó chỉ là mong ước vô ích thôi. Minh giờ tay đỡ nước, dần dần tiến về phía Linh.

- Không được lại gần em. Tránh ra! - Linh hét lên.

- Quên đi, lần này em chết với anh.

Khi chỉ còn vài bước thì Linh quăng vòi bỏ chạy vào trong không kịp khóa, mình lao theo. Trước khi em kịp đóng cửa thì đã bị mình tóm. Minh ôm eo, nhấc bổng Linh ra ngoài sân với một ý đồ đen tối.

- Anh làm gì thế, Anh làm gì thế? Điện à? - Linh hét toáng lên.

- Cho em biết tắm giữa trời lạnh lạnh như thế nào. - Minh cúi xuống, một tay nhặt vòi nước và chĩa thẳng vào Linh.

Em ré lên, chạy và nấp vào bất cứ chỗ nào để tránh nước vì mình đã đứng chặn trước cửa.

- Lạnh quá, thôi ngay đi Hưng điên! Tiên sư anh

- Đáng đời, sao lúc này không tha cho anh.

Khi ướt không còn chỗ nào để ướt nữa thì Linh bắt chợt quay lại tranh nhau cái vòi nước với mình. Hai đứa thay phiên dí vào mặt nhau mặc cho cái lạnh và ai đó đi qua nhìn vào thấy một đôi dờ hơi đang chơi trò tắm nước lã. Nghịch nước đến một thì thôi, bây giờ cái lạnh mới ngấm vào nước. Rét lắm, giờ ôm nhau thì tốt và mình đã làm thế. Linh để mặc mình ôm, sau đó em mới quàng tay ôm lại. Linh thơm quá, kể cả trong lúc này. Minh đưa tay cởi áo khoác ngoài của mình rồi của em.

- Anh làm trò gì đấy. - Linh tát nhẹ một cái.

- Ngấm nước rồi kìa, không cởi ra thì cảm lạnh đấy.

- Vậy phải hết thì mới không bị chứ.

- Ừ, cởi hết mà.

Trước khi Linh kịp nói gì thì mình đặt lên môi em một nụ hôn. Ban đầu lạnh ngắt, răng va vào nhau, đến khi môi em dần mở ra thì lại ấm, ấm lắm. Em như đang tan chảy trong vòng tay mình. Còn trái tim mình thì có một cảm giác gì đó gần như ngọt thờ, nóng bức. Tim mình đang cháy. Hic s

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Mình đưa em vào trong nhà tắm trên phòng Linh, cả hai đứa cùng vào. Có mấy bước thôi mà mình cứ hôn hết cái này đến cái khác lên má em.

- Nào, em không thích nữa đâu. - Linh cười.

Đưa Linh trước cửa nhà tắm rồi nhưng mình vẫn không cho em đóng cửa. Bây giờ mới để ý là mình đang nhìn Linh mặc những gì từ trong ra ngoài. Mình chỉ buồn cười khi so sánh là tại sao em lại mang áo lót màu xanh chứ không phải màu hồng. Đã vậy hai quai còn vắt chéo nữa chứ.

- Nhìn cái gì mà nhìn. - Linh gằn giọng. - Ra lấy quần áo cho em đi. Đồ lót em để trong ngăn kéo ấy.

- Em mặc màu anh thích được không?

- Em sắp xếp sẵn rồi. Cứ lấy thôi. - Linh đỏ mặt.

- Nhưng anh muốn tắm chung cơ.

- Như thế là khép vào quan hệ tình dục chưa được phép đấy, nói thẳng ra hiếp dâm phải đi tù đấy biết không? - Linh ra giọng của cô giáo giảng giải cho mình.

- Thế đi tù bao nhiêu năm đây?

- Thì tùy vào mức độ anh làm với nạn nhân.

- Thế chỉ đứng nhìn em tắm chắc cũng không phải đếm lịch nhiều đâu nhỉ

- Đừng, cái tội đấy là đi tù đến chết thì thôi đấy

- Nếu thế thì không nhìn nữa, làm đủ thứ thì thôi, ờ.

Linh im lặng một lúc rồi nhún vai đáp

- Tùy anh, nếu thế thì đây là lần cuối cùng bọn mình gặp nhau. Em cởi áo đây.

Linh quay lưng lại và làm thật. Nụ cười đắc thắng trên môi mình lên bị em thổi bay mất. Chưa bao giờ mình thấy Linh trong tình trạng chỉ còn coóc xê thế này. Tim mình đập loạn cả lên, tay chân thì run run thế thì làm ăn được gì nữa. Chỉ mới đây thôi em còn ra sức đuổi mình ra ngoài mà bây giờ lại làm thế nhỉ.

- Bây giờ em sẽ cởi nốt áo lót, anh sẽ nhìn phải không. - Linh quay lại, tay cùng vòng ra sau lưng.

- Anh ra ngoài đây. Nếu cần cởi gì thì gọi anh nhé. - Mình lắp bắp nói rồi chuồn ra ngoài.

Lúc Linh nói mình thấy ánh mắt em có gì đó kiên quyết lắm. Mình nhận ra rằng nếu mình đứng lại nhìn Linh thì cũng là lúc em chấm dứt toàn bộ câu chuyện. Tất cả nên có một điểm để dừng và suýt nữa mình đã vượt qua nếu như em không tìm cách ngăn cản. Mình hơn Linh 2 tuổi, biết nấu mì và phơi quần áo nhưng trong những chuyện cần một cái gì đó trưởng thành thì Linh lại hơn mình. Mình nghe đứa bạn nói rằng con gái trong chuyện tình cảm sẽ dùng đến cái đầu nhiều hơn là lũ đàn ông như mình.

Mình mở tủ lấy bộ đồ ở nhà mà Linh hay mặc, rồi áo khoác, nhưng khi thò tay xuống ngăn kéo thì cứ cười khúc khích. Linh có bộ đồ lót hình Pucca như trẻ con mà bây giờ mình biết. Bộ em nói tới thì ở ngay ngoài, còn bộ Pucca thì ở bên trong. Sau một lúc ngắm nhìn, mình chọn bộ in hình Pucca.

Mình bảo Linh mở cửa để đưa đồ vào, em bắt mình nhắm mắt, để vào cái giỏ ngay bên ngoài. Hơi nước nóng lẫn ý nghĩ Linh chẳng mặc gì làm mình đỏ mặt. Mình hơi hé mắt nhưng chỉ thấy hai bàn chân dẫm nước của em.

- Nhanh lên. Em chết rét bây giờ.

15 phút sau Linh mới tắm xong thì mới phát hiện ra sự thay đổi trong việc chọn đồ lót của mình.

- Hưng! đồ bệnh tật! đi chết đi! Tại sao tôi lại yêu anh chứ! - Linh hét lên liên tục

- Nhưng anh thấy đẹp và hợp với em mà. - Mình cười muốn bay cả mái nhà luôn

Đến khi mình tắm thì mới khốn khổ, khốn nạn. Quần áo thì không có để thay nên gọi thằng Dũng qua nhà kiểm cố lấy hộ, lúc gọi thì nó cũng lớn tiếng hỏi

- Sao, đã quất rồi à? Thật là quất chưa đấy, hay là như thế nào.

- Như nào cũng được. Qua đưa tao quần áo luôn nhé.

- Quên đi, tao sẽ để mày vui vẻ thêm một lát nữa.

Và thằng bạn mình nó làm thế thật. Trong khi tắm thì Linh liên tục đập cửa, rồi tắt đèn làm những trò khác.

- Em mà không thôi ngay đi anh mở cửa xông ra đây!

- Có gì thì làm đi!

- Này thì thách này!

Mình mở toang cửa ra, chưa bước được bước nào thì Linh đã rú lên chạy một mạch xuống nhà.

- Hưng bệnh hoạn, em ghét anh, em ghét anh!

Tắm xong thì chưa có quần áo để thay, gọi cho Dũng thì nó không nghe, gọi cho Hòa lấy bộ khác thì nó bảo đang game với Ly Ly nên cũng để tí nữa. Ban đầu mình lấy khăn tắm cuốn quanh người nhưng vẫn rét run, thế là tiện tay lấy chăn của Linh choàng tạm. Linh không dám đi lên nữa, nên mình lò dò đi xuống, mấy lần dẫm lên chăn suýt nữa ngã chồng vó.

- Sao anh lấy chăn của em làm cái giẻ như thế. Linh mếu máo.

- Không thế thì anh chết rét mất, em muốn anh chết không.

- Thì mặc tạm quần áo của em cũng được

- Dờ hoi, như thế chết rét còn hơn.

Linh ngấm nghĩ một lát rồi mắt sáng lên.

- Phòng bố em có bộ đồ ngủ thì phải, để em lên lấy.

- Mặc đồ của bố em thì mặc của em còn hơn

Linh chạy tót lên rồi lôi xuống bộ áo ngủ hoàng đế đồng bóng của bố. Nó kiểu áo Tàu, màu chóc thêu rồng phượng. Mặc vào cũng ra gì phết, nhưng nói chung là mình không thích.

- Bây giờ thì thế nào đây, lỡ may bố em đến thì anh nát xác

- Kệ đi, khi bố em đến thì cứ nói là vui quá nên lỡ rồi, bố cho cưới luôn cũng được.

- Không, em vẫn muốn đi chơi nhiều nữa cơ. Cưới xin chán lắm

- Vậy thì đừng mong bố em đến nữa.

Bây giờ thì hai đứa chẳng còn chuyện gì để nói, mình với Linh mỗi đứa một góc, đứa thì xem ti vi, đứa thì chơi game trên iphone. Một lúc sau thì Dũng đến nhưng chẳng đứa nào chịu ra mở cửa cả. Linh sợ Dũng nghĩ này nọ, chẳng lẽ mình ra ngoài với cái chăn thế này thì nó còn cười vỡ bụng hơn. Sau cùng thì mình lại phải mặc quần áo ướt ra lấy đồ vào.

Dũng nhìn xung quanh sân cười bảo rằng nó với Hà còn chưa bao giờ nghịch nước với nhau như mình với Linh.

- Nhất mày nhé, lần đầu lãng mạn như trong phim cải lương thế này là không quên được đâu.

- Ủ, quên sao được, nghịch nước dưới mùa đông mà.

- Thế sao không bật bài " Mùa đông không lạnh" lên cho bớt lạnh

- Tâm trí đâu mà nhạc với nhẽo nữa.

- Thế bây giờ có lạnh không

- Rét chết cha

- Mày vào tu ít nước mắt đi, đảm bảo ấm đấy

- Tao không điên.

- Thật đấy, thế nhé, có gì kể cho tao sau nhé. - Dừng cười khúc khích

Chào nó xong, mình mang đồ vào thay, lại phải tránh qua nước lã nữa mới mặc đồ. Khi ra thì Linh đã mang chăn lên phòng rồi. Một mình ngồi dưới phòng cách nhớ lại những gì đã xảy ra mà cứ tủm tỉm cười. Vui quá, nhưng chẳng biết mai sau mình với Linh sẽ thế nào. Nhưng thôi, hãy cứ tận hưởng những gì trong lúc này đã.

Linh đi xuống, ngồi bên cạnh nắm lấy tay mình nói:

- Em sẽ đợi anh nên anh cũng sẽ phải đợi em nhé. Anh có hiểu không?

Mình gật đầu, im lặng một lát rồi kéo em ngồi vào lòng. Linh ngồi im và chăm chú nhìn mình. Mặt vênh lên chờ đợi. Không hiểu sao cứ nhìn vào mắt em là tim mình lại nóng ran và cảm thấy hơi đau. Chỉ muốn ai có thể định nghĩa về em cho mình hiểu được, em là gì và em đến từ đâu? Tự nhiên nháy vào game chủ nhật mình rồi hẹn gặp, bắt mình qua nấu mì rồi rửa bát dọn nhà, rồi dùng một cái xuất hiện ở cái ngõ nhà mình với con Bin nhà hàng xóm và lại bắt mình lòi về, bắt mình chăm sóc, bắt mình lo lắng... Kỉ niệm trải qua cùng em đã quá nhiều và có những thứ mình không thể nhớ hết. Chẳng lẽ bây giờ mình vẫn hoài nghi về tình cảm của mình à?

- Anh nhìn gì em thế Hưng?

- Anh cũng không biết?

- Thế thì buông em ra đi.

- Không!

Mình hít thật sâu, rồi đặt môi lên môi em. Mềm và ấm. Ngọt ngào và ướt át. Mình muốn gần hơn, gần nữa. Linh run run, hai bàn tay chôn vùi trên lưng mình. Mình cũng run không kém, nhưng vẫn cố ngồi vững để ôm lấy em vào lòng. Cứ hôn em như thế thôi. Muốn hôn em như vậy mãi. Chẳng chờ đợi gì phía trước cả. Giá như thời gian ngừng trôi, chỉ một lát thôi.

- Linh đừng sợ, anh sẽ đợi em, mãi mãi ngốc ạ!

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Giờ thì mình với Linh không thể chia lìa nhau được nữa rồi. Cứ như là điện thoại với sim, giấy với tất, trà nóng với kẹo lạc và đủ loại khác nữa. Không phải vì chuyện mình với Linh mấy hôm trước nghịch nước đầu nhé, mà là bằng một sự xác nhận trong thực tế hân hoan.

Tối chủ nhật vừa rồi mình lại được nhìn nhớ cười với bố Linh khi bất ngờ bác qua thì thấy hai đứa đang chuẩn bị đi chơi với nhau. Thái độ của bố Linh khác hẳn hôm đi uống bia. Lúc đấy thì nói ngọt xớt với mình đến mức mút mắm tôm cứ nghĩ đó là đường, thì hôm nay lại hùng hăng hồ hồ ngăn cản Linh đi cùng mình.

- Linh! vào nhà, vào ngay. Bố nói có nghe không?

Miệng quát Linh nhưng rõ ràng là nhắm vào mình. Bây giờ trông bố Linh còn đáng ghét hơn cả lần đầu đuổi mình ra khỏi nhà, ít ra mắt cũng không trợn ngược và vén áo khoe bụng to như chuẩn bị đẻ ra.

- Thôi, em vào nhà đi. Tí nữa bố em về thì anh quay lại đón. Có lẽ em không cần con Bin trông nhà làm gì, bố em trông cả em và nhà còn tốt hơn nhiều.

Linh ngần ngại nghe mình cầu nhau trong khi bố em càng lúc càng to tiếng gọi về hơn. Vài người đi qua cứ tưởng mình đang dụ dỗ con nhà lành đi trốn nên nhìn kĩ từ đầu đến chơi. Ai cũng bật cười khi phát hiện chiếc Wave hai màu có một không hai.

Mình nhìn Linh vào trong thì mới thôi, vừa nổ máy thì thấy em vừa chạy vừa hét.

- Chờ em với Hưng ơi!

Đang khi mình còn chưa nhận biết chuyện gì đang xảy ra thì Linh đã nhảy lên xe rồi. em vỗ mạnh vào lưng mình hót hải nói.

- Nhanh nhanh chạy đi anh, không thì muộn mất.

Linh vừa dứt lời thì bố cũng ở ngay sau rồi, mình vào số một rồi ga quá tay suýt chút nữa thì leo lên vỉa hè. Bố Linh chạy ra đến nơi thì đã muộn, chỉ nghe thấy bác hét gọi tên em và chửi mình là thằng mất dạy hay sao ấy. Chẳng biết mai hay ngày kia mình qua nhà thì có bị bác ấy ném dép vào mặt không nữa. Mình thờ dãi còn Linh thì vui phơi phới vì được đi chơi. Vừa vui vừa áy náy bởi vì yêu mình là Linh biến thành đứa mất nết. Nhưng mà thôi kệ mẹ

nó đi. Sống được bao nhiêu mà phải nghĩ nhiều.

- Sao em lại làm thế, bố em sẽ nổi cơn điên lên cho mà xem
- Cứ mặc kệ bố con em đi. Thỉnh thoảng để bố biết cái cảm giác tức chỉ muốn đập đầu vào tường là như thế nào.
- Thế còn anh thì sao. Anh không muốn bị tay chân của bố em chum bao tải lên đầu rồi hội đồng tổng cổ đầu.
- Nhưng rõ ràng anh có tội mà. Ai bảo đưa em đi trốn cơ. - Linh đắc ý rồi tự dưng hét lên. - Hưng ơi! Thôi chết rồi!
- Sao, làm sao?
- Em vội quá quên không đi giày rồi!

Mình nhìn xuống thì đúng thế thật. Chân Linh đang ở tình trạng khóa thân hoàn toàn và dính nào đất nào cát, có khi là còn dẫm vào bãi nước tiểu của con Bìn rồi ấy chứ. Mình định cười nhưng giẫm em nhưng lại thôi, vì người trên đường tình cờ để ý đã cười hộ mình rồi. Xấu hổ quá, thế là hai đứa tạt vào một chỗ ăn chè trước cổng trường Kinh tế chứ không lên phố nữa.

Xuống xe Linh liền chạy thẳng đến một cửa đồ via hè của sinh viên mua lấy một đôi dép nhựa Trung Quốc. Thú thật rằng thà Linh đi chân đất còn hơn là đi đôi dép đó.

Hai đứa ngồi ăn vặt thay cho cơm nên ăn đủ thứ. Bánh khoai, bánh chuối, xúc xích đủ kiểu. Ăn nhiều đến mức cứ tưởng ngay ngày mai là bị cả hai sẽ bị gút. Buồn cười nhất là khi Linh bình phẩm về cây xúc xích mình cầm trong khi đã cắn một miếng rõ to.

- Sao nó lại to bất thường thế này nhỉ? Cô ơi cắt nhỏ hộ cháu chứ ăn kiểu này trông nó giống gì gì ấy.
- Giống gì gì là giống gì? - Mình tủm tỉm cười.

Em bấu môi, nhìn mình nheo mắt nói

- Biết rồi còn hỏi, rõ ràng là nó giống cái đó mà
- Ừ, giống quả chuối phải không.
- Ừ, giống đấy, thì đã sao. Sao anh đều thế!

Sau đó mình hôn vào má Linh trong sự ngỡ ngàng của tất cả những ai đang ngồi. Linh đỏ mặt quay đi chỗ khác, em trách mình vì điều đó.

Khi đã no nê rồi thì hai đứa chẳng biết đi đâu nữa. Đi dạo phố thì lạnh, mình với Linh đều không mặc đủ ấm. Tính đi tính lại thì hai đứa dờ hơi mò lên đường Thanh Niên ngồi hóng mát với thời tiết vào khoảng 19, 20 độ.

- Rét quá. - Linh quàng tay mình nói.
- Vậy thì về thôi. Nếu em mà còn rên rỉ nữa là anh ôm chặt đấy. Mà cũng rét thật.
- Đợi đến lúc nào bố em xuống nước thì mới về được, không thì lặn hết cả mông mắt.
- Tại sao đã vào rồi mà em lại chạy ra?
- Anh không biết vì sao à? - Linh ngạc nhiên nói
- Anh chưa rõ.
- Anh đúng là đồ đều! Chẳng hiểu vì sao tôi lại mất công lo cho anh chứ?

Linh thở dài bực tức, quay mặt đi chỗ khác và đòi về. Mình cười khẽ lay em xin lỗi.

- Anh biết mà, ai bảo em yêu anh làm gì nên mới quên cả dép theo trai như thế.
- Tại tôi ngu nên mới làm thế thôi, mà đừng có nhận là tôi yêu anh đi. - Linh vẫn giận dỗi, nhưng không còn quay mặt nữa.

Không biết Linh thế nào chứ mình đang cảm thấy em thật sự yêu mình, yêu theo đúng nghĩa của nó. Hình ảnh Linh chân đất chạy như ma đuổi ra khỏi nhà đã chứng minh một điều. Mình quan trọng hơn những gì em đang có. Bố Linh xếp sau mình thì là một điều khỏi phải bàn cãi, dám cá là bố em chẳng bao giờ nấu mì cho em ăn đâu. Còn ngôi nhà thì sao, nó to và đẹp thật nhưng riêng việc Linh chạy quên cả giày thì nó có còn ý nghĩa gì không. Linh chân đất, LiTiHan, mông bánh dày, Linh thối chân, Gấu mông to và dù là gì đi nữa thì anh yêu em, rất yêu em.

Sau cùng thì bố Linh cũng đã phải nhắc máy gọi cho em dù cho chưa đến 8 giờ tối. Thế đấy, bố mẹ lúc nào cũng chả thua con cái mà. Mà có khi cũng không phải, có thể đối với bác ấy thì viễn cảnh ngồi ăn bắp rang bơ, xem phim thảm họa và vuốt ve con Bìn hẳn thiêu với Linh còn hơn là để em long

nhong ngoài đường với mình. Nghĩ đến việc phải quay lại đối mặt với bố Linh sau chuyện này và tất cả những chuyện đã xảy ra, thì đúng là một điều không tưởng.

- Về thôi, hôm nay ăn nhiều và no quá.
- Tiêu hết một đồng tiền của anh rồi mà chẳng không no. Em đúng là biết cách đảo mỏ.
- Còn anh thì là cái máy rút tiền nhiều tiền lẻ nhất mà em từng biết.

Trên đường về nhà, mình với Linh nói linh tinh đủ thứ, chẳng hạn như là sẽ đeo cho con Bin một cái chai lavie ở bên dưới để khi nó tè không vung vãi khắp nơi. Bố Linh buồn cười lắm, mặc cái áo quanh năm suốt tháng cũng được, bốc mùi cũng không sao nhưng rất ghét những gì xung quanh mình bẩn và bốc mùi. Còn con Bin thì đang có những biểu hiện của bệnh già và cô đơn vì bị thiếu từ khi sinh ra nên hề chỗ nào vắng vẻ, man mát là nó dạn chân tè luôn.

Về đến nhà Linh rồi, để an toàn, mình đỗ xe cách nhà Linh một khoảng vì sợ bố Linh sẽ núp ở đâu đó rình mình về. Linh xuống xe và nhận ra là giày bên trái mình đi tuột dây từ lúc nào không biết, đã thế mình còn dẫm lên nữa chứ.

- Sao lại lụm thụt như đi cày thế không biết. - Em cầu nhàu.
- Ồ thì làm sao. Bây giờ thì buộc lại cũng có tồn tại đến hòa bình thế giới đâu.

Nhưng trước khi mình định làm thế thì Linh đã cúi xuống buộc lại cho mình rồi. Rõ ràng là dây giày bị dẫm bẩn rồi cơ mà.

- Thôi, thế là bị người ta cười vào mặt mà không biết rồi. Lần sau nếu không ăn mặc tử tế thì đừng qua đón em đấy nhé. - Linh cầu nhàu.

Loáng cái Linh đã buộc xong trong khi mình vẫn ngồi một đồng trên yên xe. Không phải vì mỏi chân mà là bất ngờ bởi hành động của em. Một hành động đã nói hộ cho tình yêu của Linh dành cho mình. Nhìn mấy ngón tay Linh bị bẩn do buộc cho mình mà xúc động mãi mới nói lên lời.

- Cảm ơn em.
- Không nhận đấy, mai đi ăn gì ngon hơn nhé. - Linh tí mắt
- Linh! mày vừa làm cái gì đấy hả.

Một giọng nói run lên vì giận dữ, như sét đánh ngang tai mà quen quá. Không thể nào, đó là bố Linh. Hai đứa quay lại thì thấy bố em đang lăm lăm cây chổi rồi.

- Tưởng bố em như cục mỡ di động, rất lười vận động mà? Sao nay lại quét nhà? - Minh thì thảo
- Em cũng nghĩ thế. Hôm nay đúng là biết đâu bất ngờ thật.
- Em thì làm anh mất cả một đồng tiền lẻ, còn bố em chuẩn bị cho anh mất xác rồi.
- Đừng đổ tại. Em sẽ đánh trống lảng để anh chuồn.

Nói rồi Linh chạy lại gần bố, hai bố con giành đi giành lại cái chổi. Bố Linh hét và em cũng hét theo.

- Tránh ra cái con này. Chổi bẩn đấy, mày có biết là bố vừa quét dứt chó không?
- Hưng ơi đi đi, có gì tí nữa nhắn tin cho em!
- Thằng kia, mày đứng lại, nếu không ông phi cả cái chổi vào mặt mày. Mày yêu đương thế à, mày để con gái ông phải buộc dây giày cho mày à, thằng khốn nạn! Tao sẽ gặp bố mẹ mày nói chuyện!
- Đi đi Hưng!

Mình cuống cuống chào bố Linh và không quên nhắc Linh đừng buông bỏ ra khi mình chưa chạy khuất mắt. Mình cũng muốn ở lại lắm, nhưng nghĩ đến cái cảnh bố Linh quyết tra ra địa chỉ nhà mình thì cũng phiền phức. Thôi, hôm khác qua rủ bác trà chanh ngắm nữ sinh hay bia hơi ngắm chân dài cũng được.

Về đến nhà thì gọi mãi mà không thấy Linh trả lời, nhắn tin thì chắc phải đến hơn mười mấy lần rồi. Hay là bố Linh đã dùng cái chổi to mà vẫn dùng để quét chuồng lợn dẹt vào mông em đến mức ngứa xiu nhĩ? Cũng có thể là bất Linh đứng phạt ở bên ngoài như trong truyện Doraemon ấy. Khi mà mọi giả thuyết đang tuôn ra từ cái đầu đầy áp trí tưởng tượng của mình thì Linh gọi. Bên kia đầu dây em hét toáng lên bất dền mình

- Hu Hu, em bị bố đánh đau quá. Tại anh hét đấy!!!

Biết ngay mà, bố Linh vũ phu lắm, may mà mình chạy trước rồi.

- Em có làm sao không, có đau không? Bó đánh vào đầu hay vào mặt em thế? - Minh hỏi những câu mà ai cũng biết.
- Bó dùng tay, rồi cốc lên đầu em mấy cái, thế là em bị đau, rồi bị ngu đi vì anh đấy.
- Từ từ đã, chỉ có thế mà em cũng bảo đau à. Thế là không sao rồi, vui quá! - Minh phá lên cười.
- Vui cái con khi ấy! Dù thế thì em vẫn bị đánh là do bệnh anh đấy. Em còn bị ngu nữa cơ.
- Anh biết rồi, thôi mà, mai anh sẽ làm gì để bù đắp cho em nhé. - Minh dỗ dành Linh, nhưng bản thân cũng chưa biết phải làm gì cả.

Thế là cả tối đấy lần đầu tiên mình bị Linh khủng bố điện thoại. em kể một đồng việc làm cho mình rồi thế này, rồi thế kia. Minh nói đùa rằng vậy chia tay nhé thì em gần cô bảo là còn lâu, phải cho đến khi nào mình thân tàn ma dại vì dám yêu em thì mới bỏ. Ừ, có lẽ mình và Linh phải lên bờ xuống ruộng nhiều lần hơn nữa thì mới có nhau được. Nhưng dù có thế nào đi nữa thì anh vẫn chịu được Linh a, em cũng chịu đựng vì anh phải không. Linh, anh yêu em nhiều lắm. Chúc em ngủ ngon!.*

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Nhìn Dũng với mái tóc gần như húi cua để gia nhập quân ngũ mà mình cứ cười lên cười xuống. Khi đội nòi lâu bốc khói, cả đám xúm lại trêu Dũng chắc thằng này chỉ cần một ống quần cũng xỏ vừa hai chân. Thế là Dũng vén áo khoe ngay cái thất lưng bộ đội vừa được phát. Khiếp, cứ như là nó đeo nhầm của người khác ấy. Đứa nào cũng bảo con Loan có chồng, có con rồi mà cũng gây choáng bằng việc Dũng lên đường phục vụ đất nước đầu. Dũng được phân công vào một đơn vị trên Lạng Sơn, nghe đâu bảo là gần cửa khẩu Tân Thanh.

- Thế mà tao cứ tưởng mày phải được ra đảo cầm cờ chứ. - Thắng Nam nói. - Mày lên đấy có khi lại kiêm nghề tay trái là buôn lậu đấy.

Thế rồi Nam lôi chuyện một đứa họ hàng không biết có thật của nó không để dọa Dũng. Thắng họ hàng đấy ham ăn ham uống nên đi bộ đội cũng chẳng biết phép tắc gì. Ai đòi cả đĩa thịt có 6 miếng thì nó ăn hết 5, miếng còn lại thì cũng chỉ còn mỡ với bì rồi vô tư đứng dậy. Đêm hôm đó nó bị bọn cùng phòng treo ngược lên quạt trần trong tình trạng trần trướng. Mấy hôm sau cũng vậy nên cu cậu sợ quá, nằng nặc đòi về nhà cho bằng được chứ không sướng như Dũng vẫn nghĩ là có rượu với gái đầu. Nói đến vụ này thì tất cả đều nhao nhao lên thì nhau kể cũng không hết chuyện. Thôi thì mặc kệ chúng nó, mình với mấy con bạn cứ thoải mái đánh chén trong khi lũ con trai chuốc rượu Dũng.

Bố Gấu to gọi điện cho mình nhưng mình cũng không nghe vì đoán là bố chỉ thay mặt mẹ nhắc mình về sớm để mai dậy đi học còn có tương lai.

Bữa lẩu kết thúc mà chẳng còn gì thừa lại, kể cả một cọng rau. Đó là hệ quả tất yếu khi mà đứa nào cũng phải đóng tiền để ăn. Sau đó cả lũ kéo nhau đi trà chanh ở vườn hoa Thọ Nhụ. Cả lũ ôn lại nhiều kỉ niệm hồi đi học mà bây giờ kể lại vẫn cười vỡ bụng. Vụ thằng Hiếu mang rượu đến lớp uống khi bị Hồng từ chối hẹn hò đúng lúc thầy hiệu phó vào kiểm tra lớp, thì cả mấy đứa lấy lọ dầu gió bôi khắp người nó để che giấu mùi rượu đi. Rồi cả lần thắng Tú đùa nhau ném đá vỡ đầu Sỹ với tỉ lệ trúng chỉ là 0,01% ở tiết thể dục cũng làm nó nổi tiếng nhất trường..

Mình cũng bị bọn bạn đem ra chế giễu khi ngủ quên chảy cả nước dãi ra khắp bàn làm cái Hường khóc thét không chịu ngồi cạnh nữa. Ngồi sụt sùi với nhau gần 2 tiếng đồng hồ thì Dũng chảy nước mắt. Nó khóc vì phải chia tay với lớp và khóc vì phải đối mặt với những khó khăn trong quân ngũ mà lũ bạn đang thì nhau kể. Lúc chưa đi thì hùng hồn lắm, đến lúc chuẩn bị lên đường thì thế này đây. Tan tiệc cả lũ như theo thông lệ cũ, tất cả đứng dậy, xếp hàng bắt tay chúc Dũng nhập ngũ vui vẻ, khi đi mạnh khỏe khi về béo khỏe lên vài cân để còn cưới vợ.

Bố Gấu to lại gọi một lần nữa nên mình bật máy nói nhanh để bố khỏi trình bày.

- Đây, con đang về rồi ạ.

Mà đã về được đâu, cả lũ lại kéo nhau dạo phố, vòng quanh hồ Gurom đến 2 vòng rồi mới tản ra mỗi đứa một ngã. Minh với Dũng về cùng nhau vì hai đứa cũng gần một chỗ. Minh hỏi Dũng rằng đã chào tạm biệt Hà chưa, nó lác đầu bảo.

- Không cần, Hà qua một đứa bạn chung của hai đứa đã biết là tao nhập ngũ rồi. Cũng đã nhắn tin hỏi tao rồi.
- Hà có biết vì nó mà mày đi bộ đội không?
- Mặc kệ đi, chia tay thì việc gì phải thông báo với nhau.

Minh im lặng một lúc rồi nói một điều mà bản thân mình cũng không biết sẽ là như thế không.

- Tao thấy mày với Hà chưa kết thúc được đâu. Có lẽ một lúc nào đấy hai đứa bọn mày sẽ lại là của nhau. Tao nói thật lòng đấy.

Dũng chỉ cười rồi chúc mình ngủ ngon và luôn vui vẻ với Linh. Thay mặt em, mình gửi đến nó lời chúc của em.

Về đến nhà thì đã thấy Linh ngồi lù lù trong nhà rồi, trong khi bố mẹ lại đang ngồi tranh cãi với nhau điều gì đó rất là gay gắt. Chuyện gì đã xảy ra thế này. Thấy mình về thì Linh liền đứng dậy nói ngắn gọn và súc.

- Em bị bố đuổi khỏi nhà rồi, bố tịch thu tất cả nên em không thể gọi cho anh. Em đến nói rằng muốn ngủ ở nhà anh.

- Giờ thì anh đã hiểu tại sao bố mẹ anh lại cãi nhau rồi. - Minh thở dài. - Có lẽ họ đang đổ lỗi xem ai đã làm hỏng anh

- Em rất tiếc, nhưng mà này, anh có em gái mà sao không cho em biết hả.

- Cà Rốt Béo Ú nhà anh ấy hả, chắc lúc này em gặp nó rồi thì biết lý do đấy. Nó đánh đá, ghê gớm lắm. Giờ này chắc đi ngủ để mai sau có tương lai rồi.

- Mà bố mẹ Gấu của anh khen em không ngớt đấy. Nói chuyện vui vẻ cười rộ cả rặng, nhưng đến khi mẹ anh hỏi anh lúc nào thì về thì em bảo là em muốn ngủ lại đây là thành ra chuyện.

- Cứ nghe cái giọng bình thản của em thì nó thành ra thế đấy. Mà nhà anh không phải Full House như của bố em đâu.

Đang khi hai đứa kể lể thì mẹ Gấu con háng giọng gọi mình ra một góc hỏi chuyện. Vừa khuất mắt Linh cái mẹ đã véo tai hỏi mình đủ kiểu và nói xấu Linh rồi.

- Có thật con bé là bạn mày không hà Hưng? Mà nó mới chỉ học cấp 3 thôi mà lại tự nhiên như không thế? Mày đã ngủ với nó chưa đấy? - Giọng mẹ đến đây nhỏ đến mức không thể nghe được.

- Dạ... Chưa ạ! - Suýt nữa thì mình báo rồi. - Mà mẹ đừng đánh giá Linh như thế. Chỉ là, chỉ là Linh vẫn còn nhỏ thôi.

- Nhỏ nên càng phải nói! Con gái con đứa như thế thì ai lấy. Chắc là con nhà không được giáo dục tốt, thế thì làm gì có tương lai. Mà tao thấy hai đứa không hợp nhau đâu, mày hiền còn nó ra vẻ nhanh nhẩu đến phát sợ. Mày sẽ bị nó đè đầu cưỡi cổ thôi con ạ!

- Mẹ!

- Không nói nhiều, ra bảo nó về đi. Con không được đưa nó về đâu đấy.

Chỉ còn mỗi một người để có thể nhờ cậy để xoay chuyển tình thế, nhưng không phải là lựa chọn tốt nhất, đó là bố Gấu to. Khi mình ra ngoài thì thấy bố vẫn niềm nở nói chuyện với Linh. À, đây chính là lý do hai bố mẹ cãi nhau đấy mà, bố thích Linh còn mẹ thì lại thành kiến.

- Gớm, mày với thằng bố mày giống nhau thế. Con gái đẹp thì chỉ ngồi đẹp nhà thôi. - Mẹ kéo mình lại nói nốt lần cuối.

Và đúng là bố không giúp gì được thật. Bố cũng muốn giữ Linh lại lắm vì bố cũng chẳng thấy có vấn đề gì khi Linh nói là cả nhà đi du lịch nên Linh sợ ngủ một mình. Mẹ thì tính quái chẳng kém gì Linh nên dễ dàng nhận ra em nói dối và vấn đề cốt lõi ở đây là bố Gấu to sợ mẹ Gấu con nên thiếu số đập bẹp dí đa số.

- Thôi để em về cũng được. Bố có lẽ cũng hết giận rồi. - Linh buồn thiu.

- Để anh hỏi Dũng xem thế nào. - Minh hi vọng Dũng vẫn ở căn nhà đó.

- Sao cơ, mày với em Linh tìm chỗ giải quyết nhu cầu à? Tiếc quá, nhà đây mẹ tao cho thuê rồi.

Chán thật! Thế là hai đứa thất thủ dắt xe ra tìm chỗ nào nói chuyện đã. Mẹ Gấu con không hài lòng khi thấy thế, nhưng trước khi mẹ kịp nói gì thì mình với Linh đã đi rồi. Lần này về thì rách việc đây, rồi mẹ sẽ bảo mình coi Linh hơn mẹ, không nghe lời đủ kiểu.

Hai đứa cứ loay qua loay quanh rồi cuối cùng rúc vào một quán vỉa hè ngồi gọi hai cốc trà nóng. Linh chỉ cầm làm ấm tay chứ không uống và em cho mình biết một sự thật không thể bắt ngờ hơn.

- Bố em muốn đưa em đến chỗ mẹ với em trai. Chỉ mấy hôm nữa là đi rồi.

- Em đi nước ngoài sao? Thế còn anh thì thế nào đây, cả chuyện của bọn mình nữa.

- Em đã nói là em không muốn đi sớm thế nên đã cãi nhau với bố. Bố nói rằng nếu thế thì ra khỏi nhà và để lại đồ đạc rồi muốn đi đâu thì đi. Thế là em đứng dậy đến nhà anh luôn.

- Trời ạ.

Mình chỉ biết nói như vậy vì thật sự lần này cả hai đều lâm vào bế tắc không biết phải làm như nào nữa. Hai đứa im lặng vì chẳng biết phải nói gì. Đơn giản thế này nhé. Linh sẽ có tất cả nếu như nghe lời bố, chỉ trừ đúng việc là không nhét mình vào được vali mang theo cùng thôi. Mà nếu Linh muốn ở lại với mình thì sẽ sinh ra một đồng vấn đề khác. Em sẽ ở đâu, em sẽ ăn gì, mì gói hay là bánh mì với tiền lương làm thêm của mình đây rồi còn vô số khoản vụn vặt nữa. Còn một cách khác nữa, đó là mình với Linh chia tay. Như thế thì chẳng còn gì vướng bận nữa. Nhưng hãy tin rằng thả mình chấp nhận Linh đi du học rồi quay trở về con hơn là phải mất em. Mình không muốn và Linh cũng không muốn, đơn giản chỉ là hai đứa sợ mất nhau.

Trong cơn tuyệt vọng mình nghĩ đến một giả thuyết khác. Mình sẽ nhờ Hoàng, thằng bạn không thân lắm đưa Linh lên Thái Nguyên sống với bà nội nó. Nghe nó kể là bà nội sống một mình, cô đơn và muốn có người cùng sống lắm. Nhưng trái ngược với sự hân hoan của mình thì Linh chỉ đặt đúng câu hỏi.

- Mình sẽ thế mãi hả anh, làm sao mà thế được đúng không Hưng?

Lại một lần nữa mình im lặng vì em nói quá đúng. Mình cảm thấy bất lực và sắp mất hết hi vọng rồi. Ngồi suy nghĩ và một lần nữa cơn ám ảnh về vật chất lại dày vò mình. Chỉ tại mình hết nên Linh mới ra vào hoàn cảnh này. Nếu như mình không trêu chọc bố Linh thì chắc hẳn bác ấy đã không bắt em đi. Hay đến nhà Linh quỳ xuống xin lỗi bác ấy nhỉ, một con người đáng ghét. Vì Linh mình sẽ làm tất cả. Đúng rồi, cứ như thế đi.

- Mình đi thôi em.

- Đi đâu?

- Về xin lỗi bố em

- Anh bị điên à. Dù cho có thế thì bố em cũng không thay đổi đâu. Anh có biết là dù không quen anh thì hết lớp 12 em cũng sẽ qua đấy không? - Linh gào lên, em... khóc.

- Vậy thì chẳng còn cách nào khác phải không?

- Em không biết!

Nói rồi Linh bỏ chạy ra ngoài. Mình trả tiền rồi lấy xe đuổi theo. Hai đứa giằng co nhau ở giữa đường một lúc cho đến khi mình ôm chặt em.

- Anh yêu em. Vì anh em đừng có khóc nữa.

Linh mặc kệ cứ khóc hu hu như đứa trẻ con. Chưa bao giờ mình thấy Linh khóc nhiều như thế. Đến lúc này mình không thấy con người cá tính khi chơi game của em nữa. Thay vào đó là một Linh rất mềm yếu, hay khóc và dễ thương. Mình cũng khóc nhưng là trong lòng, trái tim mình như bị ai đó bóp mạnh khi nghĩ rằng mình không thể đem lại cho em điều gì cả, trái lại còn là nỗi phiền toái của em.

- Đừng khóc nữa. Anh sẽ đưa em về.

- Không, em không về đâu.

- Linh, em nghe này, dù em có ở bất cứ đâu thì anh sẽ tìm em. Anh hứa đấy,

- Không, không, không! Em muốn ở Việt Nam! Em muốn học ở đây. Không đi, không đi, không đi...! - Linh chỉ khóc thối.

- Vậy em muốn như thế nào. - Mình gắt lên. - Chỉ đơn giản là anh còn không có tiền thuê cho em một chỗ ngủ thì anh còn làm gì được cho em nữa? Về nhà đi em.

Em cứ gục vào ngực mình ẵm vạ. Nước mắt em khiến áo mình ướt đầm. Sau đó mình đưa em về mặc cho em phản kháng. Lúc đầu thì chống cự dữ dội nhưng về sau yếu dần. Có lẽ em cũng hiểu mọi chuyện không thể khác đi được. Chưa lần nào mình với Linh im lặng, không nói nhau câu gì như thế khi trên đường về.

Con Bin thấy chủ về thì từ bụi cây nhảy ra, có lẽ bố Linh cũng đã đuổi nó đi. Linh vuốt ve nó trong khi bất lực nhìn mình đi khỏi khi đã nói "Chúc ngủ ngon". Mình cũng bất lực trước tất cả mọi chuyện và không biết ngày mai sẽ như thế nào.

Linh, anh sẽ tìm em dù ở bất cứ đâu. Câu nói của chính mình đang vang vọng ngay cả trong những giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Mấy ngày sau đó mình với Linh cắt đứt mọi liên lạc với nhau, không nhắn tin, không nghe điện và cũng chẳng chơi game với nhau. Mình vẫn nằm trên cái đệm với ga trải giường bị rách khâu rúm ró tại nhà mình, em chắc cũng ngồi gác chân lên chiếc sofa ở dưới phòng khách nhà em. Có một điều gì đó ngăn cản hai đứa gặp nhau. Mình sợ gặp Linh nghe em nói lời tạm biệt trước khi lên máy bay và tin chắc rằng Linh sẽ ném cả dép của em lẫn bố vào cát mặt mình khi sang nhà hỏi em bao giờ thì đi. Lúc này mình sống trong tình trạng vô thức. =3=

Dũng đã nhập ngũ ngay sau hôm tụ tập. 5 giờ sáng nó đã phải lên ô tô rồi và ngạc nhiên nhất là chỉ có đúng mình ra tiễn nó. Đơn giản chỉ là vì chuyện của Linh nên mất mình thao láo mà chẳng cần cả phê hiệu con tê tê. Dũng trở mặt khi thấy với mình, nó không còn giữ được bình tĩnh nữa mà chạy đến ôm chặt lấy mình cứ như mình là Hà đấy.

- Đến bố mẹ tao cùng thằng em lão toét cũng ngại rét không ra tiển mà mày lại dậy được à!
- Mày nên mừng vì tao không ngủ từ đêm qua nên tạt qua xem mày mặc quần áo bộ đội như thế nào thôi.
- Vậy tao đẹp trai chứ.
- Ủ, trông mày mặc hợp cả đồ từ tù lẫn bệnh nhân tâm thần đấy.
- Cảm ơn thằng bạn đều nhé.

Mình với Dũng nói với nhau vài câu nữa thì đến giờ nó phải lên đường rồi. Bình thường nó với mình hay với những thằng khác thì toàn gọi nhau đơn giản và thân thiết như "Ê con chó đi chơi không, 5 phút tao qua nhà đấy", rồi bên kia đáp lại rằng "Nhất trí thằng bại nào ạ". Nên cũng chẳng biết phải nói như nào cho hợp với ngày chia tay cả. Nhưng ít nhất thì bọn mình vẫn hiểu là chỉ có những đứa chơi thân với nhau nhất thì mới dành cho nhau những lời khờn nạc nhất.

- Tao đi đây, hẹn mày vào mùa xuân 2012 nhé.
- Lúc đấy thì tất cả chết hết rồi còn đâu thì hẹn với chả hò.
- 21 tháng 12 năm 2012 cơ thằng ngu ạ! Lúc đấy tao sẽ về xóa một lần rồi chết cũng được.
- Tao đợi mày.
- Mà điện thoại tao phải để ở nhà đấy, trong đấy không cho dùng đâu.
- Vậy thì mày chết đi nhé.

Khi hai chiếc xe chở tân binh lăn bánh thì tất cả đều khóc. Linh mới khóc, người thân khóc, mình thấy Dũng cố giấu những giọt nước của nó đi. 18 tháng không gặp, nhưng chẳng là gì so với quãng thời gian học đại học. Biết rõ là thế nhưng sao khi một ai đó xung quanh mình tạm thời đi xa thì lại đem đến một tâm trạng buồn buồn như thế này chứ. Nghĩ đến việc mình và Linh rơi vào tình trạng xấu nhất là sẽ không được nhìn thấy cái mặt của nhau trong vài năm thì cũng gay go phết đấy. Nghĩ đến mà cảm thấy cứ như là ba hòn núi chuẩn bị cười lên cổ mình vậy.

- Nhưng dù có thế nào thì anh vẫn sẽ tìm em. Anh hứa đấy. - Mình tự nhủ.

Không biết Linh thế nào còn mình thì đã bắt đầu có những biểu hiện không vui vẻ một chút nào cả. Linh thì chẳng hiểu vì lý do mà không thể ấn phím gọi được, Dũng đã vào quân ngũ nên cũng chẳng gọi được đi đâu cả. Chỉ còn đứng Hòa để mình trút bầu tâm sự, nhưng thằng này lại bị mắc bệnh hội chứng Ly Ly một cách trầm trọng. Đi đến đâu cũng cố gắng nhắc đến Ly Ly cứ như là cô bé ấy đang ngồi ngay đấy. Thậm chí đi đâu nó cũng chế cả một bài hát "Ly Ly ơi Ly Ly, Ly Ly ơi Ly Ly, biết rằng anh yêu em rất nhiều không. Em là chìa khóa mở cửa trái tim anh...". Lúc mình gọi hỏi nó rồi không đi trà chanh thì Hòa ngập ngừng một lúc rồi mới nhận lời.

- Vậy đợi tao một lát nhé. Tí nữa Ly Ly đến lớp học bây giờ, tao sẽ gọi cho em để chúc em học tốt.

Mình đã gặp rất nhiều cặp đôi yêu nhau và tin mình đi, thằng Hòa là đứa sống trọn vẹn với hai chữ yêu đương nhất dù cho điều đó biến nó thành một đứa đầu chằng dây điện đúng nghĩa.

Đi trà trà chanh với thằng si tình này cũng chẳng làm mình thư giãn nổi, Hòa đã thất bại trong việc kể những câu chuyện màu hồng của nó để khiến mình vui lên một chút. Lúc này mình tự hỏi Linh đang làm gì, nếu đi học thì có cảm thược kẻ vụt toác đầu đứa nào vỗ vào mông em không. Còn ở nhà thì mình sẽ cảm thấy vui vẻ nếu em nhốt bố cùng con Bin trong phòng ngủ trong tình trạng cả tuần chưa tắm

Khi mà buổi trà chanh lên đến đỉnh điểm của sự nhạt nhẽo thì tin nhắn của Linh đã giải thoát cho mình. Bình thường ít khi Linh nhắn tin trước, một khi đã nhắn thì chẳng biết em sẽ lại nghĩ ra việc gì muốn mình làm nữa. Cuối cùng thì Linh cũng đã chủ động làm cái việc mà đáng ra phải là mình.

- Qua nhà em đi, bố em ra ngoài rồi, nhanh lên đấy nhé.
- Anh đang lắp mô-tơ sau mông rồi.

Thế là mình bỏ mặc thằng Hòa ở đấy đang khi nó đang gặn cổ kẻ lại lần với Ly Ly đập vịt ở hồ Tây. 15 phút, không 10 phút là mình đã về đến nhà Linh rồi. Cuối cùng thì công dụng của hàng trăm lần lượn lờ từng con phố ở Hà Nội đã giúp mình tìm được lối ngắn nhất mà không phải đứa nào cũng biết.

- Linh, Linh, anh đây! - Mình lớn tiếng gọi em

Cửa bên ngoài khóa, ngay cả cái chuông con Bin cũng đã cho vào bên trong. Linh từ trên tầng nhìn xuống rồi chạy nhanh xuống bên dưới. May quá, em vẫn ổn nhưng trông buồn buồn thế nào ấy! Xin lỗi là mình phải mô tả thế này để cho thật sinh động. Trông Linh lúc đó chẳng khác gì con cún nào đấy đẹp hơn Bin bị xích vào chân giường là chính xác nhất. Mắt tự do đã vậy còn bị xích thì còn cái nào buồn hơn cái này chứ.

Mình với Linh nói chuyện với nhau từ khoảng cách cửa sắt bên ngoài đến cửa kính cách âm bên trong nên phải gào thật lớn thì mới hiểu nhau nói gì.

- Anh chuẩn bị đi nhé!!!
- Chuẩn bị gì cơ!
- Đi trốn với em!
- Trốn? Trốn đi đâu và em định ra bằng cách nào đây?
- Bỏ em sắp về rồi! Khi bỏ mở cửa thì em sẽ trốn! Cứ thế đi, mà anh cũng nấp đi chứ!
- O, được... được. Thế nhé.

Mình lắp bắp nói và làm theo lời Linh mặc dù không hiểu chữ trốn của em là sẽ đi được mấy tiếng đồng hồ rồi lại quay về đây. Nhưng dù là thế thì mình vẫn muốn làm liều với Linh. Lúc này đây thì từng giây, từng phút ở cạnh em cũng là điều xa xỉ với mình.

- Trốn? Nghe cũng hấp dẫn đấy. Trốn một lần để rồi có nhau mãi mãi chẳng? - Mình trầm nghĩ.

Nghe Linh nói thế mình run lẩy, nhưng nếu Linh dám thì việc quái gì mà mình phải sợ. Mình dắt xe ra bên ngoài khu biệt thự rồi khóa cẩn thận, lấy cả áo mưa phủ lên để phòng bố Linh đi qua mà thấy thì hỏng hết cả bánh kẹo rồi tìm một góc nấp bên ngoài. Linh thì giả vờ xem ti vi dưới căn phòng đợi bố về là ba chân bốn cẳng phi ra thôi. Nhưng còn con Bin thì làm sao đây nhỉ? Mình đang tự hỏi thì thấy có cái gì đó huyếch vào phía sau rồi liềm liềm giày mình. Con Bin đang ở đây, vậy còn cái con bên trong lồng là thế nào đây. Mình gọi vào máy bàn nhà Linh để hỏi lý do tại sao Bin lại ở bên ngoài chơi thì mới biết là nó đã bị tổng ra ngoài mấy hôm rồi, ai bảo cứ nhè trước cửa mà ỉa với đái. Do quen mui nên lớn vồn ở đây đợi Linh hàng ngày ném đồ ăn qua cửa sổ.

Đợi mãi đến sốt hết cả ruột thì bố Linh mới khệ nệ đi về. Trông mặt đỏ gay có vẻ như là vừa thương cho mình mấy chai rồi. Mình chuẩn bị và chỉ đợi Linh ào ra là chuẩn luôn. Vừa thấy bố mở cửa thì Linh đã lườn ra được rồi, Em còn mang vác cả một cái ba lô nữa chứ. Đang khi bố em còn chưa hiểu ra chuyện gì thì Linh đã chạy ào qua cửa, chính thức tạm biệt cái nhà giam xinh đẹp.

- Đi theo anh! - Mình chạy ra khỏi chỗ nấp, con Bin cũng theo ngay sát.

Mình cầm tay Linh rồi cả hai đứa cùng chạy, trong khi con Bin lạch bạch theo ngay sau. Mình tính nhầm, Bố Linh không bắt như mình nghĩ. Linh vừa chạy ra thì bác ấy cũng theo ngay sau, nhưng chỉ được một quãng ngắn là thở hết cả xì quách. Cũng phải, béo như bố Linh thì khi chạy bụng thì đánh sang một bên chưa trả về chỗ kịp thì đã kéo theo cả thân hình núc ních về một phía kiểu như là đạp xe không đều thì sao mà bền sức được. Mình quay lại thì chỉ thấy bác đứng bám vào tường thở hổn hển rồi la hét điều gì đó. Nhưng mình mặc kệ, mình với Linh chạy bán sống bán chết ra xe.

- Đợi em với, em không chạy nhanh được. - Linh thở hổn hển ngay đằng sau. Lúc này thì mình đã chạy cách cả một quãng. Ngó nghiêng thì chẳng thấy bố Linh đuổi theo.

Mình quay lại cầm tay Linh tiếp tục mở tốc độ chạy nốt mấy met cuối cùng. Cuộn áo mưa lại để lên phía trên, mở khóa còng khóa cổ rồi mới bắt đầu tra chìa khóa vào.

- Nhanh! Bỏ em kia. - Linh hét lên.

Mình luống cuống mấy mới tra được chìa. Bỏ khi, cứ đến lúc quyết định là tay run hết cả lên, chẳng làm ăn được gì cả, đến lúc mình với Linh cười nhau xong mà đêm tân hôn thế này thì chết. Sau bao nhiêu cố gắng thì cuối cùng chiếc Wave hai màu đã nổ máy, phả vào mặt bố Linh một đám khói khi bác theo sát ngay sau đít. Thôi, thế là bọn mình trốn được rồi. Chết rồi! Thành công rồi!

- Bây giờ thì đi đâu đây em?
- Em không biết. - Linh cười hi hi.
- Thế thì anh biết chắc.
- Vậy anh về lấy quần áo đi rồi mình tính tiếp.
- Anh biết ngay là em chỉ nghĩ đến việc trốn đi mà không biết trốn đi đâu mà.
- Anh có muốn mất em không? Em có quan trọng với anh không?

Mình dừng hẳn xe, quay lại nhìn thẳng vào mắt Linh trong mấy giây rồi đồng dục đáp.

- Có!
- Em cũng vậy, em yêu anh và chẳng còn biết gì nữa.

Đúng rồi, đó chẳng phải là điều mình quan trọng nhất với mình sao? Bố mẹ, học hành và công việc làm thêm thì thế nào đây? Thôi quăng hết ra một bên đã. Mình phải cứu lấy cái gì sắp mất đã chứ, phải giành lấy điều quý giá nhất cho bản thân thôi, kệ xác ai thích phá thì cứ việc phá.

Mình mỉm cười, nắm chặt lấy tay Linh nói.

- Ủ, anh biết mà. Về nhà anh đã, chỉ 5 phút thôi.

- 15 phút cũng được.

Mình đỗ xe ở ngoài bảo Linh đợi một lát. Giờ này chỉ có mẹ Gấu con là ở nhà thôi, chắc là đang làm cơm. Mình chào vói vào bên trong rồi chạy thực mạng lên gác. Bên dưới nghe tiếng ầm thì mẹ ngạc nhiên hỏi.

- Ở hay cái thằng này, đi kiểu gì mà như ăn cướp thế.

Vì sự việc có tính chất căng nói ít thì căng an toàn nên mình chỉ dạ một tiếng rõ to. Mình dốc ngược ba lô thế là sạch vớ rơi ra bằng sạch. Chọn vài bộ quần áo đẹp nhất cố gắng nhồi hết vào. Tiền thì đủ dùng vì mới lĩnh lương, nhưng rồi sẽ mau chóng hết thôi vì hai đứa tiêu chung một ví. Mất đúng 5 phút thì mình mới chuẩn bị xong, đến giờ phải đi rồi. Có nên nói lời tạm biệt với mẹ Gấu con không nhỉ, mình nghĩ là có rồi mẹ sẽ lăn ra cười cho mà xem.

Mình trấn an là hãy bình tĩnh, tỏ ra là chuẩn bị đi học như mọi ngày thì mới ổn thôi. Nhưng lỡ may mẹ giờ chúng kiểm tra sách vở thì làm sao nhỉ. Chẳng hiểu vì lý do gì mà cứ làm một chuyện nghiêm trọng nào đấy thì cái đầu của mình nghĩ ra đủ mọi tình huống mà đến tết con chim cũng chẳng xảy ra.

- Sao đi học gì sớm thế hả Hưng? Không cơm nước gì à. Ra ngồi đánh điện tử với đứa nào chứ gì. Mẹ thấy mình chào và chạy ngoài cửa như ma đuổi hỏi.

- Không, hôm nay lớp con tổ chức học chung nên đến sớm ạ. Mà có khi mấy hôm sau con mới về đấy mẹ nhé. Con chào mẹ nhé. Mẹ đừng giận con nhé. Có gì con về sẽ giải thích sau – Mình làm một tràng trong khi mẹ cứ gãi đầu tự hỏi "mấy hôm sau" có nghĩa là gì.

- Thế không đi xe máy à?

- Con đi xe bus mẹ ạ. Con đi đây.

Phải, mình sẽ giải thích sau với mẹ mà. Thà rằng mẹ cứ nghĩ là mình đang học chung với nhóm đi còn tốt hơn là biết chuyện gì đang xảy ra. Mẹ ơi, con xin lỗi. Con đã nghe lời mẹ trong tất cả mọi chuyện, kể cả việc không cho Linh ngủ lại mà có lẽ em ấy sẽ con dâu của mẹ đấy. Nhưng bây giờ con muốn tự quyết định, tự chọn lấy và giành giật điều con khát khao nhất lúc này mẹ ạ. Con sẽ về với mẹ dù có lâu hơn một con hươu, nhưng nếu con để Linh đi thì sẽ mất em mãi mãi. Mẹ ơi, đợi con về nhé.

- Anh chuẩn bị xong chưa? Anh có sợ không? - Linh thấy mình bước ra với một chút tâm trạng.

- Anh không sao. Vậy bây giờ em muốn đi đâu.

- Đi xa đi anh. Ra khỏi Hà Nội, đến chỗ nào đấy không ai tìm thấy cho đến khi nào bố phải chịu thua mới thôi. Đừng lo, lần này đi bọn mình đã có một khoản rồi.

Nói đến đây, Linh xòe tay ra cho mình thấy một món tiền. 5 triệu. @@ Linh, em toàn làm cho anh bất ngờ thôi.

- Tiền đâu ra thế em?

- Công em dịch sách đây. - Mặt Linh vênh vênh.

- Em đi lấy lúc nào vậy, chẳng gọi anh hả? Cái loại ăn mảnh

- Mấy hôm bọn mình không nói chuyện ấy, em tập trung để dịch cho xong để còn chuẩn đi chứ. Anh có biết là 4 hôm nữa là em bay rồi không? Anh cũng không gọi điện cho em gì cả.

- Là tại anh đang tìm cách đấy chứ, mấy hôm vừa rồi anh khó ở quá, cứ nghĩ đến việc em đi là anh không thể chịu nổi.

Linh mỉm cười, kéo mình lại hôn lên má. Môi em ấm quá, em lúc nào cũng làm mình thấy hạnh phúc.

- Bây giờ thì mình đi đâu đây anh?

- Để anh nghĩ.

Mình đã kịp nghĩ ra gì đâu, nhưng tự nhiên lại có đứa nào gọi mình vào lúc này. Chắc là thằng Hòa muốn đi trà chanh kể chuyện tình yêu, tình báo của nó rồi.

- Cái thằng gọi chẳng đúng lúc gì cả. Mình lắm bầm. Nhưng không phải Hòa. Là Dũng.

- Hưng à! Dũng thì thăm gọi mình khê khằng cứ như là ma đang gọi.

- Ủ. Tao tưởng máy báo điện thoại ở nhà.

- Ủ, tao đang gọi nhờ mấy. Thằng tiểu đội trưởng quay lại rồi. Tí nữa tao sẽ gọi lại.

Cái thằng này gọi điện mà cứ như là thập thò như ăn cắp thế. Linh hỏi mình là Dũng gọi à. Đúng lúc này thì mắt mình sáng ra, mà cả Linh cũng thế. Hai đứa nhìn nhau cười rồi đồng thanh nói.

- Đến chỗ Dũng đi!

Nhưng trước khi đến chỗ Dũng thì mình lại nhận được một cú gọi nữa. Đó là Hà. Sao đúng lúc thế nhỉ, mình với Linh đang cần người trông hộ con Bin mấy hôm đấy. Dũng ơi, cứ đợi đấy, bọn tao đang đến chỗ mày đây

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

1 giờ chiều hôm đó mình với Linh đi ra bến xe Lương Yên mua vé lên thẳng Lạng Sơn. Thằng Dũng sẽ bắt ngõ lăm đấy, có khi trào nước mắt không cảm được ấy chứ. Trước đấy mình với Linh tranh thủ đi ăn vài món hai đứa thích trước khi đi. Từ lúc hai đứa quyết định đi trốn thì tạm thời vẫn mọi chuyện vẫn ổn. Chưa ai gọi cho mình cả, mới có hơn 2 tiếng đồng hồ chứ mấy. Linh không mang điện thoại nên thoát khỏi bố rồi.

Vừa lên xe Linh đã thiu thiu ngủ ngay, mình bảo em dựa vào mình mà ngủ. Còn mình thì ngồi đợi thằng Dũng gọi lại. Gọi cho nó thì busy, trong khi mình còn chẳng biết nơi nó đóng quân chính xác là ở quả núi nào. Gần 15 phút sau Dũng mới gọi lại, nó thở hồn hển ở đầu dây bên kia.

- Đợi tao lâu không, mãi mới tưới xong ruộng rau. Một bả cả người.

- Ở thế mày phải ra đồng thật à? - Mình phá lên cười.

- Ủ, ở đây tự sản tự tiêu. Sang tháng còn phải vào chuồng lợn cho ăn với quét dọn nữa cơ.

- Thích thế cơ mà, thế chỗ mày đóng quân là ở đâu trên Lạng Sơn thế.

- Chỗ tao ngay đường cái, hỏi ai cũng biết mà mày hỏi để làm gì? Lên tiếp trợ cho tao à?

- Ủ, tao với Linh đang lên chỗ mày mà.

- Mày treu tao đấy à, có biết mấy đêm tao gác nhìn ra cánh đồng mà chỉ biết gạt nước mắt thôi không?

- Cứ đợi đấy rồi biết!

- Được rồi, để xem mày bốc phét giỏi thế nào, cứ lên đây. Mà này, mấy hôm nữa cũng là sinh nhật tao đấy.

- Vậy à, 3 tiếng nữa bọn tao đến, mày tắm rửa sạch sẽ đi để còn đón tiếp.

- Thấy cái mặt của mày đã rồi tắm tấp sau nhé. Tao cúp máy đây, đơn vị ra kiểm tra rồi. Cứ thế nhé, mày mà đùa tao thì thề rằng thù này phải trả. Mà anh lên thật cho em nhờ anh nhé.

Có cho tiền thì Dũng cũng không tin là mình lên thật với nó đâu. Dù chắc như đinh đóng cột là mình đang đùa nhưng giọng nói của Dũng vẫn có gì đấy muốn điều đó thành sự thật. Được rồi, tao sẽ lên cười vào cái mặt đang đội mũ cối của mày và đá đít mày bạn của tao ạ.

Mình chưa bao giờ lên Lạng Sơn nên cũng háo hức lắm, nhưng khi độ cao dần dần nhích lên, những đoạn cua nghiêng hết cỡ cũng là lúc mình chóng mặt và buồn nôn. Nhìn qua Linh mà nghĩ mình ngu quá, đánh một giấc như em thì có phải là tốt không. Nhưng tất cả quá đã muộn. Xe lại vừa vào cua nghiêng hẳn về bên trái, mình nôn mất thôi.

- Cho cháu xuống xe với! - Mình hét lên.

- Buồn nôn à, bình tĩnh, mày xuống đưa cho em nó cái túi ni lông! - Bác tài vừa lái vừa đáp.

Anh phụ xe vừa đưa thì ngay lập tức mình trào hết cả những gì vừa mới ăn cùng Linh ra. Giá mà cho ra bằng hết thì thoải mái hơn, nhưng cổ lăm cũng không được. Khi xe đi qua một đồi đã bị đốt làm nương rẫy, mình mở cửa sổ, vút thành qua sau khi hát bài "Huệ ơi, huệ ơi". Vẫn khó chịu quá nhưng biết phải làm sao.

Lúc này thì Linh cũng đã tỉnh ngủ, chưa biết điều gì xảy ra nhưng khi mình quay sang thì em nhăn nhó.

- Trời ơi anh vừa nôn đấy à, mùi khó chịu quá!

- Ủ, anh không quen đường đồi núi.
- Nhưng em có làm sao đâu.
- Đó là chuyện của em chứ, với lại em ngồi trong thì chắc là đỡ hơn đấy.
- Nói lão kia, con trai gì mà kém tầm, đi xe mà cũng say lên say xuống.

Nhìn Linh vênh vác mà chỉ muốn cắn cho một cái, thôi không cắn cũng được nhưng phải véo chứ. Em uốn éo né cái véo má của mình nhưng sao mà tránh được. Thấy hai đứa vui vẻ hơi quá cỡ nên hai bác trung niên, trông có vẻ là cựu chiến binh hăng giọng khó chịu. Thế là mình với Linh im re, không nghĩ đây là cái phòng khách hôm nữa nếu không dễ bị ném xuống xe luôn quá.

Hơn 2 tiếng sau thì sẽ đến Lạng Sơn, xe dừng lại ngay khu đô villa đang xây dựng dang dở. May quá, đúng là hai bác kia đến thăm đồng đội cũ trên đây thật, mà đúng ngay chỗ thằng bạn mình. Thế là thành ra chỉ việc đi theo hai bác ấy là đến chỗ Dũng thôi.

Dọc đường hai bác bắt chuyện và hài lòng khi biết là bọn mình từ Hà Nội lên chơi. Bác trông nhiều tuổi hơn bảo là thấy hai đứa tự nhiên động chạm vào nhau như thế bác ngứa mắt suốt nữa đã ra bộp tai mình và mắng Linh một trận về tội không đứng đắn rồi.

- Mà đồng chí nữ kia tôi hết sức phê bình nhé. Đi đâu thì cũng đừng mặc quần ngắn thế kia, làm các đồng chí khác không tập trung được đâu. Trời thì lạnh chứ có phải hè nóng bức gì..

Linh ngượng ngịu cười nhận lỗi vì cái tội lúc nào cũng chỉ thích mặc quần short với leggings bên trong. Tuy hơi lạnh nhưng em bảo thế thì mình thoải mái leo chèo được.

- Mà đồng chí nam kia thế này thì cũng không được. Đồng chí đã là đàn ông thì phải mang nặng vác nhiều là đúng, chứ ai lại để đồng chí nữ kia đeo ba lô như thế.

- Đúng rồi, Anh phải đeo cả hai chứ. - Linh reo lên rồi cời ba lô ra.

- Dạ, cháu đeo thì cũng được thôi nhưng còn chỗ nào mà đeo đâu ạ.

- Đeo lên phía trước đồng chí ấy. Ngày trước mình khỏe lắm nhé, vác cả ba lô cho đồng đội mà chưa súng bắn quân địch đoàng đoàng.

Thôi thế là sung sướng cái thân này rồi, đã vậy Linh cũng chẳng hẹp hòi gì để mình thể hiện cái chất đàn ông cả. Mình hỏi là còn xa không, thì bác bảo rằng khoảng 20, 30 phút nữa chứ mấy. Mình tính gọi xe ôm đi vào nhưng hai bác gần bảo là có chân thì phải đi, tội gì mà mất tiền lại vừa được rèn luyện sức khỏe. Và thế là hành trình lê lét đến đơn vị Dũng chẳng khác gì là một cuộc hành quân.

- Mệt không anh? - Linh hỏi

- Không, bình thường. - Mình nói ầu, ai bảo cứ thích sĩ diện, đang muốn nằm ngay trận rồi đấy.

- Vậy thì đi tiếp thôi, hôm nay em mới biết Hưng khỏe như nào nhé. Tết này em sẽ xin việc cho anh ở một chỗ bán đào quất tha hồ mà kiếm tiền.

Trông mặt Linh sáng lên khi nghĩ đến viễn cảnh đó mà có biết rằng mình rã rồi thế nào đâu. Đã vậy còn vừa "huệ" một bài to đùng nữa. Cuối cùng thì cũng đến nơi, mà thằng nào đang đứng gác trước cổng nom quen quá.

- Dừng ơi! Dừng. - Mình với Linh hét lên.

Dừng giật mình, mắt lão liên hồi nhìn Đông rồi lại nhìn Tây mãi sau mới thấy hai đứa. Dừng dường như chết lặng khi thấy đúng là mình với Linh lên tận đây thăm nó. Dừng tuy vẫn đứng nghiêm gác theo kiểu nhà binh nhưng nó cũng không kiềm được nữa, lớn giọng đáp lại.

- Tao ở đây Hưng ơi! Anh ở đây Linh ơi!

Linh chạy đến trước, còn mình thì lê từng bước thôi, mệt lắm rồi. Trời ạ, thằng Dũng sứt sứt kia, lần đầu tiên mình mới thấy nó như thế này đấy. Mày thua cuộc rồi nhé Dũng, hôm nay tao sẽ cho mày cháy túi luôn.

- Mà sao bạn cháu lại đứng gác buồn cười thế nhỉ. Đứng ở ngay giữa đường thế kia? - Mình quay sang hai bác cựu chiến binh.

- Đồng chí đó đang bị ki luật rồi. Có lẽ phải đứng ít nhất là 5 tiếng đồng hồ.

Mình cảm ơn hai bác rồi tiến đến chỗ Dũng, đúng là nó bị ki luật thật, Linh cứ nắm lấy bắp tay nó mà chẳng thấy gọi là phản ứng nào.

- Thằng kia ra đây tao bảo. Chỉ tại gọi điện cho mày mà tao bị cắt com và bị phạt đứng thế này đấy. Lúc đấy mà mày nói dối tao thì thế rằng dù có phải đào ngũ tao cũng phải về tính sổ với mày. - Dũng cười.

- Mấy bữa không gặp mà trông ra đáng ghét đấy. - Mình vỗ vai nó.

- Đau! Thằng chó này! Sao vợ chồng bọn mày giống nhau thế, gặp là vỗ vai với vỗ chân. Có biết là mấy hôm tập luyện tao đang mỏi như cả người không!

- Linh ơi, nhặt sỏi ném nó đi, bây giờ nó mà chạy ra khỏi vị trí thì nó sẽ đứng đến đêm luôn em ạ. - Minh trêu Dũng.

- Không, em sẽ cù lách anh ấy cho đến chết thì thôi!

- Hai đứa bọn mày cút đi cho tao. Ặc! Linh, anh xin em đấy! Dũng hốt hoảng khi Linh sấn lại gần.

Bọn mình chỉ buông tha khi có một anh ra về là cấp trên của Dũng hỏi bọn mình mấy câu, rồi việc hay sao mà lại trêu bộ đội thế.

- Bọn em là bạn nó ạ! Bọn em tiện đường nên qua thăm nó.

Anh này mình với Linh một lượt rồi gạt gù bảo Dũng lúc khác tiếp tục chịu kỉ luật sau, bây giờ dẫn bạn vào đi thăm đơn vị một vòng đã

- May nhé, cuối cùng thì mày cũng được giải thoát.

- May cái con khi. Thế tại sao mà tao lại bị như thế này. Mà hôm nay ăn nhầm cái gì à, tự nhiên lại mò lên đây làm gì. Yêu tao à?

- Mày thì con Bìn nó yêu. Tao lên đây có chuyện thật mà, dài lắm!

Dũng dẫn mình vào thăm đơn vị nó và mình phát hiện ra một điều. Nhập ngũ bây giờ ăn rất sướng chứ không chỉ là cơm với đậu chan nước mắm như mình nghĩ. Chỉ ngặt nỗi là vì ở quân đội ít con gái lượn qua lượn lại nên gần như khi mình với Linh bước vào thì cả đơn vị ra đón tiếp. Ai cũng cười, huyết sáo, niềm nở nhưng là với Linh chứ không phải là mình.

- Đấy, mày thấy đi bộ đội khổ chưa. Lâu ngày bọn tao không gặp được gái nên hễ có em nào đến chơi là như một lũ rồ đấy. Đảm bảo khi về em Linh tha hồ mà có quà nhé.

Dũng nói trúng phóc. Khi về phòng nó ở thì anh bộ đội nào cũng đối đãi mình với Linh cứ như là khách quý. Thậm chí cả phòng khác cũng kéo sang xin số điện thoại của Linh. Mà em không mang chứ nếu không thì mình có mà tức nổ đom đóm mắt.

Mình với Linh vui lắm, hai đứa cười nói mãi cho đến khi tới bữa trưa thì thôi. Linh vui hơn cả vì lâu rồi em mới được ăn bữa cơm đông vui đến như thế. Ôi, khoảng trống trong em nhiều lúc mình cũng chẳng lấp đầy được, chỉ tự nhủ là phải cố gắng hơn nữa thôi. Mình nhìn quanh và thấy ai cũng ghen tị khi nghe Dũng giới thiệu Linh là bạn gái mình. Điều đó khiến mình nhận ra là thằng Hưng này may mắn đến thế nào. Giả sử như mà mình nhát gan, không dám trốn đi cùng em thì mãi mãi mình sẽ không bao giờ có được Linh. Mình cũng sợ lắm chứ, nhưng chính Linh đã thổi vào mình một ngọn lửa quyết tâm đấy. Em còn sợ mất anh nhiều hơn phải không Linh? Anh cảm ơn em rất nhiều.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên, đó là mẹ Gấu con gọi cho mình, có lẽ mẹ đã linh cảm hay biết được chuyện gì rồi. Nhưng mẹ ơi, mẹ đừng lo, con sẽ tự bảo vệ và giành lấy tình yêu của mình rồi về với mẹ.

Chiều tối là lúc Dũng ra tập điều hành trước khi nghỉ ngơi, giờ này bọn mình cũng phải đi về chứ không được ở lại. Khi Dũng nghe hết câu chuyện của mình với Linh cùng lý do có mặt ở đây thì nó gạt gù, vỗ vai nói những lời khi nói.

- Chia buồn nhé, thế là mày khiến mọi việc phiền phức hơn đấy. Nếu là tao thì tao sẽ không dám làm như mày đâu.

Mình cười khi thấy sự nghiêm túc của Dũng hiện lên khuôn mặt.

- Đơn giản là vì bọn tao không chịu được cái cảnh phải chia tay nên buộc phải như thế thôi.

- Bố mẹ mày giờ này chắc biết rồi phải không?

- Tao vừa nói chuyện xong nhưng bảo là tao cần đi du lịch vì vừa bị Linh bỏ. Phải thế thì lần sau dẫn Linh về mẹ tao mới không đuổi em đi

- Vậy thì giữ cho chặt vào, nếu không thì mày sẽ tốn công, tốn cơm nuôi vợ thằng khác đấy.

- Mày không nói gì từ tế hơn à thằng kia?

- Có, nếu như mày có đi chơi gái thì tuyệt đối không được rủ đứa nào đâu đấy. Việc mà đến tai Linh thì mày sẽ giống tao thôi. - Dũng rú lên cười sau đó chép miệng đầy chua chát.

Mình vẫn chưa nói cho nó biết trước khi đi Hà có gọi cho mình. Mình, Linh đã có một giao kèo với Linh là đến lúc thì mới cho Dũng biết. Phải rồi, dù có biết thì Dũng có thay đổi được điều gì đâu.

Đúng như Dũng nói, khi ra về Linh được tặng bao nhiêu quà, nào là cam, quýt, bánh kẹo, bánh chưng và cả thư tình làm quen nữa chứ. Bọn mình tìm một quán cơm vừa ăn vừa đọc thư và thơ tình của các chú bộ đội mà cứ bỏ lăn ra cười. Đa phần đứa nào cũng khuyên Linh bỏ mình vì nhìn mặt mình đều lấm. Sau đấy mình xin được chính một đoạn thơ trong đó ra.

Tôi gặp em trong một lần em tới thăm

Mất em buồn mam mác vì đi với người em không yêu

Em có biết là lòng tôi cũng rạo rức

Đã bao đêm tôi thức với trăng với sao để chờ em

Em nói rằng bạn trai em người thành phố

Nhưng chữ chung tình chỉ có mình tôi mới cho em được

...

- Đúng là vì gái thì thằng nào cũng văn thơ thánh thót được.

- Và con xinh nữa thì sao mà chịu được. Em sẽ giữ lại tất cả những gì mà các anh ấy tặng cho em

- Nhưng em sẽ không phúc đáp lại đâu

- Đó là việc của em, thế là đi trốn mà có người giúp đỡ rồi. Mừng quá, mừng quá.

Tôi hôm đó mình với Linh bắt xe vào trong thành phố Lạng Sơn tìm chỗ ngủ. Dũng có gọi điện chỉ cho mình chỗ rẽ và cách mặc cả với những ai thách giá. Lại một lần nữa Linh với mình ngủ chung phòng. Đêm ở Lạng Sơn lạnh thấu xương. Hai đứa không ngủ được nên mang rất nhiều câu chuyện về gia đình, bạn bè ra kể cho nhau nghe. Kể hết không giấu giếm gì cả.

Đôi khi làm một chuyến xa nhà, bỏ mặc tất cả mọi thứ như thế này là một điều cần làm. Nó yên bình và chẳng bị cuốn vào guồng quay điên loạn như ở thành phố. Linh cứ ngo ngoáy trong vòng tay mình. Mình gầy quá, chẳng thể thừa chút hơi ấm nào giúp em bớt lạnh. Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu nhưng mình vẫn cuộn tròn trong chăn, Linh cũng vậy. Hai đứa chẳng khác gì hai con heo ngủ ngày. Lâu rồi mình mới dậy muộn như thế, thời gian như ngừng trôi và mọi khoảnh khắc đẹp nhất đang tụ hội ngay ở đây.

Hàng ngày đến gần trưa mình và Linh mới dậy, hai đứa còn trêu nhau chán rồi mới tranh nhau vào nhà tắm. Ai vào sau thì ở ngoài phá đám bằng cách cứ tắt rồi bật, bật rồi lại tắt cái đèn màu vàng bên trong. Xong xuôi thì lang thang trong thành phố ăn mấy món đặc sản của Lạng Sơn, rồi đi dạo xung quanh hít thở cái không khí lạnh đến từ núi rừng trước khi lên đơn vị chơi với Dũng. Chiều tối lại về nhà nghỉ ra ngoài lan can ngắm cảnh và thưởng thức hạt dẻ nướng ngon hơn ở Hà Nội nhiều. Nhưng buổi tối là vui hơn cả, mình với Linh cùng đắp chung cái chăn và kể lại những gì đã diễn ra trong ngày hôm đó, những điều buồn cười nhất

Đến Chủ Nhật, Dũng xin phép cấp trên ra ngoài để đưa hai đứa lên cửa khẩu chơi. Xin xỏ mái thì mới được và nói chung lên đấy chỉ là đổi gió thôi chứ không vui như những gì mình với Linh hay làm. Vừa đặt chân xuống cửa khẩu Tân Thanh thì ba đứa bị bao vây bởi những người buôn bán mặt hàng tình yêu. Từ ông già cho đến cô bé 11 tuổi, ai cũng chào hàng thứ thuốc làm bạn gái thích, rồi đủ kiểu đồ chơi mà chỉ hai người mới dùng. Mình với Dũng cứ cười nắc nẻ còn Linh đỏ mặt, bẽn lẽn rút đầu sau lưng mình.

- Được, để tao mua một liều thuốc tình yêu tặng cho hai bạn trẻ. - Dũng cười và nhận vài cái tát cảnh cáo của Linh.

Hôm đấy ba đứa góp tiền ăn một bữa cơm Tàu, cũng ngon nhưng toàn đồ xào nên chóng ngán. Nói chung là thích cơm thịt kho hay gà rang theo kiểu mình hơn. Mấy đứa định qua biên giới gọi là đi nước ngoài là như thế nào nhưng bị chặn lại vì Linh không có chứng minh thư. Thành ra đứa nào cũng chọn viên đá to nhất rồi ném hết cỡ sang nước bạn. Một sức mạnh chân thật còn hơn vạn cái like trên facebook ấy chứ.

Ngày qua ngày cứ thế lặp lại mà không biết chán. Nếu như những ai có liên quan với mình và Linh đều chấp nhận mặc kệ và lãng quên hai đứa, thì đó cũng là một cái kết có hậu cho câu chuyện của bọn mình. Nhưng không, cuối cùng thì điều gì đến thì cũng đến vào buổi sáng hôm nay. Số điện thoại của Linh gọi đến máy mình và vấn đề ở đây là em không mang theo máy.

- Chắc là bố em đấy, em nghe đi.

- Không biết bố nói gì. Bố em nhiều lúc chiều em lắm, nhưng cũng lì lợm nhất quyết không bỏ qua quyền lợi của mình đâu. Bố muốn em học để mai sau quản lý thay bố, đó là quyền lợi mà bố em sẽ đấu tranh đến cùng. - Linh chậm chậm nói.

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Em để loa ngoài cho cả mình cùng nghe. Lúc này dù cả mình với Linh đều hiểu rằng dù bố em có nói thế nào hay dọa dẫm ra sao thì cũng chỉ là vô ích. Người nghe gọi đến là mẹ Linh.

- Linh, mẹ đây, con chó con của mẹ có nhận ra không?
- Ô mẹ. Mẹ ơi, mẹ về lúc nào thế ạ?
- Mẹ mới về từ đêm qua. Con đang ở đâu thế về nhà đi. Bố con chịu thua rồi đấy, muốn gì bố cũng đồng ý hết.
- Con không tin! Mẹ thề đi mẹ!
- Cái con chó con này, con có biết là vì tìm con khắp nơi mà bố đang nằm liệt giường kia. Con có biết là bố yêu con nhiều lắm không?

Mình mím môi vì bất ngờ, còn Linh thì chết lặng. Bố Linh vì em mà bị ốm nặng sao?

- Mẹ bảo bố yêu con, bố thương con vì tại sao bố lại làm như thế. Bắt con học đủ thứ, bắt mẹ và em phải xa con chứ! - Linh gào lên
- Đó là bố không biết cách thể hiện ra thôi, cũng giống con đấy, lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, bất cần và tự lập nhưng dù gì con vẫn là đứa biết nghe lời phải không?
- Dù mẹ có nói thế nào đi nữa thì con cũng không về đâu.
- Mẹ không bắt con về. Mẹ biết con khôn ngoan như nào nên con sẽ tự lựa chọn cho mình con đường tốt nhất cho mình con chó con của mẹ ạ. Mẹ tin vào sự lựa chọn của con sẽ không phá hủy những gì tốt đẹp nhất đang đợi hai đứa. Chào con!

Mọi việc diễn ra nhẹ nhàng quá, bom nguyên tử đã không ném xuống thay vào đó là nhánh cây vạn tuế của chim bồ câu. Công nhận là mẹ Linh khéo léo thật, lời nói nhẹ nhàng nhưng có sức nặng gấp nhiều lần so với kiểu hùng hục của bố em.

- Mọi chuyện thế là xong rồi. Bọn mình đi ăn mừng nhé. Linh nhìn mình mỉm cười. Nụ cười cho mình thấy là em không hề hối hận với quyết định của mình.

Mình gật đầu nắm lấy tay em dẫn ra phía cửa vào. Tuy nói là đi ăn nhưng cả hai đều chẳng ăn được mấy miếng và không đứa nào nói với nhau một lời nào. Bọn mình không hề buồn, không buồn đâu nhé. Chỉ là cả hai đều muốn suy nghĩ xa xôi hơn những ngày khác thôi. Sau cùng, khi hai đứa đi bộ từ quán ăn lên chỗ Dũng thì mình mở lời đầu tiên.

- Ở đây lạnh quá, em có cảm thấy chán nếu ở mãi không?
- Còn anh đã chán chưa, kể ra thì ngày nào cũng nhận được thơ tình cũng vui lắm - Linh cười

Mình giả vờ cho Linh xem rồi làm mặt nhăn nhó

- Sắp hết tiền rồi đây này, liệu em có đi cày được không để nuôi anh đây.
- Em sẽ đi bán hạt dẻ nóng cơ, như thế thích hơn. Vừa có tiền lại vừa được ăn và sưởi ấm.
- Em sẽ không chán và kêu ca chứ? Còn anh sẽ làm thẳng khuôn đồ thuê trên biên giới cho đám buôn lậu.
- Không được, nếu bị công an bắt thì anh chỉ có chết.
- Đúng rồi và hạt dẻ sẽ không thể nuôi sống hai đứa chỉ biết ăn chơi như bọn mình em nhỉ.

Hai đứa dừng lại, nhìn nhau tùm cười và thú nhận.

- Anh muốn về nhà rồi, nhớ Hà Nội lắm rồi.
- Em cũng thế, nhưng nếu em phải đi nước ngoài thì anh sẽ tìm em chứ?
- Anh sẽ tìm em, dù em ở bất cứ đâu.
- Nói điêu, chẳng hạn như em đi Mỹ thì anh có qua không?
- Anh sẽ cố gắng kiếm tiền để tháng nào cũng sang với em. Dù không dám hứa nhưng anh sẽ cố gắng.
- Thôi, đừng có nịnh nọt vì nếu em trở về thì cũng còn lâu em mới đi. Vậy anh Dũng thì sao?
- Mặc kệ nó. Bọn mình cứ ở đây là làm hại nó đấy, ai đòi bộ đội gì mà suốt ngày ăn uống bết nhè với bọn mình.
- Anh đúng là vì gái quên bạn
- Nếu không như thế thì làm sao có được em.

- Em sẽ về học để kiếm tiền ra ở riêng.

- Anh sẽ về học và làm để lúc nào em đi anh cũng sẽ đi theo.

Vậy là chỉ sau 10 phút ái kỷ và tự sướng với nhau, mình và Linh quyết định sẽ về Hà Nội, đối mặt và giải quyết tất cả chứ không muốn chạy trốn như thế này nữa. Có thể 10 ngày, 20 ngày nữa bọn mình vẫn sẽ vui vẻ, nhưng liệu sẽ vui vẻ được mãi khi không có tiền ư? Học hành thì dang dở mà cuộc đất làm ruộng thì lại không có sức, thì chỉ có nước chết đói thôi. Quan trọng nhất là bố Linh đã xuống thang rồi thì còn gì nữa mà phải lẩn tẩn. Sau cùng thì Linh cũng đã tự quyết định cuộc sống của mình, dù cho lúc này em đi hay không đi đối với mình cũng chẳng còn là quan trọng nữa rồi. Linh ạ, anh sẽ để em bay cao, bay đến đâu mà em thích rồi trở về với anh em nhé.

Sau đó bọn mình quay lại nhà nghỉ, lấy đồ và trả tiền phòng. Tiếp đến hai đứa đến chỗ Dũng thì mới nhớ là hôm nay sinh nhật nó. Phòng Dũng tổ chức khá là hoành tráng. Chẳng hiểu đầu mấy ông tướng này mua được cả bánh sinh nhật với bia nữa. Dũng trách mình là hôm nay sinh nhật nó sao đến muộn thế

- Đòi vợ chồng cuối cùng thì đã đến rồi đây. Mày khéo chọn lúc để đến nhỉ, cỗ bàn bày ra chi việc đến phá.

- Ủ, ai bảo mày chơi với tao. Mà tao với Linh có mang quà sinh nhật của một người đến cho mày đây.

- Ai thế? - Dũng ngạc nhiên

Mình với Linh nhìn nhau mỉm cười rồi lấy từ ba lô chiếc vòng tay bằng đá mà Hà đã tự tay làm cùng tấm thiệp chúc mừng sinh nhật.

- Hà nhờ bọn tao mang đến cho mày đây.

Dũng run rẩy đón lấy, nó ngắm nghía mãi cái vòng và nhất quyết không cho đứa nào đụng vào. Nước mắt Dũng lăn dài trên má khi mở thiệp ra đọc. Không rõ trong đấy Hà viết gì nhưng mình đoán rằng cuối cùng thì Hà cũng đã tha thứ cho Dũng. Đọc xong thư, Dũng chạy đến ôm chầm lấy mình và Linh mỉm máo nói.

- Hà nói là tha thứ cho tao rồi và sẽ đợi tao về.

- Tao có một đứa bạn nói rằng nếu còn yêu nhau thì chắc chắn sẽ quay trở lại với nhau. Mày lại thua tao trong lần cá cược này rồi, nhớ không.

- Nhớ, tao nhớ chứ.

Sau khi đã bình tĩnh lại thì Dũng mới phát hiện ra là mình với Linh đang đeo ba lô liền gân cổ quất

- Á, à hai bọn mày bỏ cuộc rồi phải không? Định bỏ tao lại một mình à? Tao sẽ cời trường ăn vạ cho hai đứa thấy.

- Không, bọn em không bỏ cuộc mà là quay về kết thúc những gì đã bắt đầu Dũng ạ. - Linh cười nhẹ nhàng đáp.

- Rồi bọn tao sẽ quay lại chơi với mày mà. Bọn tao cũng sẽ nhớ nơi này lắm. Tao hứa với mày là 1 tháng bọn tao sẽ lên chơi với mày 2 ngày được chứ.

Linh thúc vào mạn sườn mình thì thầm

- Thế còn em thì sao?

- Ủ thì cách 2 tháng lên thăm Dũng, miễn là nó không biết là được.

Đỗ dành mãi thì Dũng mới chịu để cho mình với Linh đi. Hôm đó đã đi vào lịch sử của đơn vị khi có nhiều bạn khóc lóc cứ như là thất tình khi Linh quyết định vẫn sẽ ở lại với cái thành phố xấu trai, mặt đen, răng hô là mình. Linh cũng hứa với tất cả là sẽ quay lại thường xuyên và mỗi lần như thế em muốn hẹn hò với 1 người đã viết thơ tình tặng em.

Dũng cùng vài người bạn đưa bọn mình ra đến tận bến xe. Đồi bên bụi ngùi trao nhau những cái vẫy tay trong buổi chiều tàn mùa đông giữa tháng 12 cho đến khi khuất bóng thì thôi. Lúc này chỉ còn mình với Linh, hai đứa đều im lặng, đều hồi hộp và mong muốn trở về Hà Nội càng nhanh càng tốt để quay lại với những gì đang đợi mình.

- Linh này, anh phải yêu em bao nhiêu mới đủ đây.

- Bao nhiêu cũng không đủ, Hưng ạ.

Sau khi xuất ngũ thì mình với Linh và Hà lên tận nơi đón Dũng về. Dũng và Hà chính thức bắt đầu một tình yêu mới.

Hòa với Ly Ly vẫn yêu nhau và quyết định chuyển vào Sài Gòn cùng làm việc và sống.

Vào kì 2 của năm học, mình bắt đầu đi học IELTS để thi lấy bằng, sau này ra trường còn mong cơ hội xin việc trong một công ty nước ngoài. Trong lớp

ôn thi tiếng Anh ấy có cả thằng Hoàng bạn mình. Khi chỉ có mỗi hai thằng quen biết nhau trong một tập thể toàn những người xa lạ thì chúng mình bắt đầu thân nhau theo một cách riêng: chuyên chơi đùa nhau nhưng luôn cần nhau, suốt ngày đánh nhau nhưng vẫn yêu nhau thắm thiết. Cũng may là thằng Hoàng đã gặp Vi trước khi trải nghiệm nó đại bại trước sự quyền rũ của mình=))

Mình và Linh yêu nhau hơn 1 năm thì Hoàng hồi bắt đầu cuộc chiến ảnh hưởng với em Nhíp trên blog yahoo 360* (chứ không phải facebook như nó kể đâu). Mình vẫn nhớ ngày đó Hoàng hay làm thơ và có hẳn tập thơ tình con cóc trên cái blog nền hoa rơi đen sì của nó. Thằng này cũng có khá nhiều em thích, nên em Nhíp cũng khổ. *3*

Chuyện tình của Nhíp và Quân đôi hoa sau đó thì mọi người đã nghe kể rồi đấy. ^_^

Chúng mình vẫn luôn bên nhau, chia sẻ cùng nhau mọi khó khăn trong cuộc sống. Chửi nhau ồm tỏi và phá phách kinh hoàng.

Trong khoảng thời gian yêu nhau, Hoàng và Vi đã chia tay cả thảy 3 lần. Còn mình thì... đếm không hết. Cũng không hiểu sao bọn mình lại quá trẻ con đến mức đem lời chia tay ra sử dụng trong bất cứ trận cãi vã nào như thế. Nhưng mình với Linh thì không có gì đáng kể rồi, toàn giận hờn vu vơ do nẫu mì quá trương, rửa bát quá bẩn, không chịu dọn nhà hay luôn luôn lỡ hẹn. Con Hoàng với Vi thì lại ở mức độ khác. Do gia đình ngăn cấm, do người thứ ba xen ngang, do bạn bè chơi đùa, do chính 2 người ấy không đủ sức mạnh vượt qua thử thách. Có lần 2 ông bà ấy chia tay đến nửa năm trời khiến cho mình và Linh dù chạy ngược chạy xuôi cũng không thể hàn gắn được. Có những đêm Linh phải ngồi đến tận 4h sáng để khuyên Hoàng đi ngủ và đừng làm gì đó điên rồ nhưng Hoàng vẫn cứ "Anh xin em, đừng bỏ rơi anh lúc này như Vi". Còn mình thì quá mệt mỏi với những câu từ biệt như: "Anh hãy chăm sóc Hoàng giúp em, chúng em hết duyên rồi"... Những chuyện ấy có lẽ Hoàng sẽ kể trong một phần ngoại truyện nào đó.

Linh thì xong cấp 3 thì đi du học theo thỏa thuận với bố là hàng tuần sẽ mua vé về nước chơi với mình (nhưng ý định thất bại). Hai đứa mình vẫn yêu nhau và yêu bao nhiêu cũng không đủ. Câu chuyện của mình đến đây là hết. ^_^ Chẳng hiểu sao mình lại bị thằng Hoàng lôi kéo viết truyện thời gian vừa qua. Chứ cái việc ngồi gõ bản thảo đối với mình là một việc không tưởng. Văn thì không hay, kỉ niệm, trải nghiệm thì không có nhiều. Do quá yêu quý mọi người nên mình đã cố gắng khắc họa lại chuyện tình của chúng mình một cách rõ ràng nhất để chia sẻ với mọi người. Những gì chúng mình đã trải qua chỉ có thể. Mình và Linh không ngoan như cặp đôi Hoàng Vi, chúng mình thích nghịch phá, thích cảm giác nguy hiểm, thích đối mặt với sợ hãi. Cuộc sống yên bình không hợp với mình.

Có lẽ do kiếp trước sống tốt, nên chúng mình phần hết là đều kết thúc có hậu. Thật ra đổ cho số phận thì cũng không hẳn, quan trọng là chính con người mình vượt qua những khó khăn cám dỗ thôi. Mọi thứ là do mình cả mà. Mình vốn ương ngạnh nên mình không bao giờ chịu thua cái gì. Câu chuyện mình đến đây là kết thúc. Hi vọng mọi người vẫn yêu quý Hưng như thế này, nếu ai bị đánh hay đầu gối bắt nạt, cứ tìm đến mình. Biết Hùng Lác Hẻm Xéo không? =))))))

Chào mọi người nhé! ^_^

Bạn đang đọc truyện *Bao Nhiêu Cũng Không Đủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.